tevhid

Safer 1435

"Tağut'a kulluk etmekten kaçınıp, Allah'a yönelenlere müjde vardır..." (39/Zümer, 17)

Aylık İslamî Eğitim Dergisi | OCAK 2014 | YIL: 3 | SAYI: 24 | FİYATI: 5 ₺

tevhid özel sayı dergisi

وَأَنَا لَكُمْ نَاصِحٌ أَمِينٌ

"Şüphesiz ki ben, Sizin için güvenilir Bir nasihatçiyim." (7/A'raf, 68)

Kardeşlerim!
"Şüphesiz Ben Sizler için Güvenilir Bir Nasihatçiyim."

SAFER 1435
OCAK '14 SAYI: 24

بسم الله الرحمن الرحيم

Allah'a hamd, Rasulü'ne salat ve selam olsun…

"Din nasihattır" nebevi ilkesi ile değerli nasihatlerini hiçbir zaman esirgemeyen ve bu ayın da konusunu teşkil eden Ebu Hanzala Hocamız'dan Allah razı olsun.

Müslümanlar olarak bu tip sapmalarla karşılaştığımız ve bazı kardeşlerimizin itikadi bir takım bidatlar ile yüzyüze kalıp, bu ucu açık dehlize dalmaları bazılarımızı psikolojik olarak sarsabilir. Fakat asıl olan şahısların değil, nasların bağlayıcı olduğunu unutmamız gerekir. Ayrıca bu tip vakalarla karşılaşacağımız ve karşılaşmaya da devam edeceğimiz de aşikardır.

Evet birileri sapacak. Bu sapma da kimi zaman irca akidesine doğru yol almak için adım atanlar, tamamen irca ehli olanlar, tamamen dini terk edenler diye sınıflandırmak mümkündür. Fakat her sapmanın da başka bir sapmayı beraberinde getirmesi kaçınılmazdır. Hele ki bu, günümüz müşriklerinin müslüman bir kimse olarak addedilmesi ise… Bu da zaten yeryüzünü ıslah değil, ifsadın ta kendisidir.

Selef'ten Hasan El-Basri *rahimehullah* ne güzel ve yerinde bir söz söylemiştir: *"Helak olan nasıl helak oldu diye şaşırma! Sen, kurtulan nasıl kurtuldu ona şaşır"*

Hocamızın İtikadi sapmalara dair yapmış olduğu ilmi tahkiklerinin üzerine kâl etmek haddimiz olmasa da, derginin önsözü gereği ve konunun ehemmiyetini siz okuyucularımıza hatırlatıyor ve bu kıymetli yazı ve diğer yazılarla başbaşa bırakıyoruz.

Allah *subhanehu ve teâlâ* tüm müslümanların ayaklarına sebat versin, gönüllerindeki yakini daim kılsın.

'Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamdolsun' duamız ile…

Editör

İÇİNDEKİLER

tevhid
Aylık Dergi
Safer 1435
Ocak 2014
Sayı: 24
Fiyatı: 5₺

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:
Emre UYAR
Yayın Türü:
Yaygın Süreli
Reklam ve Abonelik:
info@tevhiddergisi.com
www.tevhiddergisi.com
Adres: Kirazlı Mh. 1 Sk. No:21A
34210 Bağcılar/İSTANBUL
Abonelik için: 0 534 086 95 76

Yazışma Adresi: Emre UYAR
Güneşli Merkez Postane P.K. 51
Bağcılar/İstanbul
Basım: Step Matbaacılık
Göztepe Mah. Bosna Cad. No:11
Mahmutbey-Bağcılar/İstanbul
Tel : 0 (212) 446 88 46
Dergi İçerisinde Yer Alan Yazılardan İlgili Yazar Mesûldür.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Satış Noktaları

Bursa: İkra Kitapevi, İlahiyat Fak. Karşısı Fethiye Mh. Kırlangıç Sk. No:17 Nilüfer/Bursa 0 (532) 138 02 42
Diyarbakır: Tevhid Kitapevi, Kaynartepe Mh. Gürsel Cd. No:190/A Bağlar/Diyarbakır 0 (541) 857 34 20

Ebu Hanzala

Kardeşlerim! "Şüphesiz Ben Sizler İçin Güvenilir Bir Nasihatçiyim"

Rabbim söylediklerime şahittir ki; ben gücüm nispetinde ıslah etmek istedim. Kimseyi kırmak veya hedef haline getirmek aklımdan dahi geçmedi. Kendileri için hayır dilediğim ve ayaklarının kaydığını düşündüğüm iki zümreye nasihat etmek istedim.

Allah'ın Adıyla!

Kullarını vahiyle aydınlatıp şirk, bidat ve haramların zulümatından kurtaran Allah'a *subhanehu ve teâlâ* hamd olsun. Rabbinin emirlerini ümmetine eksiksiz olarak ulaştıran ve onları gecesi gündüz misali aydınlık bir yol üzere bırakan Nebi'ye salat ve selam olsun.

Müminler kardeştirler. Onların kardeşlikleri Allah *subhanehu ve teâlâ* tarafındandır. Ve Müslümanlar bu kardeşliği hidayetten sonra en büyük nimet olarak bilirler.

"Hep birlikte Allah'ın ipine sarılın ve ayrılığa düşmeyin. Allah'ın size olan nimetini anın. Hani siz birbirinize düşmandınız. Allah gönüllerinizi birbirine yaklaştırdı da O'nun nimetiyle kardeşler oldunuz. Bir ateş çukurunun kenarında idiniz, Allah sizi oradan kurtardı. Doğru yola erişmeniz için Allah size ayetlerini böyle açıklıyor." [1]

"O, onların (müminlerin) kalplerinin arasını uzlaştırdı. Sen yeryüzünde bulunanların tümünü harcasaydın, onların kalplerinin arasını uzlaştıramazdın. Fakat Allah aralarını uzlaştırdı. Şüphesiz O yücedir, hakimdir" [2]

Kardeşlerim!

Bizleri kendi katından bir nimet ile kardeş kılan Rabbimiz, bunun sonrasında bizlere bir takım sorumluluklar yüklemiştir. Kardeşliğimizin devamı için bazı haklara riayet etmek mecburiyetindeyiz. Bunlardan biri de nasihattir.

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*:

*" **'Din nasihattir'** buyurdu. Biz kendisine: 'Kimin için nasihattir? ' dedik. Peygamber Efendimiz:*

***'Allah, Kitabı, Rasûlü, müminlerin yöneticileri ve tüm Müslümanlar için nasihattir. '** dedi."* [3]

Kardeşler olarak, birbirimizde hata gördüğümüzde uyarımızı yapmalı, birbirimizi terk etmemeliyiz. Hususen bu hata; itikada tâalluk eden cinstense daha hassas olmalı, kendimiz için temenni ettiğimiz hayrı kardeşlerimiz için de temenni etmeli, ihlas ve Allah'tan yardım dileyerek nasihatimizi esirgememeliyiz. Din, ancak bu şekilde ayakta durur. İslam alimleri, nasihate dair yukarıda geçen hadisi dinin üzerine kaim olduğu esaslardan kabul etmişlerdir.

1. 3/Âli İmran, 103
2. 8/Enfal, 63
3. Buhari, Müslim

'Bu çok büyük bir hadistir. İslam bu hadis üzerine kurulmuştur. Bazı alimler bu hadisi dinin dörtte biri kabul ederler. Bilakis bu hadis tek başına dinin üzerinde döndüğü hadislerdendir.' [4]

Bu kelime, lugat anlamı olarak dahi çok engin manalar içeriyor. Nasihat; ihlas demektir. Yani arındırılmış, halis kılınmış anlamındadır. Rabbimiz kitabında; *"nasuh tevbe"* diyor. Hani, yalandan, azimsizlikten arınmış, safi tevbe anlamında. İşte İslam, nasihat eden kişinin kardeşini aldatmayıp, sözünü halisane söylediği için yaptığı bu işe nasihat demiştir.

Hakeza Araplar dikişe de nasihat demiştir. Çünkü diken kusurları kapatır veya eksik olanı daha iyi olması için tamamlar. Nasihat eden de kardeşinin bir eksiğini gidermeye uğraştığı için, sökükleri diken terziye benzetilmiştir. Sözün hangi manasını kabul edersek edelim güzeldir. Ve bu yazdıklarıma şahit olan Rabbim biliyor ki, benim de amacım budur. Kendim gibi gördüğüm kardeşlerime, sözü halis kılmak ve oluştuğuna inandığım akidevî bir eksikliği gidermektir.

İslam, nasihat eden kişinin kardeşini aldatmayıp, sözünü halisane söylediği için yaptığı bu işe nasihat demiştir.

Hususen bazı kardeşlerim, hem kendileri hem de kardeşleri için benden nasihat talebinde bulundular. Durum böyle olunca erdem olan nasihat üzerimize vacip oldu.

"Rasûlullah: 'Müslümanın, Müslüman üzerindeki hakkı altıdır. ' dedi. 'Ey Allah'ın Rasûlü! Nedir onlar? ' diye sorulduğunda:

'Onunla karşılaştığında ona selâm ver; Seni dâvet ettiğinde dâvetine git; Vefat ettiğinde cenazesine iştirak et; Aksırdığında ve -Elhamdulillah- dediğinde, -Yerhamukallah- de; Hasta olduğunda ziyaretine git; Senden nasihat istediğinde ona nasihat et. ' buyurdu." [5]

Son dönemlerde bazı kardeşlerimiz, daha önceden onlardan duymadığımız birtakım düşünceler ortaya attı. Bu düşünceler, bizim yanımızda itikada taalluk eden, problemli düşüncelerdir. Bu düşünceyi savunan insanlarla İslam kardeşliği düzeyinde bir hukukumuzun olduğu malumdur. Yukarıda da belirttiğim gibi bu hukuka binaen sapma olarak gördüğüm düşüncelere ve bu düşüncelerin kaynaklandığı asıllara yönelik bir şeyler yazma gereği hissettim.

Aslen, benzeri düşünceler 2008 yılında bazıları tarafından dillendirildi. Biz *'Güncel İtikad Meseleleri'* adlı kitabımızda bunlara cevap verdik. Şu an ortaya atılan düşüncelerin 2008'deki düşüncelerden hiçbir farkı yoktur. Menhecîmizin gereği olarak bir defa konuştuğumuz bir meselede, ikinci defa konuşmak yoktur. Ancak, bu kardeşlerimiz ile aramızda olan sevgi bağı ve kendimiz için istediğimiz hayrı onlar için de isteme düşüncesiyle ve kardeşlerimizi düştükleri noktadan kaldırmasına yardımcı olmasını umarak tekrar yazmanın doğru olacağına inandım. Bu yazının herkes için hayırlı olmasını Rabbimden temenni ederek, bu düşünceleri tek tek ele almaya çalışacağım.

'Cihad Alimleri Meseleleri Daha İyi Bilir' Çıkmazı...

Her üç dört yılda bir birileri, bu cümleyi bayraklaştırıp çıkış yapıyor. Yaşadığımız vakıa ile hiçbir ilgisi olmayan insanların, kendi vakıalarını baz alarak verdikleri fetvalar, aktardıkları hatalı icmalar, tarihin tozlu sayfalarından aktardıkları ve aslında aleyhlerine olan nakillerle gündemi meşgul ediyorlar. Birçok meselenin gelip kilitlendiği nokta, *'Cihad alimleri daha iyi bilir.'* sözüdür.

Kardeşlerim!

Hiç düşündünüz mü bilmiyorum ama, bu cümle hüküm ifade eden bir cümledir. Ve her hüküm bildiren cümle gibi bu cümle de delile muhtaçtır. Özellikle de vakıaya yansıyan ve itikadla alakalı bazı meselelerde bu sözün gereğince amel edildiği düşünülürse, olayın vahameti daha iyi anlaşılacaktır.

4. İmam Nevevi'nin Müslim şerhinden, 2/37.
5. Müslim

Bazıları bu hüküm ifade eden cümle için şu delili zikrediyorlar.

"Bizim yolumuzda cihad edenleri, biz doğru yola eriştiririz." [6]

İlginç olan şey, bu ayet Mekkî'dir. Yani cihad farz kılınmadan önce inmiştir. Mesela, Furkan Suresi'nde yer alan *"O Kur'an'la onlara karşı büyük cihad et."* Ayetini kimse *'kıtal'* anlamında yorumlamamıştır. *'Cihad henüz farz kılınmadığı için, bu ayette kast edilen mücadeledir'* denmiştir.

Aynısı Ankebut Suresi'ndeki ayet için de geçerlidir. Lafız itibariyle Allah *subhanehu ve teâlâ* yolunda cihad edenleri kapsasa da, bu ayet indiğinde henüz cihad\kıtal farz kılınmadığı için, asıl kast edilen *'Allah için çabalayanlardır'*. Zaten bu ayetin tefsirinde alimlerin ne dediğine müracaat edilseydi, mesele daha iyi anlaşılırdı.

İmam Kurtubi'nin *rahimehullah* tefsirinden ayet hakkında selefin söylediklerini aktararak izaha başlamak istiyorum.

Suddi ve başkaları; *'Bu ayet kıtal farz kılınmadan önce inmiştir.'*

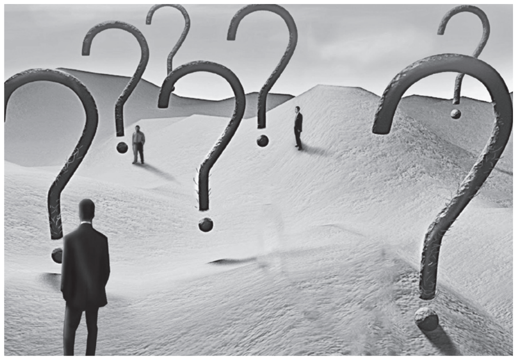
İbni Atiye; *'Bu örfi olan cihattan (kıtalden) öncedir. Allah'ın rızasını kazanmak için yapılan umumi mücadele içindir.'*

İbni Abbas ve İbrahim bin Ethem; *'Bu ayet bildikleriyle amel edenler içindir.'*

İbni Abbas; *'Biz, itaat hususunda mücadele edenleri, sevap yollarımıza iletiriz.'* [7]

Bu ayet her türlü cihadı kapsar. Bundan dolayı selef, Allah yolunda cihad edenleri de bu ayete dahil etmiştir. Ancak bazılarının yaptığı gibi sadece kıtal edenlere hasredip onların dışındakilerden nefyetmemiştir. Özellikle seleften bir nakille süslenen ve hatalı bir anlamın tervic edildiği bu tutum, ilim sahibi kardeşlerimize yakışmaz. Süfyan bin Uyeyne, Abdullah bin Mübarek'e yaptığı nasihatte şöyle der:

'İnsanlar ihtilaf ettiğinde sen cihad edenlerin sözünü al. Çünkü Allah; onları doğru yola ileteceğini söylemiştir.'

Bu nakil; *'İnsanlar ihtilaf ettiğinde, sen her hâlükârda cihad edenlere yapış'* anlamına gelmez. Ne nas ne de akıl bunu doğrulamaz. Kaldı ki, bu anlam kast edilmişse de hatalıdır. Mesela, bu ve benzeri sözlerin sahipleri olan selef; Allah yolunda cihad eden Emevi ve Abbasileri her anlamda kabul mu ettiler? Onların itikadî, ahlakî ve siyasi hatalarına *'cihad sancağının sahipleri'* diye muvafakat mı ettiler? Asla!

Peki bu mantığa göre, en eski cihad cemaatlerinden olan Hamas'ın demokratik tercihine de sûkut edilmeli değil miydi? Veya Afganistan'da kırk yılı aşkın cihad eden ancak itikatta Maturidilik'i seçenlere de hak verilmeli değil miydi?

Her cihad eden doğru yola iletilmişse; kabirlere ibadet eden, boynunda kendini koruduğuna inandığı muskasıyla işgalcilere karşı cihad edenler ve onların mollaları da mı hakka isabet etmişti?

Nasihatimize muhatap olan kardeşlerimizin bunları söylemeyecek basirete sahip olduklarından hiç kuşkum yok. Ancak bu durum kardeşlerimizin mezheplerinin -her ne kadar onları bağlamasa da- gereği olan bu sonuçları, onlara hatırlatmamıza da engel değildir.

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* döneminde cihad edenlerden öyle hatalar sadır oldu ki, bu anlayışa göre onların da 'doğru yola iletildiklerini' kabul edip, hatalı olduklarını düşünmemek gerekir.

Örneğin; cihada çıkmış birinin Allah Rasûlü'ne: *"Adaletli ol, Ey Muhammed!"* dediğini biliyoruz. Yine fetih sonrası ensarın gençlerinden bir topluluk, yeni Müslüman olanlara

6. 29/Ankebut, 69

7. Kurtubi tefsirinden nakiller burada son bulmuştur.

fazladan ganimet verildiğini duyunca; Allah Rasûlü'nün akrabalarını kayırdığını ve ensara tercih ettiğini düşünmüştü. Ki bu iki örnek de itikadî hataya işarettir.

Uhud gününde sahabenin bir çoğunun Allah Rasûlü'ne isyan ettiğini biliyoruz. Okçular yerlerinde sebat etmeyerek yenilgiye sebep olmuş, sahabelerin büyük çoğunluğu savaşın kızışma anında Allah Rasûlü'nü *sallallahu aleyhi ve sellem* bırakıp kaçmıştı. Bu ve benzeri örnekler ahlakî ve menhecî hataya işarettir.

Bunun gibi örnekleri daha çoğaltabiliriz. Şayet cihad ediyor olmak hakka isabet anlamına gelseydi, her halükarda bu olayları farklı yorumlamamız gerekirdi. Ancak cihad ediyor da olsa, herkes vahiy ölçüsüyle değerlendirildiğinden dolayı bu olaylara hata nazarıyla bakıyoruz.

Bazı kardeşlerimizin Selef imamlarına istinaden, *'Sahabe varken bize laf düşmez.'* mealindeki sözlerini, konumuz sadedinde kullandıklarını duyunca şaşırmamak elde değil. Yani nasıl ki selef, sahabenin konuştuğu konularda *'bize laf düşmez'* demişse, *'cihad alimlerinin konuştuğu konularda da bizlere laf düşmez'* denmek isteniyor.

Evvelen; Bu sözde açıkça cihad ehlini sahabe seviyesine çıkarmak vardır ki, benim zannım bu sözün sahibi bu anlamı kastetmemiştir. Bunu söylemeyecek kadar ilimden nasibini almıştır.

Sâniyen; Selef, *'Bizim zamanımızın alimleri varken, bize söz düşmez'* dememiştir ki, bu söz bu bağlamda zikredilsin. Bu söz hem yanlış anlaşılmış hem de yanlış yerde kullanılmıştır.

Sâlisen; Bu söz, ayet olmadığı gibi hadis de değildir. Selefin hatta bizzat sahabenin kendi, bu sözün gereğiyle amel etmemiştir.

Örneğin; Ebu Bekir ve Ömer *radıyallahu anhum* hem cihad ehlidir, hem sahabedir hem de cennetle müjdelenmiştir. Sahabe onların nassa muhalefet ettikleri yerlerde nasıl davranmışlardır? Burası mühimdir. *'Onlar varken bize söz düşmez,'* deyip susmuşlar mıdır? Yoksa, nassın gereğince mi amel etmişlerdir? Bir örnek;

Abdullah b. Abbas *radıyallahu anh* şöyle demektedir:

"... Neredeyse gökten başınıza taş yağacak. Ben size, Allah'ın Rasûlü böyle söylüyor diyorum, siz bana Ebu Bekir ve Ömer şöyle söyledi diyorsunuz."

Kendilerine ittiba edilmesi ayetle emredilmiş insanların tutumu bu konuda nettir. Rabbim bizlere ve İslam davası için dertlenen kardeşlerimize '*hüsnü fehm*' ihsan eylesin.

Ayrıca bu mezhebin gereğine göre cihad alimlerinin sözleri iptal edilmeli değil midir? Mesela, kendilerinden önce daha büyük savaşlar vermiş ve tüm ümmetin takdirini kazanmış alimler Eşari'ydi. Kudüs fethi kendiyle müyesser olan Selahaddin Eyyubî veya diğerleri… Oysa cihad alimlerinin akidevî meselelerde tercih ettikleri Selefilik, Eşarilik'e aykırı olduğu gibi, onu bidat fırkalarından saymaktadır. Bu durumda cihad alimlerinin tercihi olan Selefilik mi, yoksa onlardan yüzyıllar önce cihad etmiş Eşariler'in yolu mu hatalı oluyor?

Veya Maturidi... Mevleviler Afganistan'da selefi cihad ehlinden daha fazladır. Bu durumda Maturidilik'in itikadın tüm konularında hak olduğu kanaatine mi varmalıyız?

Yine Abdulkadir bin Abdulaziz cihad alimlerindendir. Ve şu anda cihad alimleri ve öncüleri hakkındaki olumsuz düşünceleri ortadadır. Nasıl yapmalı? Nasıl anlamalıyız?

Aslında anlatmak istediğim açıktır. Dinde asıl olmayanı asıl, hüccet olmayanı hüccet yaptığınızda ortaya bu türden çelişkilerin çıkması normaldir.

Aslında anlatmak istediğim açıktır. Dinde asıl olmayanı asıl, hüccet olmayanı hüccet yaptığınızda ortaya bu türden çelişkilerin çıkması normaldir.

Kardeşlerimizin düşünmesi gereken bir başka meselenin de; Türkiye'de davetimize muha-

tap olan sofilerin kendi alim ve şeyhlerine bakışıyla, bizimki arasında nasıl bir fark olduğu meselesidir. Muhtemelen bazı nazari farklar zikredilecektir. Ancak onlarında *'Şeyhlerin, kitabı bizden daha iyi anladığı ve asla kitaba muhalefet etmeyecek iman ve takvaya sahip olduğu'* kanaatine sahip olduklarını unutmamak gerekir. Zaten onları bu hataya düşüren de bu zanlarıdır. Yoksa şeyhlerinin kitap ve sünnetin üstünde olduğunu, azınlık bir grup hariç hiçbir tasavvuf fırkası kabul etmez.

Sonuç olarak kardeşlerimize nasihatimiz bir usül olarak benimsedikleri ve birçok meselede de pratik olarak uyguladıkları bu asıllarını gözden geçirmeleridir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* bizleri hakka muvaffak kılsın.

Kıyası Yanlış Mikyaslarla Ters Yüz Etmek

'İçinde yaşadığımız toplum Mekke toplumuna kıyas edilmez' diyorsunuz. Arada ciddi farklar olduğunu savunuyorsunuz.

'Mekke toplumu Kelime-i Tevhid'i inkar ediyor, ağızlarına dahi almıyordu. Bu toplum ise bu kelimeyi inkar etmiyor bilakis kabul ediyor' diyorsunuz.

'Mekkeliler ahirete inanmıyordu çoğunlukla. Bizim toplum ise, ahireti imanın esası olarak kabul ediyor' diyorsunuz.

'Mekkeliler Allah Rasûlü'nü inkar etmiş, ona ve getirdiklerine karşı çıkmış, bu toplum ise iman etmiştir' diyorsunuz.

'Mekkeliler yaptıklarına ibadet, putlara da ilah diyorlardı. Bu toplum ise asla böyle bir iddiayı kabul etmez' diyorsunuz.

Ancak gözden kaçırdığınız bir durumun olduğu kesindir. O da İslamî bir terim olan kıyas kavramını İslam'dan alıyor, ancak içini farklı dolduruyorsunuz.

Biz biliyoruz ki; kıyas, illetlerle yapılır. Bir şeyin başka bir şeye kıyası, her yönden onunla aynı olmasını gerektirmez. Bir şey için sabit olan hükmün illeti, İslam tarafından belirlenmişse; aynı illeti kendinde bulunduran diğer şey de, ona kıyas edilir. Üzerine kıyas edileceği şeye her yönden benzemesi beklenmez.

Örneğin; uyuşturucu maddelerini içkiye kıyas ediyoruz. Aradaki tek benzerlik, şeriatın içkinin haram oluşunda illet kabul ettiği 'aklı örtme' benzerliğidir. Aksi halde içkinin ham maddesi, manevi tahribatı, sağlık üzerindeki olumsuz etkileri ve hatta sarhoşluk halleri dahi tamamen farklıdır. Bunca farklılık uyuşturucuyu içkiye kıyas etmemize engel değildir. Çünkü aralarında şeriatın belirlediği 'aklı örtme' müşterektir.

Allah, Mekke toplumunu neden kafir kabul etmiştir?

Burada tek illet Allah'a şirk koşuyor olmalarıdır. Allah *subhanehu ve teâlâ* gerek onları tekfir edişinde, gerekse de bu tekfire bina ettiği hükümlerde illet olarak şirki kabul etmiştir. Bunun yanında; ahireti inkar ediyor olmaları, Peygambere iman etmeyişleri de vardır elbet. Ama onların tekfir edilmesinde asıl olan bunlar değildir. Çünkü henüz Peygamber gelmeden yani onlar Muhammed'i *sallallahu aleyhi ve sellem* inkar etmeden de Allah onları şirklerinden dolayı müşrik saymıştır. Demek ki asli illet, şirktir. Yani Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* Risalet'le gönderilmeden önce onlar İbrahim'e *aleyhisselam* inanıyorlardı. Ancak buna rağmen yine de müşrik kabul edilmişlerdi. Çünkü Allah'a *subhanehu ve teâlâ* şirk koşuyorlardı.

"Kitap ehlinden ve müşriklerden inkar edenler kendilerine açık bir delil gelinceye kadar (bağlı bulundukları dinden) ayrılacak değillerdi. (Bu delil) Allah tarafından (gönderilen) tertemiz sahifeler okuyan bir elçi(dir)." [8]

Burada henüz onlara temiz Kur'an sayfalarını okuyan Peygamber gelmeden de Allah *subhanehu ve teâlâ* onları müşrik olarak kabul etmiştir.

8. 98/Beyyine, 1-2

Daha açık bir delil ise; Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* ebeveyni meselesidir. Onlar ne Allah Rasûlü'nü gördüler ne de onu inkar ettiler. Ne Kelime-i Tevhid'e karşı çıktılar, ne de Kur'an'ı yalanladılar. Ancak onların evladı olan Rasûl *sallallahu aleyhi ve sellem* onların ateş ehli olduğuna hüküm etti.

Peki neden?

Çünkü illet; **'Kitabın olmadığı, Peygamberin bulunmadığı bir zaman diliminde Allah'a şirk koşmalarıydı. ' Öyleyse; kitaba ulaşmış ama yüz çevirmiş, Rasûlü duymuş ancak kendi atası ve örfü kadar değer vermemiş insanlar Allah'a şirk koştuğunda elbette onlar da müşrik topluma kıyas edilirler.**

Öyleyse bizim içinde yaşadığımız toplumda, ibadet şirki, hakimiyeti Allah'tan başkasına verme şirki, dinden yüz çevirme ve onu önemsememe küfrü, Allah düşmanlarını dost edinme küfrü, Allah'ın diniyle dalga geçme küfrü de dahil tüm küfür ve şirk çeşitleri vardır.

Enes'ten *radıyallahu anh*:

"Biri: 'Ya Rasûlullah, babam nerededir?' diye sordu. Rasûlullah: 'Cehennemdedir' buyurdu.

Adam, arkasını dönüp gidecekken, Rasûlullah onu çağırdı ve: 'Benim de, senin de baban cehennemdedir' buyurdu." [9]

"Anneme mağfiret dilemem hususunda Rabbimden izin istedim, izin vermedi. Kabrini ziyaret edeyim diye izin istedim, bana izin verdi." [10]

Ya da Yahudi ve Hristiyanları örnek verebiliriz. Onlar ahiret gününe, kitaba ve Peygamberlere inanıyorlardı. Ancak bu onların müşrik olmasına engel değildi. Çünkü onlarda da şirk vardı.

Öyleyse bizim içinde yaşadığımız toplumda, ibadet şirki, hakimiyeti Allah'tan başkasına verme şirki, dinden yüz çevirme ve onu önemsememe küfrü, Allah düşmanlarını dost edinme küfrü, Allah'ın diniyle dalga geçme küfrü de dahil tüm küfür ve şirk çeşitleri vardır. Bu da bizim bu kavmi Mekke cahiliyesine kıyas etmemiz için kâfidir. Çünkü aralarında şeriatın tekfir için illet kabul etiği büyük şirk mevcuttur.

Aynı zamanda Allah, onları müşrik kabul etmesine bina ettiği ahkamı da; sadece onların şirkine bağlamıştır.

*"**Müşrikler** sizinle topyekun savaştığı gibi siz de onlarla topyekun savaşın."* [11]

*"Din yalnız Allah'ın olup, yeryüzünde **fitne/şirk** kalmayıncaya kadar onlarla savaşın."* [12]

*"…Kim de Allah'a **şirk koşarsa** Allah ona cenneti haram kılmıştır. Varacağı yer ateştir. Zalimler için yardımcı da yoktur."* [13]

*"…Allah kendisine **şirk koşulmasını** affetmez. Şirkin dışında kalanları dilediği için bağışlar. Kim de Allah'a subhanehu ve teâlâ şirk koşarsa büyük bir iftirada bulunmuştur."* [14]

Bu kıyası alimlerimizin de yaptığını kardeşlerimize hatırlatmak isterim. Her konuda alimlerin yoluna müracaat eden kardeşlerimizin bu konuda da onların sözlerine kulak vermelerini beklerdik.

İbni Kayyım *rahimehullah* Medaric es-Salikin kitabında; [15]

'Fasıl; şirk büyük ve küçük olmak üzere iki kısımdır. Allah, büyük olanı tevbesiz affetmez. Büyük şirk; kişinin Allah'a sevgide birilerini denk tutmasıdır. Bu geçmiş müşriklerin ilahlarını Allah'a eşit görmelerini de içeren şirktir. "Onlar ateşte birbirleriyle çekişirken: " 'Yemin olsun ki; bizler dünyada sapıklık içerisindeydik. Çünkü sizleri alemlerin Rabbi olan Allah'a denk tutuyorduk' derler." [16]

Aslında onlar Allah'ın kainatın tek yaratıcısı, Rabbi ve Meliki olduğunu ikrar ediyor, ilahlarının yaratmadıklarını, rızık vermediklerini, öldürüp diriltemediklerini biliyorlardı. Bu denk tutma **dünya müşriklerinin bir çoğunun hali gibi** sadece sevgi, yüceltme ve ibadetteydi. Onların çoğu ilahlarını Allah'tan daha çok se-

9. *Müslim*
10. *Müslim*

11. *9/Tevbe, 36*
12. *8/Enfal, 39*
13. *5/Maide, 72*
14. *4/Nisa, 48*
15. *1/339'dan başlayarak*
16. *42 /Şuara, 96*

vip yüceltiyorlar. Şeyhlerinin ismi anıldığında mutlu oluyor, onları dost ediniyor, onlara söz söylendiğinde ise Allah'a söylenen sözden daha fazla sinirleniyorlardı. Biz ve bizim dışımızdakiler bu halleri onlardan açıkça gördük. İlahlarının (şeyhleri kast ediyor) ismini kendilerine zikir virdi edinirler. Otururken, kalkarken, hastalandıklarında vs. onların ismini anarlar. Onların Allah'a aracılar olduğuna, O'nun katında şefaatçileri olduğunu zannederler. **Putlara kulluk edenler de aynen böyleydi. Bu hal/inanç onların kalplerinde yer eden ortak noktadır ve müşrikler ilahlarının farklı olmasına rağmen bunu birbirlerinden miras almışlardır.** [17] **Mekkeli müşriklerin putları taştan, bunlarınki ise insandandır. Allah, bu müşriklerin selefi sayılan müşrikler hakkında şöyle demiştir:**

"Haberin olsun; halis (katıksız) olan din yalnızca Allah'ındır. O'ndan başka veliler edinenler (şöyle derler): 'Biz, bunlara bizi Allah'a daha fazla yaklaştırsınlar diye ibadet ediyoruz.' Elbette Allah, kendi aralarında hakkında ihtilaf ettikleri şeylerde hüküm verecektir. Gerçekten Allah, yalancı ve kafir olan kimseyi hidayete erdirmez." [18]

Bu müşrikler ve onların selefi olan müşriklerin (Mekkelilerin) kalbinde olan; ilahlarının Allah'ın katında onlara şefaat edeceğidir. Kardeşleri olan Mekkeli müşrikler: *'Siz ilahlarımızı ayıpladınız'* derlerdi. Bunlarsa, *'Şeyhlerimizi küçümsediniz'* derler. Allah Rasûlü: *'İsa Allah'ın kuludur'* dediğinde, Hristiyanlar da: *'İsa'yı küçümsedin'* dediler. Bugün de kabirlerin mescid edinilmesini, oraların bayram yerine çevrilmesini yasaklayanlara ve oraların Allah ve Rasûlü'nün izin verdiği şekilde ziyaret edilmesini isteyenlere, bu müşriklerin benzeri olan müşrikler: *'Kabirlerde yatanları küçümsedin'* derler. Onların kalplerinde olan bu benzerliğe bakmaz mısın? Sanki birbirlerine vasiyet etmiş gibiler.

"De ki: 'Allah'ın dışında öne sürdüklerinizi çağırın. Onların göklerde ve yerde bir zerre ağırlığınca bile (hiçbir şeye) güçleri yetmez; onların bu ikisinde hiçbir ortaklığı olmadığı

gibi, O'nun bunlardan hiç bir destekçi olanı da yoktur."

Bu ayet; Nur, delil, kurtuluş ve şirkin aslını yerle bir edip tevhidi şirkten soyutlamak için kâfidir. Kur'an, bu ve benzeri ayetlerin misalleriyle doludur. Ancak insanların çoğu yaşadıkları vakıanın bu ayetlerin kapsamında olduğunun farkına varmazlar. Zannederler ki bu geçmiş ve arkalarından takipçi kalmamış kavimler içindir. İşte bu anlayış kalple Kur'an'ı anlamanın arasına girer. Allah'a yemin olsun ki; bu kavim geçse de onların misali onlardan daha şerli veya onlardan daha düşük kavimler onların bu durumunu miras olarak almıştır. Kur'an onları kapsadığı gibi bunları da kapsamıştır. Fakat durum Ömer'in *radıyallahu anh* **dediği gibidir: *"İslam'da cahiliyyeyi bilmeyenler yetişince İslam'ın bağları tane tane çözülür."*** [19]

Evet kardeşim dikkat edersen İbni Kayyım *rahimehullah.* Mekkeli müşrikleri, Hristiyanları ve yaşadığı dönemin tasavvuf ehlini kıyas etmiştir. Aynı ismi ve aynı hükmü onlara vermiştir. Birilerinin bu kıyası terk etmesini ise Kur'an'ı anlamamaya bağlamıştır. Bırakın bu kıyası terk etmeye fıkıh veya ilim demeyi, bunu yermiştir.

Bunlardan biri de İmam San'ani'dir *rahimehullah* O *'Tathiru'l İ'tikad an Edrani'l İlhad'* adlı eserini bu sebeple kaleme almıştır. İmam, tevhidi özet olarak izah ettiği kitabında kardeşlerimiz ve onlar gibi düşünenlere -bu toplum Mekke'ye kıyas edilmez diyenlere- cevap verir;

'Şayet dersen; bunlar kabirler, evliyalar ve fasıklar hakkındaki inançlarıyla putlar hakkında itikada sahip olan müşrikler gibi olurlar mı?

Derim ki; Evet olurlar. Çünkü onların yaptık-

17. *Mekkeli müşriklerin putlara ibadetiyle, sofilerin şeyhlerine yaptığını ortak miras ve payda olarak kabul ediyor. Daha ilginç olanı onların bu hallerini müşriklerin putlara yaptıklarına kıyas ediyor.*

18. *39/Zümer, 3*

19. *İlgili faslı özetle aktardım*

larını yapmış ve onlarla eşit olmuşlardır. Bilakis inanç, bağlılık ve boyun eğme hususunda onlardan daha fazlasını yapmışlardır.

Şayet dersen; kabirlere ibadet edenler *'Biz bunlarla Allah'a şirk koşuyor, onları Allah'a denk tutuyoruz demiyorlar'*

Derim ki; Evet ağızlarıyla böyle söylemiyorlar ama kalplerindeki böyle değildir. Bu onların şirkin manası hakkındaki cehaletlerinden kaynaklanıyor. Çünkü velileri tazim ve onlara kurbanlar kesmek şirktir.

Şayet dersen; onlar bu yaptıklarıyla müşrik olduklarını bilmiyorlar?

Derim ki; Fukaha riddet kitaplarında açıkça belirtmişlerdir ki; *'Kim küfür sözünü söylerse manasını kast etmese dahi kafir olur.'* Zaten bu durum dahi onların İslam'ın hakikatini ve tevhidin mahiyetini bilmediklerini gösterir ve bu halleriyle onlar asli kafirler gibidirler.

Şayet dersen; iki taife eşit değildir. Bunlar Kelime-i Tevhid'i söylüyorlar. Allah Rasûlü: *"İnsanlar bu kelimeyi söyleyinceye kadar onlarla savaşmakla emrolundum"* diyor. Usame *radıyallahu anh* bu kelimeyi söyleyen birini öldürdüğünde Allah Rasûlü: *"Sen bu kelimeyi söylediği halde mi onu öldürdün"* demiştir. Ayrıca bunlar müşriklerden farklı olarak namaz kılıyor, oruç tutuyor, zekat veriyor ve hac ediyorlar.

Derim ki; Ancak hadislerde *"İslam'ın hakkı müstesna"* deniyor. Hakkından kasıt; uluhiyet ve ibadette Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* birlemektir. Kabirperestler uluhiyet ve ibadette Allah'ı birlemediler. Böyle olunca da bu kelime onlara fayda sağlamadı. Çünkü bu kelime manasıyla amel etmeyenlere fayda sağlamaz. Yahudiler de bu kelimeyi söylüyordu ama bazı Rasûlleri inkar edince onlara fayda sağlamadı.

Şayet dersen; bunlar *'Biz kabirlere ibadet etmiyor onlara namaz kılmıyor, onlar için oruç tutmuyoruz. Sadece Allah'a ibadet ediyoruz'* diyorlar.

Derim ki; *'Bu onların ibadetin manasında cahil olmalarındandır. Çünkü ibadet bu sayılanlarda münhasır değildir. Onun başı ve esası inançtır. Ve onların kalplerinde inanç olan şeyler ve bu inançtan kaynaklı kabirlere yönelik fiiller vardır.'* [20]

Aynı dönemde yaşayan İmam Şevkani *rahimehullah 'Ed-Durru Nedid fi İhlas Kelimeti't Tevhid'* adlı eserini kaleme almıştır. Yaklaşık 50 sayfa olan bu kitap asıl itibariyle şirki beyan etmiş ve o dönemde yaşayanlarla, Mekkeliler'in yaptıklarının farklı olduğunu söyleyenlere tafsilatlı cevap vermiştir. Yukarıda zikrettiğim İbni Kayyım'ın da *rahimehullah* kıyasını aktarmış ve onaylamıştır. Hatta kardeşlerimiz de çok iyi bilirler ki; kıyasın en üst mertebesi 'Kıyas-ı evla'dır. Kıyas illetle yapılır. Şayet hükmü İslam tarafından belirlenmeyen bir şeyi hükmü belli olana kıyas ediyorsak hükmü belli olmayanda illet daha belirginse buna kıyas-ı evla diyoruz. Örneğin Allah *subhanehu ve teâlâ "Anne babana öf bile deme"* [21] buyurmuştur. Öf demenin yasaklanmasında illet onlara eziyet etmektir. Kur'an onları dövmenin hükmünü zikretmemiştir. Alimlerimiz; onlara öf demek dahi eziyet illetinden dolayı yasaklanmışsa onları dövmek daha katı ve kesin bir şekilde yasak olmalıdır. Çünkü eziyet illeti dövmede daha belirgindir demişlerdir. İmam Şevkani *rahimehullah* kitabın 46. sayfasında;

kıyasın en üst mertebesi 'Kıyas-ı evla'dır. Kıyas illetle yapılır. Şayet hükmü İslam tarafından belirlenmeyen bir şeyi hükmü belli olana kıyas ediyorsak hükmü belli olmayanda illet daha belirginse buna kıyas-ı evla diyoruz.

'...Bilakis bunlar ölüler hakkındaki itikatlarında öyle boyutlara vardılar ki; müşrikler putları hakkındaki inançlarında o boyutlara varmamışlardı. Cahiliye ehline bir sıkıntı dokunduğunda sadece Allah'a dua ediyorlardı. Kabirperestler ise

20. *Sayfa 1-30 arasından özetle. Bazıları İmam San'ani'ye farklı bir görüş nispet etse de bu kitabı en güzel cevaptır. Ve onun kendi kaleminden ve beyanından bu görüşten döndüğü sabit değildir. Birilerinin ona nispet etmesidir. Ancak kendi eseri bunu yalanlamaktadır.*

21. *17/İsra, 23*

darda ve rahatlıkta dahi ölülere dua ediyor, onlara yöneliyorlar.'

Kendi toplumunda yapılan şirki Mekke müşriklerinin fiiline kıyas eden ve hatta Mekkeliler'in şirkinden daha ileri görenlerden biri İmam Muhammed bin Abdulvehhab'tır *rahimehullah*. Tevhidle ilgili dört kaideyi izah ettiği kısa ama faydası büyük sayfalar arasında şöyle der;

'Dördüncü kaide; bizim zamanımızın müşrikleri ilk dönem müşriklerinden daha şedittir. Çünkü ilk dönem müşrikleri rahatlıkta Allah'a şirk koşuyor, zorlukta ise ihlasla O'na kulluk ediyorlardı. Şimdiki müşriklerin şirki rahatlık ve zorluk anında daimidir. Bunun delili Allah'ın şu sözüdür;

"Onlar denizde olduklarında dini Allah'a halis kılarak ona dua ederler. Onları kurtardığı zaman ise Allah'a şirk koşarlar." '

Evet, bir imam daha kendi dönemindeki insanları Mekkelilere kıyas etmiş ve hatta kendi toplumunu şirkte daha ileride görmüştür. Şunu hatırlatmamda fayda vardır: İmam, *'Keşf-u Şubuhat'* adlı eserini müşriklerin şüphelerini gidermek için yazmıştır. Ve bazılarının diline doladığı bu şüpheye bizzat kendisi cevap vermiştir. Hatta ilk müşriklerle kendi zamanındaki müşriklerin aynı olmadığı, çünkü bunların Kelime-i Şehadet'i reddetmeyip ikrar etmesi iddiasına *'Onların en büyük şüphelerindendir'* demiştir.

Rasûlullah'ın harp ilân ettiği kimselerin bugünkü müşriklerden daha sağlam bir akla sahip olduklarını ve şirk yönünden bunlardan daha hafif olduklarını öğrendiysen bil ki; bunların bizim fikirlerimiz hakkında ileri sürecekleri bir şüphesi daha vardır. **Ve bu, onların en büyük şüphelerindendir. Cevabına iyi kulak ver!**

Derler ki: Haklarında Kur'an inen kimseler

Allah'tan başka bir ilâh olmadığına inanmazlar. Peygamberi yalanlarlar, öldükten sonra dirilmeyi inkâr ederler, Kur'an'ı yalanlar ve onu sihir kabul ederlerdi. Halbuki biz; Allah' tan başka ilâh olmadığına, Muhammed'in *sallallahu aleyhi ve sellem* **O'nun Rasûlu olduğuna şehadet ediyor. Kur'an'ı tasdik ediyor, öldükten sonra dirilmeye inanıyor, namaz kılıyor, oruç tutuyoruz. Böyle olunca nasıl olur da bizi onlar gibi kabul edersiniz ?**

Cevap: Rasûlullah'a *sallallahu aleyhi ve sellem* bir meselede inanıp bir meselede inanmayanın kâfir olduğu hususunda bütün ilim adamları ittifak etmişlerdir. Kur'an'ın bir kısmına inanıp, bir kısmına inanmayan, tevhidi kabul edip namazın farziyetini inkâr eden yahut tevhide ve namazın farz oluşuna inanıp zekâtın farz oluşuna inanmayan ya da hepsine inanıp orucun yahut haccın farz oluşuna inanmayan da aynı hükümdedir.

"Allah'ı ve Peygamberlerini inkar eden, Allah ile Peygamberlerinin arasını ayırmak isteyen, 'bazılarına inanıyor, bazılarını inkar ediyoruz' diyen ve bunun arasında bir yol tutturmak isteyenler var ki; Bunlar gerçekten kâfir olanlardır. Kâfirler için ise aşağılayıcı bir azap hazırlamışızdır." [22]

İnanılması gereken bazı şeylere inanıp bazılarına inanmayanın kâfir ve zikredilen cezaya müstahak olduğunu bizzat Allah *subhanehu ve teâlâ* izah ettiğine göre; şüphe ortadan kalkmış olur. Bilinmektedir ki Tevhid, Peygamberin *sallallahu aleyhi ve sellem* bildirdiği en muazaam farzdır. Namazdan, zekattan, oruçtan ve hacdan daha muazzamdır. Nasıl olur da Rasûlullah'ın bütün tebliğ ettiklerini yaptığı halde bu farzlardan birisini inkâr eden kâfir olur da, bütün Peygamberlerin yolu olan tevhidi inkâr eden kâfir olmaz? Hayret! Bu cehâlet ne kadar acayiptir.

Denilebilir ki: Peygamber'in *sallallahu aleyhi ve sellem* sahabeleri, Allah'tan başka ilah olmadığına, Muhammed'in *sallallahu aleyhi ve sellem* O'nun Rasûlü olduğuna şehadet ettikleri, ezan okuyup namaz kıldıkları ve Peygamberle beraber Müslüman

22. *4/Nisa, 150-151*

oldukları halde beni Hanîfe ile savaşmışlardır. Şayet birisi; Onlar Müseyleme'nin Peygamber olduğunu iddia ediyorlar dese:

Deriz ki; bizim istediğimiz de bu cevaptır. Bir insanı Peygamber mertebesine çıkaran kafir olup malı ve canı helal oluyorsa; Kelime-i Şehadet ile namaz ona fayda vermiyorsa; Şemsan veya Yusuf'u yahut bir sahabe veya Peygamberi Allah'ın mertebesine yükselten nasıl olur?

"Yine Allah, bilmeyenlerin kalbini mühürler." [23] [24]

İki toplum arasındaki ortak illet Allah'a şirk koşuyor olmalarıdır. Yoksa bir toplumun bu kelimeyi nutkedip, diğerinin inkar etmesi; birinin Rasûl'e iman edip, diğerinin reddetmesi veya birinin yaptığına ibadet deyip, diğerinin dememesi hükmü değiştirmez. İlk satırlarda da söylediğimiz gibi bu maddeler ortaya çıkmadan da Allah onları yaptıkları amellerle müşrik kabul etmişti.

İki toplum arasındaki ortak illet Allah'a şirk koşuyor olmalarıdır. Yoksa bir toplumun bu kelimeyi nutkedip, diğerinin inkar etmesi; birinin Rasûl'e iman edip, diğerinin reddetmesi veya birinin yaptığına ibadet deyip, diğerinin dememesi hükmü değiştirmez.

Evet, bu meselede kıyası kabul etmeyen kardeşlerimiz, kıyasın hiç mümkün olmadığı başka bir meselede öyle bir kıyas yapmışlardır ki; söylenecek söz bulmakta zorlanıyorum. İddia şudur;

'Bu sistemler küfür sistemleri olabilirler. Ancak halklar asıl itibariyle Müslümandır. Çünkü Ubeydiler uzun yıllar İslam alemine hükmettiler. Alimler Ubeydiler'i tekfir etti. Ancak onların tebaası olarak yaşayanları tekfir etmediler. Aynı şekilde Tatarlar İslam alemini işgal etiğin de Mardin mıntıkasını Müslümanlardan aldılar. İbni Teymiyye'ye Mardin'in durumu sorulduğunda; Tatarlar ile işgalden önce orada bulunan Müslümanları ayırdı. Ve özet olarak:

'(…) Mardin, ne askeri Müslüman olan İslam beldesi ne de halkı kafir olan küfür beldesidir. Mardin üçünü bir kısım olan daru'l mürekkebtir. Müslüman orada hak ettiği şekilde muamele görür. İslam şeriatının dışına çıkanlar da hak ettikleri şekilde muamele görürler.'

Bu sözü alıp: *'Bu yaklaşımlar bize içinde yaşadığımız toplumu genel olarak veya asıl itibariyle Müslüman kabul etmemiz gerektiğini gösterir.'* derler.

Allah'tan geldik, tekrar O'na *subhanehu ve teâlâ* döneceğiz. Şurası bir gerçektir ki; İslam beldeleri işgal edilir ve orada bulunan Müslümanlar işgalcilerden ayırt edilebilir konumdaysa, onların küfrüne itikad etmek hata olur. Ancak işgalcilerin başa gelmesi için oyu o halk veriyorsa, küfür nizamını ayakta tutan ve koruyan kafir askeriyeyi o halk oluşturuyorsa, alimlerin Ubeydiler'de küfrün aslı kabul ettikleri şahısları ilahlaştırmayı, o halk okullarda çocukları aracılığıyla veya kabirlerde yapıyorsa bu nasıl bir kıyas, nasıl bir çıkarımdır? Yani içinde yaşadığımız ve durumu bu olan halkı alimlerin zikrettiği halklara kıyas etmek ve bu neticeye ulaşmanın adını fıkıh koymak şaşırtıcıdır. Gerçekten kardeşlerimin bu çelişkiyi düşünmelerini isterim.

Örneğin, Ubeydiler ile ilgili alimlerin söylediklerine bakalım;

Kadı İyad *rahimehullah 'Tertib el-Medarik'* eserinde;

İbnu Azire:

— Ona soruldu. **Sunni olduğu** halde Ubeydiler'e hatiplik yapanların durumu nedir?

— Onlar hutbelerinde: *'Allah'ım yönetici olan ve yeryüzünün varisi olan kuluna salat et'* demiyorlar mı?

— Evet, dediler.

İbnu Azire onlara sordu:

— Biri hutbe verse ve hutbesinde Allah'ı ve Rasûlü'nü en güzel şekilde övse sonra da Ebu Cehil cennette dese kafir olur mu?

— Evet, dediler.

23. 30/Rum, 59

24. Şüphenin cevabını özetle aktardım. İmam bu şüphenin batıl olduğunu başka delillerle de açıklık getirmiştir.

— İşte bu yönetici Ebu Cehil'den daha kötüdür, dedi.

Bu soru Davudi'ye soruldu:

— Onlara hatiplik yapan ve onlara dua eden kafirdir, öldürülür., dedi.'

İmam Zehebi, Kadı İyad'dan rahimehumullah nakletti; *'Kayrevan alimleri icma etti ki; Ubeydiler'in durumu zındık ve mürtedlerin durumudur.'*

Şeyh Muhammed bin Abdulvehhab *rahimehullah*: *'Ubeydiler'in hali de böyledir. Onlar hicri 300'lü yılların başlarında ortaya çıktılar. Liderleri olan Ubeydullah, Fatıma radıyallahu anha soyundan olduğunu iddia edip, cihad ve taat örtüsü altında zuhur etti. Mağrib ehlinden birileri de ona tabi olunca büyük bir devletleri oldu. O ve ondan sonra çocukları Mısır ve Şam bölgesini de ele geçirdiler. Namazları cemaatle kılıp, cumayı ikame ettiler. Kadılar ve müftüler tayin ettiler. Lakin onlar şirk ve şeriata muhalefet izhar ettiler. Onların nifakına delalet eden şeyler onlardan açığa çıktı. Alimler onların kafir olduğunda ittifak etti.*

İslam'ın şiarlarını ve şeriatını izhar etmelerine rağmen alimler onların beldelerinin harp diyarı olduğuna ve onlarında kafir olduğunda icma ettiler. Mısır'da alim ve abid olan insanlardan çok kişi vardı. ***Mısırlıların bir çoğu onların çıkardıkları küfürlere onlarla beraber girmemiş olsa da alimler bu zikrettiğimiz hükümde ittifak ettiler.'*** [25]

Şimdi delil olarak alınan Ubeydiler kıssasına ve alimlerin ne dediğine beraber bakalım kardeşlerim.

a. Ubeydiler kafirdir. Ve onların namaz kılmaları, kadılarının bulunması onların küfre girmesine engel olmamıştır. Çünkü onlarda müşrik olmanın esas illeti olan ve Kelime-i Tevhid'i bozan şirk vardır.

b. Onlara destek veren, onlara dua eden, onlara imamlık yapanlar onlar gibi kafirdir. Velev Sünni olup onları şirke düşüren aşırı Şii görüşlerine katılmasa da.

c. Onların yönetimi altında olan halk onların izhar ettiği küfürlerde onlara ortaklık et-

memişlerdir. Sadece onların hakimiyeti altında yaşamışlardır. Bununla beraber Ubeydiler küfürlerini cihad, itaat, şeri mahkemeler arkasına gizlemişlerdir.

Şimdi, aramızda ortak şey olan Allah'ın azameti adına soruyorum; içinde yaşadığınız toplum bu durumda mıdır?

Yöneticiler küfürlerini gizleyip şeriatla mı hükmediyorlar?

Halk onların izhar ettiği demokrasi, kabirperestlik, Rububiyyeti dahi Allah'tan başkasına veren eğitim sistemi, İslam düşmanı tağutların takdis ve sevgisi, Allah'ın diniyle dalga geçme, milliyetçilik, modernizm vb. izmler, Allah düşmanlarını dost edinme, Allah'ın dininden yüz çevirme vb. küfürlere yöneticilerle beraber girmemişler midir?

Allah için söyleyin? Hangi ölçüyle kıyas yapıyor, neye göre tutumunuzu belirliyorsunuz? Alimler dediğinizde, bunu hangi ölçüye göre kabul ediyorsunuz? Ben size, Türkiye'de bazılarının yaptığı alim bezirganlığını yakıştırmadım, hiçbir zaman yakıştırmam. İstediği alimin istediği fetvasını alan ve bunu da alimlere ittiba diye isimlendiren zümreden, siz kardeşlerimi tenzih ederim. Ancak bu konudaki çelişkiyi de size hatırlatmak isterim.

Mardin fetvası da bundan farklı değildir. Fetva ne kadar açıktır. Net bir şekilde işgal eden ve kafir kabul edilenle ona başkaldıran ve ondan ayrılan bir halk vardır. Sorarım sizlere bu ülkenin kafir ordusu kimden müteşekkildir? Uzaylılardan mı? Yoksa sizin İslam kabul ettiğiniz toplumun çocuklarından mı? Polis halk, asker halk, memur halk, daha önemlisi o dö-

Rabbimden dileğim bu yazıyı bazı kardeşler için göz aydınlığı, bazısı içinse faydalı bir nasihat kılmasıdır. Bu yazıyla kardeşlerimizi rüştüne döndürmesidir.

25. Muhtasar es-Siyre, 6. Delil.

nemde alimlerin küfürlerinin altını çizdiği yöneticiler yani bürokrat ve siyasetçiler dahi halk. Yani kimse bir yeri işgal etmiş değil. Seçimler yapılıyor ve halk yöneticisini kendi belirliyor.

Mesela, İbni Teymiyye'nin rahimehullah bu fetvasını alana kadar, neden onun Tatarlara destek verenler hakkındaki fetvalarını almıyorsunuz? Çünkü bu halk bir yere kıyas edilecekse veya bir fetvayla konumu belirlenecekse asıl Tatarlara destek verenler hatta bizzat onları oluşturanlar zümresine dahil edilmeli değil midir?

Veya İbni Teymiyye'nin *'mümteni'* taifelerle ilgili söylediklerini neden zikretmiyorsunuz? Siz bu halkı İslam'a göre yargılamak ve hüccet ikame etmek isteseniz sığınacakları ilk merci kanunlar ve sizin mümteni kabul ettiğiniz güvenlik olacaktır. Allah'ın şeriatına gelmeyen ve kendisi dine davet edildiğinde dahi bunu kanun yoluyla çözen insanlar için İbni Teymiyye'nin daha açık fetvaları varken, hiçbir yönden uyuşmayan Mardin fetvası niye? Çocuklarına tevhidi anlattığınız anne ve babalar sizi nereye şikayet ediyor? Sizin asli küfür kabul ettiğiniz ve yöneticileri kendiyle mümteni taife diye isimlendirdiğiniz kanunlara ve o kanunların bekçilerine! Allah için nasıl oluyor bu? Bu kanunları yapanlar kafir, onları koruyan ve sahip çıkanlar kafir, İslam şeriatına karşı bu kanunların arkasına gizlenenler kafir... Ve bu konuda da genelde İbni Teymiyye'nin Tatarlar hakkındaki fetvaları zikredilir. Ancak bu kanunu yapanları gönülden seçen, kanunları koruyan asker ve polisin içinden çıktığı, başı sıkıştığında bu kanunların arkasına sığınan halk Müslüman!

Kıyas yapılası yerde kıyası terk edip, kıyasın asla mümkün olmadığı yerde kıyasa başvurdunuz! Ubeydiler ve Mardin fetvasında illet; işgale uğramış topraklardaki Müslümanların izhar edilen şirk, küfür ve işgale ortak olmaması, onlardan temeyyüz etmiş olmasıdır.

Kıyas yapılası yerde kıyası terk edip, kıyasın asla mümkün olmadığı yerde kıyasa başvurdunuz! Ubeydiler ve Mardin fetvasında illet; işgale uğramış topraklardaki Müslümanların izhar edilen şirk, küfür ve işgale ortak olmaması, onlardan temeyyüz etmiş olmasıdır. Ancak bu halk bunlardan ayrılmadığı gibi, alimlerin Ubeydiler'i ve Tatarlar'ı tekfir ettikleri her hususu kendilerinde barındırıyorlar!

Rabbim sizleri ve bizi hakka muvaffak kılsın.

Kardeşlerim, İrca Tehlikesinden Allah'a Sığınalım

Bu kısmı yazmaya başlamadan önce belirtmeliyim ki, sizleri Mürciyelikle itham etmiyorum. Bundan da Allah'a sığınırım. Sadece çalan tehlike çanlarına dikkat çekmek ve bazen istemeden de olsa ircaya muvafakat ettiğinizi hatırlatmak isterim.

Oy kullanma meselesinin tevhide aykırı bir durum olduğunu siz de kabul ediyorsunuz. Hakimiyetin Allah'ın subhanehu ve teâlâ hakkı olduğu, bunu O'na tahsis etmenin ibadet oluşu, O'ndan başkasına verilmesinin şirk oluşu sizin yanınızda da izahtan varestedir. Ancak bu her asırda farklı şekillerde oluyor. Kimi zaman insanlar örflerine ve onu belirleyen aşiret ağalarına bu hakkı verdiler, kimi zaman diktatörlerine, bazen de din adamlarına... Asrımızda ise bu cürüm oy vererek yapılıyor.

Oy veren insanların itikad ve amellerini birbirinden ayırmak ne kadar doğrudur? *'Yaptıkları amel şirktir, asla tasvip etmiyoruz, ancak oy kullananlar hakimiyeti Allah'tan başkasına vermek adına değil de, sağlık, yol, ekonomi, iş imkanları ve benzeri sebeplerden veriyor'* diyorsunuz. Durum böyle olunca da kasta bakmadan tekfir olmaz diyorsunuz.

Eğer bir amel ne kasıtla yapılırsa yapılsın, karşıdakine Allah'a ait bir hakkı veriyorsa ve karşıdaki yönetici bu oyla açıktan Allah'ın şeriatı dışında bir şeriatı yaşıyor ve yürürlükte tutuyorsa, o ameli yapanın kastının ne önemi vardır?

Böyle bir durumda amel ile itikad ayrımına gitmek irca ehlinin yaptığı şeylerden değil midir?

Örneğin muasır mürciye, tağutlarını aynı gerekçeyle savunduğunda, onların amelleri bozuk olsa da niyetlerinin temiz olduğunu söylediğinde, buna ilk sizler karşı çıkıyorsunuz. İslam, amelin kendine bakar diyorsunuz. İtikadla

ameli ayırmak irca ehlinin işidir diyerek karşı çıkıyorsunuz. Farkında mısınız asrın en ciddi şirklerinden biri olan bu meselede sizler de itikadla ameli ayırıyorsunuz!

Diyebilirsiniz: *'Biz bu meseleyi kapalı bir mesele olarak kabul ediyoruz. Ondan dolayı bu tafsilata gidiyoruz.'* Ben sormak istiyorum. Bir meselenin kapalılığı ve açık oluşu nasıl mümkündür? Birileri bir meseleye kapalı dedi diye o mesele kapalı olur mu?

Elbette hayır. Meselenin kapalılığı ve açıklığı üç şekilde olur.

1. Meselenin delilleri kapalıdır. Konuya delalet eden deliller ona muhalefet edeni sapıklığa nispet edecek açıklıkta değildir. Ben hükmün Allah'a ait oluşu, yaratma ve emretmenin aynı anda Allah'a sıfat kılınması, hükmünde Allah'ın şerikinin olmayacağının delillerini zikretmenin dahi gereksiz olduğunu düşünüyorum. Hakimiyetin Allah'a ait oluşunun delilleri güneşin aydınlığından daha açıktır.

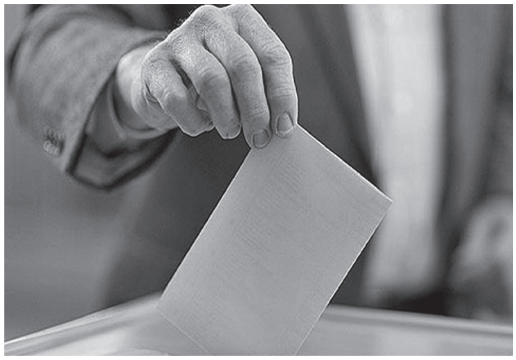
2. Meselenin vakıası kapalıdır. Olur ki bir mesele hakkında yaşanan vakıa açık değildir. Vakıa kapalı olduğundan meseleye kapalı muamelesi yapılabilir.

Bu ülkede herkes, sistemin şeriat dediği bir devleti kaldırdığını onun yerine İslam düşmanlığıyla maruf bir rejim ikame ettiğini biliyor. Bu devletin laiklik anlayışının dinlerden ziyade şeriata mesafeli olduğunu da... İlkokuldan başlamak üzere demokrasinin ne olduğu, oy kullanma hakkının demokratik bir hak olduğu, şeriat sisteminde seçme seçilme hakkı olmadığından bunun gericilik olduğu insanlara öğretiliyor.

Bu ülkede partiler oy isterken *'Daha iyi kanun yapmak'* için oy istiyorlar. Daha çirkini bu ülkede referanduma gidildi. İnsanlardan, direk anayasa yapmak için oy aldılar.

Bu ülkede çıkarılan kanunlarla 18 yaşından büyüklere zinanın helal olduğu, içkinin helal olduğu herkes tarafından biliniyor.

Seçim zamanlarında hususen, sair zamanlarda umumen televizyonlarda, tartışma programlarında insanlara demokrasinin ne olduğu, seçme seçilme hakkı anlatılıyor.

Sonra meclis yer altında bir kurum değil ki? Herkes mecliste ne yapıldığını görüyor. Hatta bu, devletin resmi televizyonundan yayınlanıyor.

Yani meselenin vakıası kapalı değildir. Ancak birileri yanlış kıyaslar yapıp, tarihten bazı alakasız örnekler aktardıktan sonra *'İşte bu mesele de böylece kapalıdır'* demesi açıkçası bu saydığımız gerçekleri değiştirmez.

3. Kişinin kendi kapalıdır. Yani tevhidin cahilidir. Kafası Allah'ın kelamına ve Rasûlü'nün sünnetine kapalıdır. O tevhide dair, Rabbinin hak ve hukukuna dair hiçbir şey bilmez. Uyduruk önderler, gereksiz menkıbeler, hatta komik fıkralar kadar Rabbinin hukukuna dair yer yoktur zihninde. Buna binaen de tevhide dair her mesele onun kafasında kapalıdır. Çünkü vahiyden yüz çevirmiş, Rabbinin dininde cahil kalmıştır. Ona Muhammed'in *sallallahu aleyhi ve sellem* dini anlatıldığında *'Biz babalarımızdan bunu duymadık'* der. Ona Allah'ın kelamı işaret edildiğinde *'Biz anlamayız'* der. Ona tevhid anlatıldığında *'Fazla dalma boğulursun'* diye karşılık verir. Yaban eşeğinin aslandan kaçtığı gibi Rabbinin öğüdünden kaçar. Hâli bu olan adamın elbette tevhidî meselelere muhalefet etmesi normaldir.

İnsafla vakıaya baktığımızda meselelerin delillerinde ve vakıasında değil, insanların kafalarında kapalılık olduğu görülecektir. Bu da insanlar için özür değildir. Bundan dolayı hangi isim adı altında olursa olsun, bu insanların kasıt ve amellerinde ayrıma gitmek doğru değildir.

İrca noktasında uyarıda bulunmak istediğim bir diğer mesele ise şudur; halkta asıl olarak İslam'ı gördüğümüzde bunu neye dayanarak ya-

pıyoruz? Dikkatle düşünüldüğünde kendilerini İslam'a nispet dışında bir şey yoktur. Bu insanlarda Tevhid'in esası olan Allah'ın ibadette birlenmesi bulunmadığı gibi, dinin giriş şartı olan tağutu inkar ve ondan ictinab da yoktur. Şirkin ne olduğu kapalı olduğundan her türlüsüne rastlamak mümkündür. Öyleyse bizim bunları İslam kabul etmemiz ve bunu asıl kılmamız, aslen onların İslam nispetlerinin alameti olan Kelime-i Şehadet'i nutkedişleridir. Anlamını bilmedikleri, bozan her türlü unsuru işledikleri, tağutlardan ve onlara kulluktan uzak durmaya onları sevk etmeyen bir Kelime-i Tevhid... Ben bu konuda fırkaların görüşlerini zikretmeyi gereksiz görüyorum. Ancak irca altında sınıflandırılacak bazı fırkaların; Kelime-i Tevhid'in nutkunu İslam için yeterli saydığını biliyoruz.

Bu insanlarda tevhidin esası olan Allah'ın ibadette birlenmesi bulunmadığı gibi, dinin giriş şartı olan tağutu inkar ve ondan içtinap da yoktur. Şirkin ne olduğu kapalı olduğundan her türlüsüne rastlamak mümkündür.

Aslen siz bu toplumda yaşıyor ve bu insanları çok iyi tanıyorsunuz. Kahir ekseriyetin kelimenin manasını bilmediğini; bozan unsurlardan habersiz olduğunu; tağutu duymadığından ictinab etmesinin de mümkün olmadığına şahitsiniz. Hal böyle olunca dilimizle kabul etmesek de zımnen Kelime-i Tevhid'in bu haliyle toplumları İslam'a nispet edeceğini ve doğal olarak da onlarda aslın İslam olduğunu savunuyorsunuz.

Elbette mezhebin gereği kişi onu kabul etmedikçe kişiye mezhep olmaz. Benim gayem de bunu size kâl diliyle nispet etmek değildir. Ancak içinde bulunduğunuz halin buna delalet ettiğini göstermek istiyorum.

Belki diyebilirsiniz ki alimlerimiz hükmi İslam'la, hakiki İslam'ı ayırmışlardır. Eyvallah! Bunun doğruluğunda şüphe yoktur. Ancak vakıası bilinen bir meselede, işin hükmi olanıyla hakiki olanına gerek kalmaz. Bu, vakıasına dair hiçbir bilginin olmadığı yerlerde geçerlidir. Sizin elinizde hüküm edecek hiçbir şey kalmaz, emarelerle bunu yaparsınız. Aslında sizlerin de yerinde kullandığınız birçok örnek, bu söylediğimi desteklemektedir. Ancak bunlara dikkat edilmeyip üzerinde düşünülmediğinde, okuduğumuz kitapların algılarımızı yönlendirmesine müsaade ettiğimizde, maalesef bu sonuçlar çıkıyor ortaya.

Örneğin sahabeden başlayalım. Kendisinde riddet vuku bulan ve İslam ahkamından bazısını reddeden bir toplumla karşılaştılar. Ve toplum Kelime-i Tevhid'i nutketmeye, hatta kendilerini İslam'a nispet etmeye devam ediyorlardı. Sadece bir şahsı, belli bir şüpheden dolayı Peygamber kabul etmişlerdi. Sahabe onların Kelime-i Tevhid'ini İslamlarına alamet kabul etmedi. Ne hükmi anlamda ne de hakiki anlamda... Sizin kullandığınız nasları size aktaran sahabenin bizzat kendisidir. Ancak sizin anladığınızı anlamamış, daha başka şekilde davranmışlardır. Bunun nedeni, nasları iptal veya inkar değildir. Vakıası bilinen ve toplumun durumunun net olduğu yerlerde sahabe böyle davranmıştır.

Şimdi söyleyebilirsiniz, iki toplum aynı mıdır. Elbette aynıdır. Hatta Muhammed bin Abdulvehhab'ın *rahimehullah* şu sözünü hatırlatmak isterim:

'Denilebilir ki: Peygamber'in sahabeleri, Allah'tan başka ilâh olmadığına, Muhammed'in sallallahu aleyhi ve sellem O'nun Rasûlü olduğuna şehadet ettikleri, ezan okuyup namaz kıldıkları ve Peygamberle beraber Müslüman oldukları halde Ben-i Hanîfe ile savaşmışlardır. Şayet birisi; onlar Müseyleme'nin Peygamber olduğunu iddia ediyorlar dese:

Deriz ki; Bizim de istediğimiz bu cevaptır. Bir insanı Peygamber mertebesine çıkaran kafir olup, malı ve canı helal oluyorsa; Kelime-i Şehadet ile namaz ona fayda vermiyorsa; Şemsan veya Yusuf'u yahut bir sahabe veya Peygamberi Allah'ın mertebesine yükselten nasıl olur?'

Şeyh *rahimehullah*, sahabe Peygamberin hakkında dahi bu kadar hassas davranmışsa, Allah'ın hakkında daha hassas olunması gerektiğine dair bize yol gösteriyor. Yani sahabe kendini İslam'a nispet eden bir toplumun İslam'ın asıllarına muhalefet ettiklerinde, onların İslam'a nispetini ne hükmi ne de hakiki anlamda İslam'larına alamet saymamışlardır. Kendine selefi diyen kardeşlerimizin bu konuda asıl selef olanın yaptıklarından yüz çevirip, hicri altı veya yedinci asrın nakillerine yapışması düşündürücü olsa gerek.

Bazı kardeşlerimizin şöyle söylediklerini duyar gibiyim. O topluma hüccet kaim olmuştu. Onlar meseleyi çok iyi biliyordu. Bu toplumun hali böyle olmadığından bizler aynı şeyleri söyleyemeyiz.

Adeta fukaha gibi resmedilen mürted topluluk, aslında geneli bedevilerden olan insanlardı. Ve Allah onlar için şöyle diyordu.

"Bedeviler küfürde ve nifakta daha katıdırlar ve Allah'ın Peygamberine indirdiğini bilmemeye daha yatkındırlar. Allah bilendir, hakimdir. " [26]

Bu ayet açıkça onların cehaletine, fıkhetmeyen bir toplum olduklarına delildir. Buna rağmen sahabe onların toplu olarak küfrüne hükmetmekten imtina etmemiştir.

"Bedeviler: 'İman ettik' dediler. De ki: 'Siz iman etmediniz. Ancak 'teslim olduk' deyin. Fakat iman henüz kalplerinize girmemiştir. Eğer Allah'a ve elçisine itaat ederseniz O sizin amellerinizden hiçbir şey eksiltmez. Şüphesiz Allah bağışlayandır, rahmet edendir.' " [27]

Bu ayet dahi onların imanının nasıl olduğunu ve meseleyi ne kadar anladıklarını göstermesi için yeterlidir sanırım.

"İnsanlardan kimi de Allah'a bir kenardan (yarım yamalak) ibadet eder. Eğer kendine bir hayır dokunursa onunla tatmin olur ve eğer başına bir bela gelirse yüzüstü döner. O dünyayı da ahireti de kaybetmiştir. İşte bu apaçık bir kayıptır. " [28]

İbni Abbas *radıyallahu anh* bu ayetin bedeviler hakkında indiğini söyler.

"Medine'ye gelir, iman eder, sonra beldelerine dönerlerdi. Bolluk, evlat ve hoşnut oldukları şeyler meydana gelirse 'bu iyi bir din' derledi. Hastalık, kıtlık vb. hoşnut olmadıkları şeyler olursa, 'bu kötü bir dindir' der, dinlerinden dönerlerdi." [29]

Evet, genel olarak sahabe döneminde irtidad eden bedevilerin hali buydu. Ve sahabe onların meselelerin inceliğini anlamamalarını, cahil oluşlarını, imanın tam kalplerinde yer etmeyişini onlar ve içinde bulundukları toplumlar için özür kabul etmediler.

Biz de yaşadığımız toplumun vakıasını yakinen biliyoruz. Açık ve kapalı her şirke bulaştıklarını, en önemlisi de Allah'ın hakkı olan tevhidin cahili olduklarını, dinin giriş şartı olan tağutu redde dair ne itikadî ne de amelî bir bilgiye sahip olmadıklarını da biliyoruz.

Siz bırakın toplumu, İslamî cemaatlerle aranızdaki ihtilafı söyler misiniz? Sizler bu toplumda İslam davası güden, bu uğurda bedel ödeyen insanlarla dahi tevhidin asıllarında anlaşamıyorsunuz! Onlarla ihtilafınız dinin temel meselelerinde vuku buluyor. Tevhidin asıllarını teferruat kabul eden, tevhide dair asılların konuşulmasını İslam toplumlarını bölen *'fitne'* olarak değerlendiren insanlar bunlar. Şuurlu olanının hali böyle olan bir toplumun, avamını nasıl İslam kabul edebilirsiniz?

Sürekli önemine vurgu yaptığınızdan dolayı İslam alimlerinin de izahatından istifade ederek, sahabeden sonraki nesilden de nakil yapmak istiyorum. Ancak şunu belirtmekte fayda olduğunu düşünüyorum. **Farkındaysanız ben İslam alametleri konusuna girip konuyu gereksiz bir mecraya kaydırmadım. Çünkü bizim ihtilafımız İslam alametleri meselesi değildir. İhtilafımız; hali Müslümanlar tarafından bilinen, vakıası açık olan toplumların İslam alametleri nasıl algılanmalıdır meselesidir.**

Allah *subhanehu ve teâlâ* kitabında:

"Haram aylar sona erince müşrikleri nerede bulursanız öldürün. Onları yakalayın. Onları hapsedin. Her gözetleme yerinde oturup onları gözetin. Eğer tevbe eder, namazı kılar, zekâtı verirlerse yollarını serbest bırakın (öldürme-

26. 9/Tevbe, 97
27. 49/Hucurat, 14
28. 22/Hac, 11
29. İbni Kesir

yin). Muhakkak ki Allah çok affeden ve çok bağışlayandır. " [30] buyuruyor.

Allah *subhanehu ve teâlâ* ayetin girişinde müşrikleri öldürmeyi emretmiştir. Ayetin devamında ise bazı şartlar çerçevesinde bunun durdurulmasını istemiştir. İlk olarak *"…Eğer tevbe ederlerse"* ifadesini kullanmıştır. Tüm tefsir kitaplarında burada tevbeden kasıt *'Şirkten tevbe etmektir'* şeklinde açıklanmıştır. Ayrıca âlimler bu ayeti açıklarken sahiheyn [31] başta olmak üzere birçok hadis imamının kitaplarında naklettiği gibi şu hadisi zikretmişlerdir:

"Ben insanlar La ilahe illallah diyinceye, namazı kılıp, zekâtı verinceye kadar onlarla savaşmakla emrolundum"

Sözgelimi imam **Kurtubi** *rahimehullah* bu ayetin tefsirinde: *'Tevbe şirkten dolayı yapılır ve öldürme onun yok olmasıyla ortadan kalkar'* demiştir.

Tefsirci **İbni Arabî** de: *'Bu ayet ve hadis, ikisi de aynı manaya gelir'* demiştir. [32]

Dikkat edilirse Allah *subhanehu ve teâlâ* müşriğe İslam sıfatı vermek için şirkten tevbeyi şart koştuğu gibi, bunun yanında Müslümanların onlarla olan muamelelerinde yine bu noktayı esas almalarını emretmiştir. Nitekim *"…Fitne kalmayıncaya"* dek onlarla savaşmanın manası da budur.

Meselenin asıl noktası ise; şüphesiz Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* hiçbir zaman Kur'an'a muhalefet etmez. Bilakis Rasûlullah Kur'an'ın hem sözlü ve hem de fiili olarak en güzel açıklayıcısıdır. Zaten onun görevlerinden biri de budur.

"O Peygamberleri apaçık deliller ve kitaplarla gönderdik. İnsanlara kendilerine indirileni beyan etmen için sonra zikri (Kur'an'ı) indirdik. Umulur ki düşünürler." [33]

"Biz Kitab'ı (Kur'an'ı) sadece, hakkında ihtilafa düştükleri şeyi açıklaman için ve iman eden bir topluma hidayet ve rahmet olarak indirdik." [34]

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bu manayı ifade etmek için şöyle demiştir:

"Ben insanlar La ilahe illallah diyene, namazı kılıp zekâtı verinceye kadar onlarla savaşmakla emir olundum. Eğer bunu yaparlarsa canlarını ve mallarını benden korumuş olurlar." [35]

Şimdi şu soruyu sormak istiyoruz. Acaba Allah *subhanehu ve teâlâ* can ve mal emniyeti için şirkten tevbeyi şart koşarken, Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* farklı bir şart mı belirlemiştir? Asla. Kuşkusuz o dönemde bir insanın düşmüş olduğu şirklerden teberri ettiğini ve onlardan pişmanlık duyduğunu Kelime-i Tevhid ifade ettiği için Rasûlullah böyle buyurmuştur.

bizim ihtilafımız İslam alametleri meselesi değildir. İhtilafımız; hali Müslümanlar tarafından bilinen, vakıası açık olan toplumların İslam alametleri nasıl algılanmalıdır meselesidir.

Ayrıca o dönemde bütün müşrikler bu kelimenin ne manaya geldiğini çok iyi biliyorlar ve bu kelimeyi söylemekle neleri ellerinin tersiyle ittiklerinin ve neleri kabul ettiklerinin bilincindeydiler. Bundan dolayı da şirkten teberrinin ve İslam'a girişin sembolü 'Kelime-i Tevhid' idi. Nitekim Allah *subhanehu ve teâlâ*:

"Yoksa ilahları, tek bir ilah mı yaptı? Şüphesiz bu şaşılacak bir şeydir." [36] buyurmaktadır.

Şimdi şöyle bir şey düşünün. Müşrikler hem lat, menat putlarını bırakmayacak hem de Kelime-i Tevhid'i söyleyecek olsalardı, acaba canlarını ve mallarını Allah Rasûlü'den kurtarmış olurlar mıydı? Bu büyük bir tezat değil midir? Kimsenin böyle bir soruya evet diyeceğini zannetmiyorum. Öyleyse Kelime-i Tevhid; şirki terk etmenin sembolü olduğu müddetçe, bir insana İslam hükmü verir.

Nasıl ki Mekkeliler veya o gün yaşayanlara, putlarına ibadet etmekle beraber bu sözü söy-

---

30. 9/Tevbe, 5
31. Buhari, Müslim
32. Kurtubi Tefsiri
33. 16/Nahl, 44
34. 16/Nahl, 64
35. Buhari, Müslim
36. 38/Sad, 5

lemeleri onlara bir fayda vermeyecekti; işte bugün de durum aynen böyledir. Kişi bugünün var olan şirklerine açıktan düşüyor ve bir yandan da bu kelimeyi söylüyorsa, bu kelime ona ne hükmi İslam anlamında ne de hakiki İslam anlamında bir fayda sağlamayacaktır. Zira bunun sebebi de bu kelimenin şirkten tevbe özelliğini yitirmiş olmasıdır.

Alimler kişinin içinde bulunduğu hale göre onun İslam'a nispeti ve Kelime-i Tevhid'ine yaklaşmışlardır. Bu da onların sahabenin fıkhına muvaffak olduklarını gösterir. Bizde bu toplumla iç içe olduğumuzdan **hali bilinen toplumlara** yapılan muameleyi yapmak zorundayız. Bizler hiç bilmediğimiz ve nazari olarak hükmünü tartıştığımız insanlardan bahsetmiyoruz. Veya Kelime-i Tevhid dışında onların haline dair hiçbir bilgiye sahip olmadığımız insanlardan konuşmuyoruz.

İmam Ebu Hanife'nin öğrencisi olan İmam Muhammed *rahimehullah* ***'Siyeru'l Kebir'*** **adlı eserinde;**

'Bir kâfir; üzerinde bulunduğu şeyin hilafına bir şeyi açığa vurursa, onun İslam'ına hükmedilir. Bu konunun temel delili ise: "... İnsanlar La ilahe illallah deyinceye kadar onlarla savaşmakla emrolundum" hadisidir. Rasûlullah bunu söylemeyen putperestlerle savaştı. Ayrıca Medine'de Yahudileri İslam'a davet ettiğinde ise "Peygamberliğinin kabulünü" imanlarına alamet saymıştır. "

'Bir Müslüman, bir müşriği öldürmek istediği zaman (ona saldırınca) müşrik: Allah'tan başka ilah olmadığına şahitlik ederse, şayet ***o müşrik bunu söylemeyen (kabul etmeyen) bir toplulukta ise Müslüman onu öldürmekten vazgeçmelidir.'*** [37]

İmam Beğavi *rahimehullah***:** *'Kafir şayet putperest ise ve tevhidi ikrâr etmiyorsa 'La ilahe illallah' demesiyle İslam'ına hüküm olunur, sonra da İslam'ın tüm ahkâmını kabul edip, İslam'a muhalif tüm dinlerden beri olmaya zorlanır. Eğer tevhidi ikrar edip risaleti inkâr ediyorsa 'La İlahe İllallah' sözüyle İslam'ına hüküm olmaz, yani Müslüman olmaz. Ta ki 'Muhammedun Rasulullah' deyinceye kadar. Eğer Muhammed'in sallallahu aleyhi ve sellem risaletinin 'Araplara has' olduğuna inanıyorsa, İslam'ına hüküm olunması için "tüm insanlığa" demesi gerekir.*

Eğer bir vacibi inkâr etmiş veya haramı mubah saymışsa o itikadından dönmesi gerekir (İslam'ına hüküm edilmesi için).'

Taberi ve başkaları şöyle demiştir. ***'Birinci;*** *("...La ilahe illallah...") Sadece Kelime-i Tevhid'i ikrar etmeyen putperestlerle savaşırken söylenmiştir.* ***İkinci;*** *("...La ilahe illallah Muhammedun Rasûlullah...") tevhidi ikrar edip, Nubuvveti inkâr edenlere söylenmiştir.* ***Üçüncü de;*** *("...Kim namazımızı kılar, kıblemize yönelir...") ise şuna işaret vardır. İslam'a girip de; itaat etmeyenlerle ve amel etmeyenlerle, ta ki boyun eğinceye kadar savaşılır.'*

İmam Nevevi *rahimehullah* **şerhinde:** *'Hattabi dedi ki: 'Malumdur ki burada kastedilen ehli kitap değil, putperestlerdir. Çünkü ehli kitap zaten 'La ilahe illallah' diyor. Buna rağmen onlarla savaşılır ve kılıç kafalarından kalkmaz.'*

İmam Nevevi *rahimehullah* devamla şöyle der: *'Kadı İyad bunu zikretti –Hattabi'nin sözünü- ayrıca üstüne şunları ekledi ve meseleyi açıklığa kavuşturdu. Dedi ki: (Kadı İyad): 'Can ve malın korunma altına alınmasının 'La ilahe illallah'a has olması, bu imanı kabul etmenin bir göstergesidir. Bundan kasıt Arap müşrikler ve tevhid ehli olmayan putperestlerdir. Çünkü onlar ilk olarak İslam'a çağırılıp, bunun üzerine kendileriyle savaşılanlardır. Ama onların dışındakilerden, tevhidi ikrar edenlere gelince, mallarının ve canlarının korunmasında 'La ilahe illallah' yeterli değildir. Zira onlar küfür halinde de bu sözü söylemektedirler ve ayrıca bu onların itikadındandır. Bundan dolayı başka bir hadiste "...Ve benim Rasûl olduğuma şehadet edip, namazı kılıp, zekâtı verinceye dek" denmiştir.'*

(İmam Nevevi:) *'Bu kadı İyad'ın sözüdür.'* Bende derim ki: *'Hadiste geldiği gibi bununla be-*

37. 5/345

raber tüm Rasûllerin getirdiğine iman da olmalıdır…' [38]

Aslında kardeşlerimizin yerinde kullanmadıkları, muasır alimlerin algılarını yönlendirerek hatalı tevil etmelerine neden oldukları deliller de buna işaret eder. Kardeşlerimizin kullandıkları Mardin fetvasını bir daha düşünmelerini rica ediyorum. İşin Mardin halkı boyutunu gördükleri gibi, Tatarlarla alakalı bölümünü de görmeliydiler.

Tatarlar yeni İslam'a girmiş bir topluluktu. Kelime-i Tevhid'i nutkediyor, namaz kılıyor, kendilerini İslam'a nispet ediyorlardı. Cuma kılıyor, kadılar tayin ediyor, şer'i mahkemeler kuruyorlardı. En önemlisi hücceti anlamayacak kadar kaba ve bedevi, İslam'ı hakkıyla fehmedemeyecek kadar da yenilerdi. Ancak bu saydıklarımızın hiçbiri onların İslam'ına hükmen delil sayılmamıştı. Çünkü bir topluluk olarak halleri biliniyordu.

Ubeydiler de böyleydi. Onlar da küfürlerini gizlemiş, şeriat mahkemeleri ve kadılar tayin etmişlerdi. İslam'ın özünü temsil etiklerine inanıyorlardı. Ancak bunların hiçbiri onlara hükmi İslam sıfatı verdirmedi. Çünkü halleri biliniyordu.

Aynısı, içinde yetiştiğimiz toplum için de geçerlidir. Halleri bizim yanımızda malumdur. Çünkü Allah hidayetle şereflendirinceye dek biz de bu toplumun bir parçasıydık. Yani bizler öz benliğimizden, kendimizden konuşuyoruz. Çok uzaklarda olan nazari bir meseleyi tartışmıyoruz.

Meselenin aslına dönecek olursak; hali malum bir toplumun Kelime-i Tevhid'ini ve kendini İslam'a nispet edişlerini gerekçe göstererek onların aslen İslam toplumu olduğuna delil saymak, ircanın bizzat kendisi olmasa da, ona doğru bir kayış olduğunu düşünüyorum. Rabbim bizleri hakka muvaffak kılsın.

hali malum bir toplumun Kelime-i Tevhid'ini ve kendini İslam'a nispet edişlerini gerekçe göstererek onların aslen İslam toplumu olduğuna delil saymak, ircanın bizzat kendisi olmasa da, ona doğru bir kayış olduğunu düşünüyorum.

Burada özellikle bizlerle aynı vakıayı paylaşmış ve aynı konuları tartışmış tevhid imamlarından nakillerle onların dilinden sizlere seslenmek istiyorum. Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* temennim; bunları sizlere ve bizlere faydalı kılmasıdır.

Sizleri tenzih ediyorum. Ancak son zamanlarda bazı mirashor tipler türedi. Bulduğu mirası har vurup harman savuran ve mirasın asıl sahibine laf söylemekten geri durmayacak kadar da nankör olanlara şahit oluyoruz. Kendi sapık fehimlerinden tevbe etmek yerine, tevhid imamlarının aşırı gittiklerini iddia etmeye başladılar. Tevhid imamlarının akidelerini yanlış ve hatalı fetvalarıyla tashih etmeye kalkan muasır alimlerin, tevhidi bu imamların kitaplarından öğrendiğini unuttular. Bunun yanında selefin *"Birine uyacaksanız ölenlere uyunuz. Çünkü dirinin fitnesinden emin olunmaz"* tavsiyesini unuttular. Düne kadar Abdulkadir bin Abdulaziz'i göklere çıkardıklarını, bugün onu yerden yere vurduklarını ne de çabuk unuttular. Tâbi oldukları dirilerin, henüz akıbetlerinin dahi netleşmediğini, kitaplarını koltuk altlarından düşürmedikleri, ilginç fetvalarıyla meşhur alimlerinin Suriye'de ne idiğü belirsiz saflarda saf tutup tevhid ve cihad ehline sırt döndüğünü fark dahi etmediler. Bir tarafta akıbetleri tevhid üzere neticelenmiş, iki asrı tevhid kandiliyle aydınlatan imamlar, beri tarafta yaşarken tabileri tarafından sapıklıkla itham edilen muasır alimler. İnanıyorum ki selefin tavsiyesine uyarak, tevhid imamlarının bu konudaki sözlerinden istifade ederiz.

Muhamed bin Abdulvehhab *rahimehullah 'Tevhid' kitabında Kelime-i Tevhid'in tefsiri sadedinde: ' "Kim La ilahe illallah der, Allah'ın dışında ibadet edilenleri inkar ederse kanı ve canı haram olur." Bu hadis Kelime-i Tevhid'in manasını açıklayan en büyük delildir. Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bu kelimeyi söylemeyi canı ve malı korumak için yeterli görmedi. Bilakis onu söylemekle beraber manasını bilmek, hatta bunu ikrar etmek ve dahi sadece Allah'a dua ediyor olmak da canın ve malın korunması için yeterli değildir. Kişinin canının ve malının korunması; Allah'ın dışında ibadet*

38. Nakiller için 'Güncel İtikad Meseleleri' 11-18 bknz.

edilenleri inkar etmekle mümkün olur. Bu konuda tereddüd eder veya şüpheye düşese canını ve malını koruma altına alamaz.'

Torunu olan davet imamlarından Şeyh Abdurrahman bin Hasen *rahimehullah* **imamın sözünü şerh ederken:**

'…Kelime-i Tevhid'in nutku tek olan Allah'a iman ve tağutları inkarı ifade etmeye delalet etmesi için kılınmıştır. Bu kelimeyi söyleyenlerde asıl olan budur. Ancak bu kelimeyi küfür halinde söyleyen, bu kelimeden kast edilen manayı yerine getirmeyen kişilerin hali bu olduğu müddetçe onları koruma altına almaz. Ta ki bu kelimeye küfründen beri olduğuna delalet edecek başka şeyler ekleyinceye dek.'

Şeyh başka bir yerde:

'Bu noktada dikkat edilmesi gereken bir musibet vardır. Bizim yaşadığımız bu çağın insanları ve daha öncekileri iki şey aldatmıştır.

Birincisi; sözü güzel söylediler mi bunu yeterli görmüşlerdir. Amel yapmamayı ve sözün tam zıddına amel etmiş olmayı önemsememişlerdir. Allah Rasûlü'nün Hariciler hakkında sözlerini unutmuşlardır.

"En hayırlı olanın sözlerinden bir şeyler söylerler, ancak okun yaydan fırladığı gibi dinden çıkarlar."

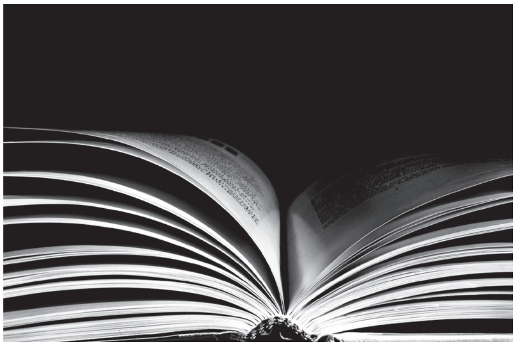
Bunun Kitap ve Sünnet'te örneği çoktur. Konuşup amel etmeyen veya sözü ameline muhalif olanlar yerilir ve buğz olunurlar.

"Yapmayacağınız şeyi söylemeniz, Allah katında bir gazab (konusu olması) bakımından büyüdü (büyük bir suç teşkil etti). " [39]

İkincisi; çoğu insan kendilerini İslam'a nispet etmelerinin ve Kelime-i Tevhid'i nutketmelerinin canlarını ve mallarını koruma altına alacağını zannettiler. Velev Kelime-i Tevhid'in anlamı olan şirkin nefyi, ibadeti Allah'a halis kılma gibi şeylerle amel etmeseler dahi...'

Şeyhin oğlu Abdullatif bin Abdurrahman:

'Bu zamandaki müşriklerin çoğu zannetti ki; Kelime-i Tevhid'i söyleyenleri tekfir etmek Hariciliktir. Oysa durum böyle değildir. Kelime-i Tevhid'in tekfire engel olması; onun manasını bilen, gerekleriyle amel eden, ibadeti Allah'a halis kılıp ona şirk koşmayanlar içindir. Bu kelime bunlara fayda sağlamıştır.

Fakat bu kelimeyi söylediği halde onun gereklerine boyun eğmeyen, Allah'a şirk koşan, Allah'la arasında vasıtalar ve şefaatçiler edinip sadece Allah'ın kudretinde olan şeyleri onlardan isteyen, cahiliye ehlinden müşriklerin putlarına yaptıklarını onlara yapanlara gelince bu kelime onlara fayda vermez. Onlar bu şehadetlerinde yalancıdırlar. Onların şahitlikleri şunun gibidir:

"Münafıklar sana geldiklerinde: 'Şahitlik ederiz ki, sen muhakkak Allah'ın Peygamberisin' derler. Allah senin muhakkak kendi Peygamberi olduğunu bilir. Bununla beraber Allah münafıkların kesin yalancı olduklarına şahitlik eder."

Şeyhin oğulları ve Hamd bin Nasıra soruldu: Müşrik harp esnasında Kelime-i Tevhidi söylerse ne olur?

Bu konuda tafsilat vardır. Şayet müşrik şirk ve küfür halinde bu sözü söylemiyorsa ve harp esnasında söylerse ondan el çekmek gerekir. Allah Rasûlü dönemindeki müşrikler gibi. Onlar şirk hallerinde bu kelimeyi söylemezlerdi. Söyledikleri zaman da bu İslamlarına alamet sayılırdı. Bu kelimeyi söyleyenden el çekilmesi gerektiğini ifade eden hadisler bu manaya işaret eder.

Ancak müşrik, şirk halinde ve onun malını canını mübah kılan amelleriyle beraber bu kelimeyi telaffuz ediyorsa, öldürülür malı ve kanı da helaldir. Ebu Bekir es-Sıddık'ın Araplar mürted olduğunda yaptığı gibi. Onlardan Kelime-i Şehadet'i söyleyen, namaz kılanlar ancak zekatı vermeyenler vardı.' [40]

Yani tevhid imamları da bu hadisleri mutlak kabul etmemiş, sahabenin fehmiyle yola çıkarak tafsilata gitmişlerdir. Rabbim bizleri hakka muvaffak kılsın.

Takip ettiğimiz menhecde vahye ve onun

39. 61/Saf, 3

40. Nakiller için Fetava Eimme Necdiyye, 4/9-39.

doğru anlayışı olan selefin fehmine muhalefetten sakınalım.

Kardeşlerim, muayyen olan meselelerde vahye muhalefetten sakınmamız gerektiği gibi, genel sayılacak adımlarımızda da bu muhalefetten sakınmalıyız. Bazen attığımız adımlar Kur'an ve Sünnet'in ruhuna veya selefin metoduna aykırı olabilir. Bunlar arasından hatırlatmak istediklerim şunlardır.

İlk olarak; sizler bazı amelleri ve onları işleyen insanların durumunu tartışmaya açtınız. Aynı zamanda muvahhid kardeşlerinizle aranızı da açtınız. Müslümanların safında çatlağa neden oldunuz. Yaptığınızın hata olduğunu düşünmekle beraber, hedefinizin bu olmadığını düşünüyorum. Sizin hedeflemiş olduğunuz bu olmasa da ortaya çıkan sonuç maalesef böyle olmuştur. Bununla beraber İslam için hizmet eden birçok insanın kafasını da karıştırdınız.

Kardeşlerim, muayyen olan meselelerde vahye muhalefetten sakınmamız gerektiği gibi, genel sayılacak adımlarımızda da bu muhalefetten sakınmalıyız.

Peki bütün bunlar kimin için? Siz de takdir edersiniz ki bu meseleler Müslümanların problemi olan meseleler değildir. Bunlar daha ziyade dinden yüz çevirmiş ve her türlü şirk, bidat ve masiyet musibetiyle müptela toplumun meseleleridir. Acaba vahiy nazarıyla baktığımızda buna değer mi? Ya da bu insanların durumlarını tartışmaya açmak ve Müslümanların saflarında çatlağa neden olmak vahyin çizgisine ne kadar uygundur?

"Size ne oldu da münafıklar hakkında iki gruba ayrıldınız? Oysa Allah onları işlediklerinden dolayı baş aşağı çevirmiştir. Siz Allah'ın saptırdıklarını mı doğru yola eriştirmek istiyorsunuz? Allah kimi saptırırsa, onun için bir yol bulamazsın. Kendileri gibi sizin de inkar etmenizi ve onlarla eşit olmanızı istediler. Allah yolunda hicret etmedikleri sürece onlardan dost edinmeyin. Eğer yüz çevirirlerse onları tutun ve yakaladığınız yerde öldürün. Onlardan bir dost ve yardımcı edinmeyin." [41]

Tefsir kaynakları bu ayetlerle alakalı iki nüzul sebebi aktardılar. Bunlardan ilki İmam Buhari ve Müslim'in de aktardıkları, ayetin Uhud savaşına katılmadan yoldan dönen münafıklar hakkında olduğudur. Müslümanlardan bir grup onları öldürmek gerektiğini, bir diğer grup da onlara karışmamak gerektiğine inanıyorlardı. Bunu kendi aralarında tartışıp iki ayrı görüşe ayrılınca Allah onları uyaran bu ayetleri indirdi.

Bir diğeriyse; bu ayetin Mekke'de kalan ve hicret etmeyen; ancak Müslüman olduğunu iddia edenler hakkında olduğudur. Müslümanlar bunların durumunu tartışlar. Kimileri onların müşriklerle beraber olup onlara destek verdiği için kanları ve mallarının helal olduğunu savundu. Kimisi ise *"Sizinle aynı kelimeyi söyleyen insanları mı öldüreceksiniz?"* diyerek itiraz etmiş ve iki ayrı görüşe ayrılmışlardı.

Olayın özü; zahir emirde Müslüman olan bir topluluk Allah'ın emirlerinden birinde geri kalmıştır. Bunu ister hicret, isterse de cihad kabul edelim. Allah'ın emrine boyun eğen Müslümanlar geride kalanlar hakkında tartışınca, İslam saflarında ayrılık belirmiştir. Hakkında tartışılan insanlar buna değmediği için Allah sahabeyi uyarmıştır. Allah'ın emirlerine icabet etmeyerek kendilerini içinde bulundukları kötü duruma düşüren insanları siz ne diye tartışıyorsunuz demiştir adeta.

Bugün sizlerin durumlarını tartışmaya açtığınız veya ortaya attığınız düşüncelerden dolayı Müslümanlar arasında durumları tartışmaya neden olan ve safları ortadan bölen insanlar kimdir? Değer mi acaba? Allah'ın tevhide dair tüm emirlerinden geri kalmış, dünyasını ahiretine tercih etmiş insanlar değil midir bunlar? Hali bu olan insanlar hakkında bu tutum niye? Saflarda iki düşünceye sebebiyet vermek niye?

Diyebilirsiniz bu bizim başlattığımız bir tartışma değildir. Zaten var olan bir konuyu gündeme getirmiş olduk. Doğrudur, bu tartışma vardır. Bunu başlatanlar hata etmiştir, bu konuları tekrardan açıp bu hatanın devamına sebebiyet verenler de bu hataya ortak olmuştur. Bu insanlar ne cihaddan ne de hicretten geri kal-

41. *4/Nisa, 88-89*

mıştır. Bunlar bütün insanlığın kendinden dolayı yaratıldığı tevhidden geri kalmıştır. Onların dünyayı ahirete tercih etmeleri ve vahiyden yüz çevirmeleri nedeniyle içine düştükleri durum Müslümanların safında neden çatlağa neden olsun ki? Buna değecek ne yaptılar bugüne dek?

İkinci olarak; Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kitabında açıkça iptal ettiği ve muteber saymadığı şeyleri ihya etmekten sakınalım. Örneğin; *'Yöneticiler küfür ehlidir. Çünkü İslam'ın açık küfür olarak kabul ettiği şeyleri işliyorlar. Ancak halk böyle değildir. Onlar meselenin farkında değildir'* düşüncesi. Yöneticiler Allah'a şirk koşuyor ve insanları sistem aracılığıyla buna davet ediyorlar. İnsanlar vahiyden yüz çevirdiği için bunu fark edemiyorlar. Ve aldatılıyorlar. Aldatılan ve yaptığının farkında olmayan, ancak yöneticilere ittiba ettiği için onların düzenine uymuş insanların durumu İslam'da nedir?

"Hep birlikte Allah'ın huzuruna çıkarlar. Zayıflar büyüklenenlere derler ki: 'Biz size uymuştuk. Şimdi siz Allah'ın azabından bir şeyi bizden savabilir misiniz?' Onlar da şöyle derler: 'Allah bizi doğru yola eriştirseydi şüphesiz biz de sizi doğru yola yöneltirdik. Şimdi sızlansak da katlansak da bizim için birdir. Çünkü bizim için sığınacak bir yer yok!" [42]

"Yüzlerinin ateşte evirilip çevrileceği gün: 'Ah! Keşke Allah'a itaat etseydik ve Peygambere itaat etseydik' derler. Derler ki: 'Rabbimiz! Biz efendilerimize ve büyüklerimize itaat ettik onlar da bizi yoldan saptırdılar. Rabbimiz! Onlara azaptan iki kat ver ve onları büyük bir lanet ile lanetle!' " [43]

"İnkâr edenler dediler ki: 'Biz, ne bu Kur'an'a ne de ondan öncekilere inanırız.' Sen onları, Rablerinin huzurunda durdurulmuş¨ halde birbirlerine söz atarlarken görsen. Zayıf düşürülenler büyüklenenlere: 'Eğer siz olmasaydınız biz muhakkak müminler olurduk' derler. Büyüklenenler de zayıf düşürülenlere derler ki: 'Size hidayet geldikten sonra sizi ondan biz mi alıkoyduk? Hayır siz kendiniz suçlular idiniz.' Zayıf düşürülenler de büyüklenenlere: 'Hayır gece gündüz hileler kuruyor; bize Allah'ı inkâr etmemizi ve O'na eşler koşmamızı emrediyordunuz' derler. Azabı gördüklerinde pişmanlıklarını açığa vururlar. Biz de inkâr edenlerin boyunlarına halkalar dolarız. İşlediklerinden başka bir şeyle mi cezalandırılıyorlar?" [44]

42. 14/İbrahim, 21
43. 33/Ahzab, 66-68

"O gün her insanı imamıyla çağırırız…" [45]

"Yaşadığı zamanda insanları hidayete veya delalete çağıran yöneticiyle çağırırız anlamındadır." [46]

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* kıyamet gününü anlatırken:

"Kıyamet gününde insanlar bir araya toplanır, Rabbimiz: 'Her kim neye tapmışsa onun ardına düşsün.' buyurur. Artık kimi güneşin, kimi ayın, kimi tağutların peşine düşüp gider." [47]

Ayetler ve hadisler açıktır ki dünyada küfrün öncülerine tabi olanlar, aldatılmış ve tuzağa düşürülmüş olsalar da kıyamet gününde liderleriyle haşrolacak, onlarla aynı sonu paylaşacaklardır. Allah *subhanehu ve teâlâ* konuyu müteaddit kereler açıklamasına ve içinde yaşadığımız toplumun yönetime ittibası açık olmasına rağmen, tarihin satır aralarından cımbızlanmış ve vakıayla alakası olmayan fetvalarla vahye muhalefet niye? Rabbim bizleri doğruya muvaffak kılsın.

Üçüncü olarak; Selefin anlayışında ister açık ister kapalı olsun akidevî muhalefetlerde tafsilat yoktur. Onlar olabilecek en sert şekilde akidevî sapmaların önüne geçmiş, ahkamda tafsilata gitmemiş, aynı safta görünenlere aynı muameleyi yapmışlardır.

Açık meseleye örnek *'riddet'* olaylarıdır. Sahabe ne mürtedlerde ne de onlarla aynı dönem-

44. 34/Sebe, 31-33
45. 17/İsra, 71
46. İbni Abbas
47. Buhari

de başkaldıranlarda tafsilata girmemiş, onları aynı kefeye koymuştur. Kandırılmış, cahil, tevili olan vb. ıstılahlar ortaya atmak yerine, bu sorunu ortadan kaldırmak için çabalamışlardır. Onların yapmadığı bu ayrımı maalesef onlardan sonra gelenler yapmıştır. Anlayışlarına tabi olmakla mükellef oldukları, ancak bunu yapmadıkları gibi sahabenin anlayışına müdahaleye kalkışan bir zümre, sahabe adına tafsilat yapmaya kalkışmış, ilginç taksimatlarla konuyu içinden çıkılmaz hale getirmişlerdir. Oysa sahabe bir konuda durmuş veya ilerlemişse bu ilimledir. Onlar bazılarının vehminde olduğu gibi sathi insanlar değildir. Yeryüzünün gördüğü en derin anlayış ve basiret onlardaydı. Onların kendi dönemlerinde vuku bulan riddet, kaderin inkarı, zekatı vermeme olayındaki tavırları çok nettir.

Sizlere Ömer bin Abdulaziz'in dilinden:

'O sahabeler topluluğunun durduğu yerde dur. Çünkü onlar bilerek duruyorlardı. Terk ettiklerini de derin bir basiret ile terk ediyorlardı. Onlar terk ettiklerini neden dolayı terk ettiklerini çok iyi biliyorlardı. Şayet terk ettiklerinde bir fazilet olsaydı onu yapmaya onlar daha layık idiler. Eğer onların terk ettikleri için, onlardan sonra ortaya çıktı derseniz, bunu onların yoluna ve onların sünnetine muhalefet edenlerden başkası ortaya çıkarmadı. Onlar gerektiği kadar ve yeterli miktarda konuştular, anlattılar. Onların yaptığından fazlasını yapan yolda kalır, onların altında kalan ise eksik yapmış olur. Birtakım kimseler onlardan geri kaldılar ve bu yüzden uzak düştüler. Bazıları da onları geçerek aşırılık yaptılar. Onlar ise şüphesiz bu ikisi arasında doğru bir çizgide.' [48]

Onlardan sonra gelen ve onlara tabi olan selefimiz kapalı kabul edilen meselelerde de farklı bir yol izlememiştir. *'Kur'an mahluktur'* fitnesi ortaya çıktığında: *'Kim Kur'an mahluktur derse kafirdir, ona kafir demeyen de kafirdir'* demişlerdir. Denebilir ki bu kaideyi her zaman tatbik etmediler. Doğrudur. Zaten mesele bu değildir. Mesele; selefin tafsilata gitmemesi ve insanları batıl akidelerden korumak adına net hükümler ortaya koyduklarıdır. Amel ve muamele olarak da böyle davranmışlardır. Bu fitneye düşen insanlara yaptıkları muamele, onlar hakkında soru soranlara verdikleri cevaplar hep bu cinstendir. Tafsilat zikretmemiş, onları aynı kefede değerlendirmişlerdir.

Ayetler ve hadisler açıktır ki dünyada küfrün öncülerine tabi olanlar, aldatılmış ve tuzağa düşürülmüş olsalar da kıyamet gününde liderleriyle haşrolacak, onlarla aynı sonu paylaşacaklardır.

Sakın, ama sakın! Halefin ortaya çıkardığı ve selefin metoduna zıt olan şeyleri insanların önüne *'İşte fıkıh budur'* diye koymayalım. Allah'tan korkalım. Şerrin tümü bu ümmete selefe muhalefet edenlerden geçmiştir. Kapalı olan bu meselelerde selefin tutumu için **'Kendi kitaplarına'** bakmak yeterlidir sanırım. Muasırlardan bazıları güncel meselelerde yapılanın küfür olduğuna, fakat yapanın kafir olmadığına on beş sayfa ayırmayı ilim sayınca, arkasından birilerinin de buna işte fıkıh, işte ilim ve işte derinlik dediğini duyunca ürkmemek elde değil. Selefe muhalif ilim, fıkıh ve derinlik birilerine mübarek ola dursun biz konumuza dönelim. Sizlerin de selefin metodu konusunda hassas olduğunuzu biliyorum. Ve hüsn-ü zannım bu yöndedir. Ancak hepimizde olabileceği gibi bazen insan farkında olmadan bunun dışına çıkabiliyor.

Hususen selef alimlerini onların kendinden öğrenmek yerine onlardan asırlar sonra yaşamış alimlerden öğrenmeye kalkınca işin rengi tamamen değişiyor. Çünkü alimin aktardığı doğru ancak anladığı hatalı olabiliyor. Veya selefin tutumunu yorumlarken hatalı yorum olabiliyor. Ondan dolayı kavli, kavlin kendinden öğrenmek en doğrusu olsa gerek. Bugünlerin tartışma konusu olduğu için, özellikle bir örnek vermek istiyorum.

İbni Teymiyye rahimehullah: *'Dört mezhep imamı ve onların dışındaki imamların ittifakıyla namaz mesturu'l hal*[49] *olan her Müslümanın arkasında kılınır. Kim 'Cuma namazını veya cemaatle namazı ancak akidesini bildiğim adamın arkasında kılarım, akidesini bilmediğimin arkasında kıl-*

48. Lum'atu'l İ'tikad

49. Namaz veya Kelime-i Tevhid gibi İslam alametleri izhar edip onda herhangi bir küfür görülmeyen kişi.

mam' derse sahabeye, selefe ve imamlara muhalefet eden bir bidatçidir.'

Bir başka yerde:

'Bazı insanlar hevalar/bidatlar çoğaldığı zaman sadece bildiği insanların arkasında namaz kılmak ister. Bunu istihbaben yapar. İmam Ahmed'e soru sorulduğunda verdiği cevap da böyledir. Ancak Ahmed 'halini bilmediğimin arkasında namaz olmaz' dememiştir.' [50]

İmam Ahmed'in ve selef imamlarının bidatların çoğaldığı zamanda namazları tanıdıkları insanların arkasında kılmaya gayret ettikleri doğrudur. Ancak bunu istihbaben mi yapmışlardır, yoksa o namazları geçersiz mi saymışlardır? Buradan sonrası İbni Teymiyye'nin rahimehullah kendi yorumudur.

İmam Ebu Ya'la *'Tabakatu'l Hanabile'* kitabında İmam Mervezi'den aktarır:

*'Ahmed'e soruldu. '**Yolda** giderken ezan veya kamet sesi işitiyorum gidip namaz kılayım mı?', İmam Ahmed: 'Ben bu konuda rahat davranırdım. Ancak bidatler çoğalınca sadece tanıdığın insanların arkasında namaz kıl.' '* [51]

Burada dikkat edilirse arkasında namaz kılınacak şahıs belli değildir. Yolda ezan sesi duyulan herhangi bir yer sorulmuştur. İkinci olarak İmam Ahmed rahimehullah ilk başlarda bu konuda rahat davrandığını ama sonradan fikrinin değiştiğini söylemiştir. Son olarak da illeti bidatlerin çoğalmasına bağlamıştır. Bunu daha iyi açıklaması için şu noktanın anlaşılması gerekir. Cehmiyye bidati ilk çıktığında, İmam Ahmed rahimehullah bu bidat ve ehli hakkında net bir fikre sahip değildi. *'Kur'an mahluktur'* sözünün bidat olduğunda ittifak etseler de, bunun küfür mü yoksa dinden çıkarmayan bir bidat mi olduğunda tereddüdü vardı. Bu sebepten dolayı onların arkasında namaz kıldı ve insanlara kıldırdı.

İmam Hallal rahimehullah *'es-Sünne'* adlı eserinde: *'Bize Muhammed Ali Ebu Bekr haber verdi: Yakup bin Bahtan, Ahmed bin Hanbel'e 'Kur'an mahluk' meselesini sordu. Ahmed: 'Ben daha önce kafir demekten korkuyordum. Sonra Allah'ın "Sana ilim geldikten sonra seninle tartışanlar" ayetini görünce kafir demeye başladım.'* [52]

Benzer bir nakli Ebu Ya'la tabakatında [53] yapmıştır: *'Ben onları bazı ayetleri görünceye dek tekfir etmezdim(…) Ancak Kur'an Allah'ın ilmidir, kim de Allah'ın ilmine yaratılmış derse kafir olur.'*

Demek ki İmam Ahmed'in rahimehullah bu bidati ve sahiplerini tekfir etmediği bir dönem vardır. Bu dönemde İmam Ahmed'den nakledilen rivayetlerle hareket etmek doğru değildir. Daha sonra bunun küfür oluşu ve yaygınlaşması neticesinde İmam Ahmed **'sadece tanıdıkların'** arkasında namaz kılmayı emretmiştir.

Ebu Davud rahimehullah Mesail'inde: *'Namazları Cehmî imamların kıldırdığı dönemde Ahmed'e rahimehullah Cuma namazlarını sordum. 'Ben iade ediyorum, sen de ne zaman 'Kur'an mahluktur' diyen birinin arkasında kılsan namazını iade et' dedi.'* [54]

Demek ki İmam Ahmed'in rahimehullah namazı kılması veya terk etmesi istihbaben değildir. Bundan dolayı da namazlarını iade etmiştir.

50. Fetava, 3/281
51. 1/58
52. 2/231, 1879 no'lu rivayet
53. 1/414
54. 48

Benzer rivayetler başka imamlardan da nakil edilmiştir.

'İmam Malik'e kaderi inkar edenlerin arkasında namaz soruldu. Soru sorana; sana sorulursa arkasında namaz kılma dedi. Adam: 'Cumayı da mı kılmayayım?' diye sorunca, 'Evet cumayı da kılma. Şayet ondan korkar ve sakınman gerekirse onunla kıl ancak öğlen namazı olarak iade et.' ' [55]

Demek selef imamları o gün namaz kılsalar dahi, bunu namazın sahih olduğuna inandıklarından değil, takiyyeden yapmış, daha sonra namazlarını iade etmişlerdir.

'Halife Me'mun, 'Kur'an mahluktur' fitnesini izhar ettiği günden itibaren İmam Yahya bin Main, cuma namazlarını iade etmiştir.' [56]

Oysa biz biliyoruz ki Yahya bin Main bu konudaki itikadını gizleyenlerdendir. Hatta ikrah var diyerek kendisi de kuranın mahluk olduğunu söylemiş, bu sebeple İmam Ahmed'le araları açılmıştır. **Korkudan dolayı arkalarında kıldığı cumaları** iade etmiştir. Yani seleften gelen bazı nakilleri böyle anlamak gerekir. Namaz kılmaları namazı sahih görmelerinden değil, mecburiyettendir.

İbni Teymiyye'nin aktardığı ve bir çok muasırın da yapışıp muhalifini Harici ilan ettiği icmalar, beşer olarak selefi yanlış anlamalarının neticesidir. Şayet Rafıziler gibi alimlerimizin masum olduğuna inanmıyorsak, bunda şaşılacak bir şey yoktur.

Şeyh Abdullatif bin Abdurrahman'a Cehmiyye arkasında namaz soruldu;

'...Oğlu Abdullah'ın da naklettiği gibi İmam Ahmed cumaları ve diğer namazları onların arkasında kıldı mı iade ederdi. Mürtedlerin devleti ve gücü olduğunda Müslümanlar da aynısını yapmak durumunda kalabilir.' [57]

Bu nakilleri yapmamın sebebi; alimlerin seleften aktardıklarıyla, yorumladıklarının birbirinden farklı olduğunu göstermek içindir. İbni Teymiyye'nin aktardığı ve birçok muasırın da yapışıp muhalifini Harici ilan ettiği icmalar, beşer olarak selefi yanlış anlamalarının neticesidir. Şayet Rafıziler gibi alimlerimizin masum olduğuna inanmıyorsak, bunda şaşılacak bir şey yoktur. Onun döneminde birçok alim selefi yanlış anlayıp batıl bir çok görüşü selefe nispet ettiği gibi, İbni Teymiyye *rahimehullah* bu cüz'i meselede selefi yanlış anlamış ve onlardan aktardığı doğru nakilleri, yanlış yorumlamıştır.

Bununla beraber; acaba selef imamları yaşasa ve demokrasi, laiklik, modernistlik, hadis inkarcılığı, kabirperestlik, dinden yüz çevirme, dinle alay, putları ve tağutları ta'zim, Allah düşmanlarını dost edinme, Allah'ın sıfatlarını tevil bidatlerinin yüzde doksanlar seviyesinde yayıldığını görseydi acaba nasıl davranırdı? Burasını da sizlere bırakıyorum.

Son olarak;

Rabbim söylediklerime şahittir ki; ben gücüm nispetinde ıslah etmek istedim. Kimseyi kırmak veya hedef haline getirmek aklımdan dahi geçmedi. Kendileri için hayır dilediğim ve ayaklarının kaydığını düşündüğüm iki zümreye nasihat etmek istedim. Biri; bu fikirlere itikad eden ve bunları savunan, diğeri bunlara inanmasa da cemaatsel bağlar ağır bastığı için buna sükut eden kardeşlerim… Bu ilk yaptığım bir şey de değildi. 2008 yılında benzer düşüncelerle safları bölenlere de aynı tepkiyi gösterdim. Sevdiğimiz insanları itikad esası üzerine sevdiğimizden değişen itikadla beraber bakışımızın da değişmesi normaldir. Hatta bir taifeye reddiyede bulunup başka bir taifeye sükut etmenin adaletle bağdaşmayacağını düşündüm. Bununla beraber benim nezdimde mesele basit bir ihtilaf değildir. Şirkleri ve cahiliye ehli oluşları bize güneşin aydınlığı gibi açık olan bir toplumun genel olarak İslam kabul edilmesi itikadî bir sapmadır. Ve muhakkak ıslah edilmesi gerekmektedir.

Rabbimden dileğim bu yazıyı bazı kardeşler için göz aydınlığı, bazısı içinse faydalı bir nasihat kılmasıdır. Bu yazıyla kardeşlerimizi rüştüne döndürmesidir. Ve bilinmesini isterim ki ben yukarda zikri geçen düşüncelerden ve bu düşünceye sahip olan insanlardan beriyim. Vakıası açık olan ve Müslümanlar tarafından bilinen toplumlar hakkında bu düşüncelerin bidat düşünceler olduğuna inanıyorum. Şüphesiz Allah *subhanehu ve teâlâ* **her şeyin en doğrusunu bilendir.**

Ebu Hanzala

55. *Mudevvene el-Kubra, 1/84.*
56. *Sünne, 1/20, 77 no'lu rivayet*
57. *Durer es-Seniyye, 4/408.*

ozcanyildirim@tevhiddergisi.com | ÖZCAN YILDIRIM

Allah Dünya Semasına İndiğinde...

Söz konusu olan bu vakit, en faziletli vakittir. Zira o vakitte, günahından istiğfar eden nice kimse bağışlanır. Duası ertelenen nice kimsenin de o vakitte dua ettiği zaman Allah duasına icabet eder ve musibetlerden, sıkıntı ve hüzünlerden kurtulur.

Allah'a hamd, Rasûlü'ne salât ve selam olsun...

Seven herkes, sevdiğine yakın olmayı diler. Bunu dilemeyen kimse de sevgisinde sadık değildir. Şüphe yok ki, Allah *subhanehu ve teâlâ* da kendisini çok seven ve ona yakın olmayı isteyen kulların olduğunu bilmektedir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* kendi şanına yakışır bir şekilde yeryüzü semasına indiği vakti, onlara ayırmıştır. Onlara rahmet ettiği, isteklerine cevap verdiği, onlarla konuşup, onların da kendi zatı ile konuştuğu bir vakit; bir davettir bu...

Allah Dünya Semasına İndiğinde O'nunla Nasıl Muamele Etmelisin?

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* gecenin üçte birinin manzarasını anlatırken şöyle buyurur:

"Rabbimiz tebareke ve teala her gece, gecenin üçte biri kaldığında dünya semasına iner ve şöyle buyurur: 'Kim bana dua ediyorsa ona icabet edeyim. Kim benden bir şey istemişse onu vereyim, kim bana istiğfarda bulunursa ona mağfirette bulunayım.' Bu durum güneş doğana kadar devam eder..."

Peki, gecenin üçte birinin başladığını nasıl bileceğiz? Saatler şehirden şehre değiştiği gibi, yaz ve kış aylarında da değişiklik göstermektedir. Bunun çok basit bir yöntemi var.

Kış aylarında olduğumuz için bu ayların hesabını yapmakta yarar var. Öncelikle akşam namazının giriş vaktini hesaplıyoruz... Diyelim ki 17:00. Sonra imsak vaktini ele alalım. O da 05:00 olsun. Gece toplam 12 saat. 12'yi 3'e bölünce sonuç 4 saat olarak kalmaktadır. Yani imsaktan önceki 4 saat gecenin son üçte biridir. Burada önemli olan saatler değişse de akşam ezanı ile imsak girişinin hesap edilmesidir.

Söz konusu olan bu vakit, en faziletli vakittir. Zira o vakitte, günahından istiğfar eden nice

kimse bağışlanır. Duası ertelenen nice kimsenin de o vakitte dua ettiği zaman Allah duasına icabet eder ve musibetlerden, sıkıntı ve hüzünlerden kurtulur.

Nice abid kulların bu vakitte Allah'ın korkusu ile gözyaşları yanaklarından aşağıya süzülür... Gündüzün keşmekeşinin, insanlarla ihtilatın/karışmanın verdiği eziyetin ve karşılaşılan türlü musibetlerin bir nebze olsun dindiği; kem gözlerin ve bedenlerin ölüm haline büründüğü anda âlemlerin Rabbi ile buluşulduğu o şerefli vakit gelmiştir. Gün ışığında sahte ilahlara boyun bükmeyen, şehvetin ve malın önünde paspas olmayan bir başın; Aziz olan Allah'ın önünde eğilmesinin vakti gelmiştir.

Yıldızlar çıkıp, göz kapakları ağırlaşıp, gözler uyuyup, bedenlerin yataklarındaki yerlerini parsellediği; Hayy ve Kayyum olan Allah'tan başka herkesin uyuduğu vakitte abdest al! En güzel elbiselerine bürün, kıbleye yönel ve *'Allahu Ekber'* de! Ardından *'Muhakkak ben, dinime tam bağlanarak, o yeri ve gökleri yaratan Allah'a yöneldim. Ben müşriklerden değilim'* de.

Ne gariptir ki, insanoğlunun gecenin bu vakitlerinde kalkan bir uçağı olsa, onu asla kaçırmaz. Veya o saatlerde yayına girecek film, dizi veya futbol maçı olsa onu asla kaçırmamaya gayret eder. Onu, o saate kadar öyle bir sabır içerisinde bulursun ki, musibete dahi o kadar sabretmiyordu.

Allah'ın nida ettiği, kullarını istiğfar ve icabet sofrasına çağırdığı o vakit... O vakti müşriklerin bohem hayatının içinde sabırla, özlemle beklediği film, dizi veya spor müsabakası için sabrettiği kadar sabredip, şevk ve heyecanla bekliyor muyuz? O saatte biri ile randevumuz olsa alarmın tek bir defa çalması dahi kâfi gelir değil mi? En çok hatırlanması gereken Allah iken en çok gafil olunan Allah *subhanehu ve teâlâ*... Ne acı değil mi?

Kim ki gecenin son üçte birinde kalkmaya devam eder, ondaki lezzeti de tadarsa bunu kaçırmamaya dikkat eder. Çünkü gecenin bu vakti kadar faziletli bir vakit yoktur.

Kişi isteklerine, televizyon, internet, uyku, şehvet vb. lezzet aldığı şeylere direnir, bunların hepsini terk eder ve bu şerefli vakitte Rabbi'ne yönelir ve O'nun huzurunda durursa, Allah *subhanehu ve teâlâ* da onun terk ettiklerinden çok daha fazlasını verecek ve rahmet kapılarını açacaktır.

Nebi *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur: *"Gecede öyle bir saat/zaman vardır ki, o saatte bir Müslüman dünya ve ahiret işlerinden hayır olarak ne isterse Allah ona verir. Bu her gece böyledir."* [1]

Zulme Uğruyorsan Tek Çare Gecenin Son Üçte Biridir.

Bazı kimseler de bu vakitte, kendisine zulmedildiğinden dolayı Allah'a şikayette bulunur. Bu o kimsenin hakkıdır. Zulüm yeryüzündeki en çirkin işlerdendir. Allah *subhanehu ve teâlâ* da yapılan bu zulme karşı kendisine el açan kullarını geri çevirmeyecektir.

Şöyle bir hikaye anlatılır: Vezirlerden biri, yaşlı bir kadının mallarına saldırır. Yaşlı kadının tüm haklarını gasp eder ve tüm mülkünü de elinden alır. Yaşlı kadın bu vezire giderek ağlar ve bu zulmünden dolayı şikayetçi olur. Fakat vezir onun haklarını geri vermez. Kadın, '*Allah'a senin aleyhinde dua edeceğim'* der. Vezir gülmeye başlar ve alay ederek şöyle der: *'Gecenin son üçte birinde dua edersin.'* Vezir Allah'ın bu vaktiyle, dolayısıyla Allah ile alay eder. Halbuki duanın silahtan daha tesirli olduğunu, duanın neler yapabileceğini görmemiştir.

Yaşlı kadın gecenin üçte birinde, bu zulmünden dolayı ona beddua etmiştir. Çok geçmeden vezir azledilir, menkul ve gayrimenkul tüm malları elinden alınır, sonra çarşıda halkın içerisinde insanlara yaptıklarından dolayı sopa vurulur. Vezir bu halde iken yaşlı kadın onu görür ve yanından geçerken şunu der: *'Seni tebrik ederim. Bana gecenin üçte birini öğrettin ve ben o vakitte var olan şeylerden daha güzelini buldum.'*

1. Müslim

"Gecede öyle bir saat/ zaman vardır ki, o saatte bir Müslüman dünya ve ahiret işlerinden hayır olarak ne isterse Allah ona verir. Bu her gece böyledir."

Otorite sahibi olduğun zaman sakın zulmetme,

Şüphesiz zulüm, hemen ardından pişmanlığa döner.

Gözlerin uyur fakat mazlum uyanıktır,

Allah'a aleyhinde dua eder, Allah ise asla uyumaz.

Günümüzün ceberrut ve zalim tağutları Allah'a dua edileceğinden ne de gafildir. Dünyanın dört bir yanında gıdası Müslüman kanı olan, küfrün önderleri ve onların sonuna kadar destekçisi olan kafir halkların; Müslümanları yurtlarından çıkarmaları, onların haklarını gaspetmeleri ne de çoğaldı! Tüm dünya, babasından aldığı *'kan emicilik'* mirasını devam ettiren, ismi ile müsemma olan Esed hayvanının zulmüne iştirak etmiş durumdadır. Müslümanların, özellikle bu dönemde, bu zulüm ve tuğyana hiç yapamıyorsa gecenin son üçte birinde dua oklarını göndermesi daha elzem bir hal almıştır. Şüphesiz ki, Allah'ı ne uyuma alır ne de uyuklama!

İmam Ali b. Ebu Talib'e *radıyallahu anh* şöyle soru yöneltmişler: *'Yeryüzü ile arşın arası ne kadardır?'* O da şöyle demiştir: *'Bizim ile arşın arasında sadece mazlumun duası vardır.'*

Said b. Cubeyr *rahimehullah*... Ne zaman dua etse duasına icabet edilirdi. Her gece kendisini gece namazına kaldıran bir horozu vardı. Gecenin son üçte birinin lezzetini yaşamak için böyle yapmıştı. Bir gece horoz bağırmaya başladı ve sabaha kadar öttü. Said'e, o gece namaz kılmak çok meşakkatli geldi. Dedi ki: *'Buna ne oluyor, Allah şunun sesini kessin.'* Bundan sonra onun sesini işitmedi. Annesi de ona dedi ki: *'Ey oğulcuğum! Bundan sonra horoz da olsa hiçbir şeye beddua etme!'*

Kim ki gecenin son üçte birinde kalkmaya devam eder, ondaki lezzeti de tadarsa bunu kaçırmamaya dikkat eder. Çünkü gecenin bu vakti kadar faziletli bir vakit yoktur. Bu vakit uyanık olan, yaşayan kullar çok azdır. Çoğunluk naimdir, azınlık ise kaim! Sen azınlığa talip ol ve onlardan olmaya gayret et. Şunu bil ki Allah'ın hangi gece sana cenneti yazacağını bilemezsin.

Allah'tan duam, bizleri bu şerefli vakit ile hemhal kılması, naimlerden değil, kaimlerden kılmasıdır.

"Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamdolsun" duamız ile...

Enes Yelgün | enesyelgun@tevhiddergisi.com

Bi'setten Önce Gerçekleşen Bazı Hadiseler

İhtilafların ve füru meselelerin üzerine bina edilmeye çalışılan bir davetin, takipçilerine nasıl bir faydası olabilir ki?

Yetim olarak dünyaya gelen Peygamber'e *sallallahu aleyhi ve sellem* en yakın ilgiyi dedesi Abdulmuttalip Gösteriyordu. Kavminin de efendisi olan Abdulmuttalip torununa *'Muhammed'* adını koydu.

Siyer kitaplarında geçen genel bilgilerin aksine Muhammed daha önceden hiçbir insanın kullanmadığı bir isim değildi. Özellikle Muhammed adında bir Peygamberin geleceğini bilen Yahudiler ve bu haberi Yahudilerden duyan bazı Arap kabileleri kendi çocuklarına bu ismi vermişlerdi.

Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* *'Muhammed'* dışında birçok ismi vardır. Biz bunlardan bir kısmını manalarıyla beraber zikretmeye çalışacağız. Ama öncesinde bu isimleri aktarmamızın neden önemli olduğunu anlatmaya çalışalım.

İsimler aslında kişilik ve ahlakın yansımasıdır. Hele hele insana daha sonradan takılan isimler bu durumun daha açık göstergesidir. Bizler Allah Rasûlü'nün kişiliğini en ince ayrıntısına kadar öğrenmek, ahlaki vasıflarını bilip o özelliklerle ahlaklanmakla yükümlüyüz. O yüzden bu isimlerin arkasındaki anlamlar ciddi manada önem arz etmektedir.

Allah Rasûlü kendi isimlerini şöyle sayıyor:

"Benim beş tane ismim vardır: Ben Muhammedim. Ben Ahmedim. Benimle Allah'ın küfrü sildiği Mahiyim. İnsanların (kıyamet gününde) ayaklarımın altında toplanacağı Haşirim. Ve ben Âkibim." [1]

1. *Buhari, Müslim*

'Ahmed' ismi Allah Rasûlü'nün İncil'de geçen ismidir. 'Muhammed' ise Yahudilerin kaynaklarında geçmektedir. *'Âkib'* ismini Tirmizi *'kendisinden sonra Peygamber gelmeyecek olan'* diye açıklamıştır.

Bu isimlerden üzerinde asıl durmak istediğimiz Mahi'dir. Özellikle kendisini İslam'a hizmet ettiğini iddia edip de küfürle mücadele dışında her şey için koşturan insanlar oturup bu ad üzerine kafa yormalıdırlar.

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* küfre kılıf bulmak, onların ehline hoş görünmek, onlarla diyalog yapmak, türlü düzenbazlıklarla onları ateşten kurtarmaya(!) çalışmak için gelmemiştir.

Onun tek bir amacı vardı: Son kalıntısına kadar küfürle mücadele etmek ve onun kökünü kurutmak.

İnsanlar ya bilinçli olarak bu amaçtan sapmışlar ya da uydurdukları menhec onları son nokta olarak buraya götürmüştür. Bilinçli olarak küfrü hedef tahtasından çıkaranlar için söyleyebileceğimiz herhangi bir şey yoktur. Fakat asıl olarak hedeflerinin küfürle uğraşmak olduğunu iddia edip de vakıada Müslümanlara sataşmaktan, onlarla uğraşmaktan başka bir amel ortaya koymayanlar bir süre sonra kendilerini küfürle aynı cephede bulmaya başlayacaklardır.

Bu duruma düşmekten Allah'a sığınırız.

Allah Rasûlü'nün başka bir ismi de bizzat Allah *subhanehu ve teâlâ* tarafından ona *sallallahu aleyhi ve sellem* verilmiştir:

"De ki: 'Şüphesiz ki ben apaçık bir uyarıcıyım.' " [2]

Günümüz davetçilerinin vasıflanmaya ne kadar da muhtaç oldukları bir isim!

Allah Rasûlü'nün davetinde kapalılık, karışıklık yoktu. Tevhid ve şirkin sınırları çok netti. Habeşli bir köleden Mekke'nin efendilerine kadar herkes bu çağrıyı duydukları ilk anda anlayabilecekleri bir berraklıktaydı. Bu yüzden davet hemen dost ve düşman kazanmış, saflar ilk günden netleşmişti.

2. *15/Hicr, 89*

Dini bugün insanlara ve sonraki kuşaklara taşımakla yükümlü davetçilerin götürdükleri davet böyle mi peki?

İhtilafların ve füru meselelerin üzerine bina edilmeye çalışılan bir davetin, takipçilerine nasıl bir faydası olabilir ki?

Halbuki Allah hem ayetlerin apaçık olduğunu hem de davetçinin bunları çok net bir şekilde anlattığına vurgu yapmıştır:

"Elif Lam Ra. Bunlar kitabın ve apaçık bir Kur'an'ın ayetleridir." [3]

Hatta hakkın apaçık olması belki yeterli olmaz diye batıl bile tafsilatıyla anlatılmıştır:

"Böylece suçluların yolu belli olsun diye ayetleri iyice açıklıyoruz." [4]

Durum böyleyken bu kargaşanın nedeni delillerin kapalılığı olabilir mi? Yoksa davetçi olduğunu iddia edenler yalnızlıktan korkup daha geniş kitleler uğruna davetlerini bulanıklaştırmaya mı başlıyorlar?

Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* yaşadıkları toplumda çocuklar hem sağlıklı yetişmeleri hem de fasih bir şekilde Arapçayı öğrenmeleri için Mekke dışına gönderiliyorlardı. Bu hususta en meşhur olan kavim ise Beni Sa'd kabilesi idi. Bu kabileden olup da Allah Rasûlü'nü alan Halime başından geçen hadiseleri şu şekilde anlatmaktadır:

3. *15/Hicr, 1*
4. *6/En'am, 55*

Bu hadisede Allah Rasûlü'nün bereketini bizzat Bedeviler de görmüş ileride duyacakları davetin sahibini yakından tanımışlardır.

"Kıtlığın hüküm sürdüğü bir seneydi. Beyaz bir merkebe binerek Sa'doğulları'ndan bazı kadınlarla, süt emzirecek çocuklar bulmak için Mekke'ye doğru yola çıktık. Yiyecek bir şeyimiz kalmamıştı. Beraberimizde dişi ve yaşlı bir deve vardı. Ancak onun bir damla bile sütü yoktu. Bir de çocuğumuz vardı. Ne bende ne de devede ona yetecek süt olmadığı için çocuğun ağlama sesinden uyuyamaz hale geldik. Nihâyet Mekke'ye vardık. Kimse onu sallallahu aleyhi ve sellem almak istemiyordu. Çünkü herkes babası hayatta olan bir çocuk arıyordu. Oysa o, bir yetim idi. Benden başka herkes emzirecek bir çocuk buldu ve alıp gitti. Ben de bir çocuk almadan geri dönmek istemedim. Kocama dedim ki:

— Mutlaka gidip şu yetim çocuğu alacağım!

Nitekim gittim. Onu aldım ve çadırıma döndüm. Kocam:

— Onu almakla iyi ettin. Kim bilir belki Allah bu çocuk sayesinde bize hayır ve bereket ihsan eder, dedi.

Vallahi çocuğu kucağıma alır almaz sütlerim dolup taştı. Onu emzirdim, doydu; sü t kardeşini de emzirdim, o da kana kana içip doydu. Gece olunca kocam yaşlı devemizin yanına vardı. Bir de ne görsün, memeleri sütle dolup taşmış! İstediğimiz kadar sağdık, kana kana içtik ve doyduk. O gece ne açlığımız ne de susuzluğumuz kaldı. Çocuklarımız da rahat bir şekilde uyudular. Kocam:

— Vallahi benim kanaatime göre sen çok mübarek bir çocuk almışsın! demekten kendini alamadı.

Merkebime binip yola çıktık. Önceden en geride kalan merkebim, kafiledeki bütün hayvanları geçiyordu. Onu zor zaptediyordum. Herkes şaşkına dönmüş bir hâlde:

— Bu gelirken bindiğin merkep değil mi? diye soruyordu.

Ben de:

— Evet, diyordum. Nihayet beldemize vardık. Orası oldukça çorak bir yerdi. Fakat bizim koyunlar yayıldıkları yerlerden memeleri sütle dolmuş olarak dönüyorlardı. Diğer insanların koyunları ise yorgun, bitkin, aç ve susuz olarak geri geliyorlardı. Herkesin koyunları sütsüz iken biz koyunlarımızı sağıp bol bol süt içiyorduk. Mal sahipleri çobanlarına çıkışarak:

— Yazık size! Hayvanlarımızı Halîme'nin çobanının otlattığı yerlerde otlatmıyor musunuz? diyorlardı.

Evet, bu serzenişlerinde haklı idiler. Çünkü çobanlar aynı yerlerde otlatıyorlardı, fakat onların koyunları aç ve sütsüz dönerken bizimkilerin memeleri sütle dolup taşıyordu.

Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem bir günde, diğer çocukların bir ayda büyüdükleri kadar gelişiyordu. Bir ay da bir senelik çocuk kadar büyüyordu. Bir yaşına girdiğinde epeyce gösterişli olmuştu.

Yanımızda birkaç sene kaldıktan sonra nihayet onu annesine götürdük.

Süt babası Amine'ye:

— Oğlumu bana geri ver. Mekke'deki veba salgınından korkuyoruz, diye ısrar etti. Aynı zamanda onun bereketinden mahrum kalmak da istemiyorduk. O kadar ısrar ettik ki nihayet annesi:

— Haydi onu tekrar götürün! demek zorunda kaldı." [5]

Bu hadisede Allah Rasûlü'nün bereketini bizzat Bedeviler de görmüş ileride duyacakları davetin sahibini yakından tanımışlardır. Aslında insanlar Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dinini öğrendikten sonra sadece akılları ile tefekkür etmeleri bu dini kabul etmek için yeterliydi. Fakat Allah rahmetinden ötürü kullarına ayetleriyle beraber bunları destekleyecek mucizeler de göndermiştir.

Duamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

---

5. Heysemî, VIII, 221; İbni Kesîr, el-Bidâye, II, 278-279.

muratguc@tevhiddergisi.com | MURAT GÜÇ

-2- Hariciler/Havaric

'İlk defa meşru halifeye ihtilal, askerî darbe yapanlar Haricilerdir. Bu sebepten dolayı Haricilerin bir fırka olarak çıkışı Osman döneminde yaşanan fitneye dayanır.'

Haricilerin Ortaya Çıkışı

Fırkalarla ilgili kitap yazan alimler, Haricilerin ilk olarak ne zaman ortaya çıktıkları konusunda ihtilaf etmişlerdir. Bu konuda üç görüş zikredilmiştir:

1. Görüş: Bir grup alim, Haricilerin ortaya çıkış tarihlerini Zu'l-Huveysira denilen adama dayandırmışlardır. Huneyn gününde Zu'l-Huveysira'nın Rasûlullah'a *sallallahu aleyhi ve sellem* *'Adaletli ol!'* demesiyle Hariciler fırka olarak ortaya çıkmıştır.

2. Görüş: Bu görüş sahibi olan alimlerin yanında Hariciler, Osman'ın *radıyallahu anh* katledilmesiyle beraber ortaya çıkmıştır. Bu alimlerim delilini daha iyi anlamak için dört halife döneminde öne çıkan başlıca olayları ve özellikleri zikretmek gerekir:

Ebu Bekir dönemi: Bu dönemde öne çıkan en önemli olay riddet olaylarının sonlandırılmasıdır. İslam Devleti bununla büyük bir tehlikeden kurtulmuş oldu. Ayrıca Ebu Bekir *radıyallahu anh*, bu olayların hemen akabinde dört bir yana İslam ordularını göndererek seferlere devam edilmesini sağladı.

Ömer dönemi: Bu dönemin ayırıcı özelliği ise; Ömer *radıyallahu anh* döneminde İslam toprakları ciddi anlamda genişledi. Bu topraklar genelde köklü devlet kültürü olan yerlerdi.

Burası çok önemli bir meseledir. Dikkat edilirse fethedilen topraklar genelde Rumlar'dan ve İranlılar'dan alınmıştır. Romalılar ve İranlılar ise yüzyılları aşkın bir devlet geleneğine sahip olan, bir medeniyet sahibi olan ve kendi medeniyetleriyle övünen insanlardır. Hiçbir medeni-

yeti olmayan toplumları etkilemek ve kendi medeniyetini onlara kabul ettirmek kolaydır. Fakat bir toplum kendi medeniyetleriyle övünüyorsa bunları etkilemek çok zordur. Buna örnek olarak Türk halkını verebiliriz. Bu halk ilk baştan itibaren gerçek İslam'a girmemiştir. İslam'a girmekten ziyade kendi kültürlerine (Şamanizm) İslam'dan kılıflar bulmuşlardır. Yani kendi kültürlerini İslam adı altında yaşamaya devam etmişlerdir. Bunun sebebi ise, Türk halkının kendi değerlerinin olması ve onunla övünen bir toplum olmasıdır.

Ömer döneminde İslam toprakları ciddi anlamda genişlemiştir. Fakat şöyle bir problem vardır. O da buralardaki halk, kendi istekleriyle değil kılıç zoru ile İslam'a girmişlerdir. Bundan dolayı İslam toplumunda bir rahatsızlık oluşmaya başladı. Bunun pratik örneği ise, İslam Devleti'nin en güçlü ve otoriter olduğu bir dönem Ömer dönemidir. Böyle bir dönemde devlet başkanı olan Ömer'in suikast sonucu şehit düşürülmesi, bu rahatsızlığı hissettirdi.

Osman dönemi: Bu döneme gelindiği zaman Osman'ın *radıyallahu anh* işi daha çok zorlaşmıştır.

- Ömer döneminde İslam toprakları ciddi anlamda genişlemişti. Osman halife olunca çok büyük bir coğrafyayı yönetmek zorundaydı.

- Bu coğrafyanın genelinde İslam'a zorla girmiş olan ve İslam'la arası iyi olmayan insanlar vardı.

- Osman'ın kendi yanında olan insanlar arasında sorunlar çıkmaya başlamıştı. Yani sahabeler, Osman'ın siyasetinden rahatsız olmaya başlamışlardı. Sebep ise, Osman'ın sıla-i rahimden dolayı akrabalarına gösterdiği hassasiyet, Ümeyyeoğulları'na fazla görev vermesi ve İslam toplumunda münkerlerin yayılmasıdır. Bu sebeplerden dolayı sahabe tarafında bir rahatsızlık olmaya başlamıştı.

Yine bir gün sahabe (Talha, Zübeyir) bu durumu konuşmak için Osman'ın yanına gidiyor. Osman'a diyorlar ki: *'Ey Osman, İslam topraklarında olan şeylerden senin haberin var mı?'* Osman da: *'Benim haberim var. Her şey afiyette ve her yerde emniyet var.'* Sahabe de: *'Oysa insanlar bize, valilerin zulmettiğini; zorla insanların paralarını aldığına dair bir takım sıkıntıları yazıyorlar.'*

Osman da: *'Kimse bana bu şikayetlerde bulunmadı. Eğer böyleyse siz de bu işte benim ortaklarımsınız.'* Yani Osman; Talha, Zübeyir ve diğerlerine *radıyallahu anhum* burası ne kadar benim İslam Devletimse sizin de devletiniz diyor.

Bununla beraber Osman *radıyallahu anh*, kişilik olarak sert bir tabiata sahip değildi. Osman'ın bu özelliği olayların daha da büyümesinde etkili oldu. Nitekim kendisini öldürmeye gelenlere dahi hiçbir karşılık vermemişti. Sahabe bunlarla savaşmak için izin istediğinde Osman izin vermeyerek: *'Ben, benim yüzümden Müslümanların arasında kan dökülmesini istemiyorum.'* deyip engel oldu.

Osman döneminde bu olaylar yaşanmaya başlayınca Yemen Yahudileri, İran Mecusileri vb. İslam'dan razı olmayan insanlar fitne çıkarmaya başladılar. Yani bu olayları fırsat bilerek İslam toplumunda bu sıkıntıları yayarak propaganda yapmaya başladılar. Bu propagandaların karşılık gördüğü ve olayların patlak verdiği yer ise, Hac mevsimine denk geldi. İnsanlar Hac mevsiminde bir araya geliyorlar kendi aralarında bu olaylar üzerinden gıybet yapmaya başlıyorlar. Buralarda konuşulan meseleleri de her biri üzerine eklemeler yaparak kendi memleketlerine götürüyor. Doğal olarak Hac mevsimi bittiğinde İslam âlemi, *'Osman insanlara zulmediyor, münkerlere karışmıyor, Rasûlullah'ın sahabesini sağa sola sürüyor, kendi akrabalarına görev veriyor'* vb. söylentiler her beldeyi sarıyor.

İnsanların ayaklanmasına neden olan son olay ise, birileri sahabe adına etrafa mektuplar yazmaya başladılar. Bunda, Müslümanların yanındaki değerini bildikleri için en çok Aişe annemizi kullanıyorlar. Yani onun adına *'Osman bize zulmediyor'* gibi mektuplar yazılıyor. Bu şekilde İslam âlemine bu tip mektuplar yayılmaya başlıyor.

Bu sürecin son adımında ise; Mısır, Basra, İran ve Yemen'den insanlar bir araya toplanıyor ve Medine'ye Osman'ı düşürmek için baskına geliyorlar. Bu insanlar baskın sebebini açıklarken: *'Osman'ın hilafetin hakkını vermediğini ve hilafetten düşmesini istiyoruz.'* diyorlar. Sahabe ilk olarak bunlarla konuşuyor. Bunlar da gidiyor gibi yaptılar ama sonra dönerek sabah namazında Osman'ın evini ve camiyi kuşatarak muhasara altına alıyorlar. Her ne kadar sahabe karşılık vermek için izin isteseler de Osman izin vermiyor. Daha sonra eve girerek Osman'ı Kur'an okurken şehit ediyorlar.

Osman'ın şehadet olayında İslamî hareketlerin dikkat etmesi gereken bir nokta vardır; Müslümanlara sorumluluk yapan insanlar ister davet sahasında ister cihad sahasında olsun kendi nefisleriyle alakalı meseleleri rahatlıkla söyleyemeyebilirler. Örnek olarak ihtiyaçları için nafaka veya can güvenliğinin sağlanmasını isteyemeyebilirler. Bu konularda her ne kadar emirler istemese de tebaa olanların bunu düşünmeleri gerekir. Çünkü emire gelecek olan sıkıntılar sadece emirin kendisini değil bütün Müslümanları olumsuz etkiler. Osman'ın katlinde sahabenin bu hatasını görmekteyiz. Osman istememiş olsa bile sahabelerin onu korumaları gerekirdi. Ki İslam ümmeti hâlâ Osman'ın katlinden sonra çıkan fitnenin sıkıntısını yaşamaktadır.

Osman'ın şehadet olayında İslamî hareketlerin dikkat etmesi gereken bir nokta vardır; Müslümanlara sorumluluk yapan insanlar ister davet sahasında ister cihad sahasında olsun kendi nefisleriyle alakalı meseleleri rahatlıkla söyleyemeyebilirler.

Bu görüş sahibi olan alimler diyorlar ki: Osman'ı katleden toplumun içerisindeki çoğunluk Haricilerdir. Çünkü Ali ile Muaviye *radıyallahu anhuma* arasında savaş başladığı zaman Muaviye yenileceğini anlayınca, savaşı durdurup Allah'ın kitabına muhakeme olma talebinde bulundu. Normalde muhakemenin savaş başlamadan önce olması gerekirdi. Ama savaş başlamış ve Ali ordusu galip gelecekken Muaviye bunu talep etmiştir. Ali de ilk olarak muhakeme olmayı kabul etmiyor. O sırada Ali'nin ordusundan birileri Ali'ye gelerek diyorlar ki: *'Sen nasıl Allah'ın kitabına muhakeme olmaya çağrıldığın halde, muhakeme olmuyorsun? Ya Allah'ın kitabına muhakeme olursun ya da Osman'ı öldürdüğümüz gibi seni de öldürürüz.'* Ali de onların ordudaki sayılarını bilmediği için muhakeme olmayı, istemeyerek de olsa kabul etmek zorunda kalıyor.

O zaman Ali safında bulunanların çoğunluğu Hariciler. Aynı zamanda Osman'ın katlinde bulunan insanlardır. Bundan dolayı İslam alimlerinden bir grup diyor ki: *'İlk defa meşru halifeye ihtilal, askerî darbe yapanlar Haricilerdir. Bu sebepten dolayı Haricilerin bir fırka olarak çıkışı Osman döneminde yaşanan fitneye dayanır.'* demişler.

3. Görüş: Bu alimlerin yanında ise; Hariciler fırka olarak ilk defa Hakem Olayı'nda ortaya çıkmışlardır.

Bunun anlaşılması için Haricilerin, Ali'nin *radıyallahu anh* ordusuna nasıl katıldıklarını bilmek gerekir. Bu bilinmediğinde orduya girişini bilmediğimiz insanların, ayaklanışlarını da bilmek mümkün değildir.

Osman *radıyallahu anh* şehit edildikten sonra, Hariciler geri çekildiler ve herkes kendi memleketine gitti. İslam alemi başsız kalınca ümmetin yanında Osman'dan sonra ümmetin en faziletli insanı Ali olmasından dolayı halife seçiliyor. Ümmet Ali'ye biat edince, Ali bir problemle karşılaşıyor. O da Osman'ın akrabası olan ve Ömer döneminde Şam topraklarına vali olarak atanmış olan Muaviye bin Ebu Süfyan *radıyallahu anh*, Ali'ye biat etmiyor. Sebep olarak ise diyor ki: *'Ey Ali! Osman'ın katillerini bulacaksın ve onlara had uygulayacaksın. Yoksa biz seni de Osman'ın katlinde pay sahibi olanlardan düşünürüz.'*

Ali de Muaviye'nin bu talebine hayır demiyor. Ama ilk olarak ümmetin içinde bulunduğu karışıklığı ortadan kaldırmam gerekir. Ondan sonra buna bakarım diyor. Ki Ali'nin sözü bir yöneticilik örneğidir. Şayet bir yerde sorun varsa ve İslam ümmetine zarar verdikten sonra geri dönmüşse bunu görmezlikten gelmek yöneticilik değildir. Asıl olan, bu sorunun üstüne giderek ileride tekrardan problem çıkarmasın diye halledilmesi gerekir. Ali de bunu yapa-

çağını söyledi. Ama Muaviye kabul etmedi. Tabi yok demek biat etmiyorum demektir. Muaviye biat etmeyerek Şam'da İslam ümmetinde ikinci baş olmuş oluyor.

Ali *radıyallahu anh* bu sorunla uğraşırken ikinci bir problemle daha karşılaşıyor. Mekke'de Talha, Zübeyir ve Aişe annemiz *radıyallahu anhum*, Osman'ın *radıyallahu anh* katillerini talep etmeye başladılar. Ali şimdilik olmaz deyince bunlar da Mekke'de Ali hakkında neden Osman'ın katillerini bulmuyor? diyerek konuşmaya başladılar. Bu şekilde bunlar da Ali'ye biat etmeyerek kendilerince Osman'ın katillerini bulmaya kalkarak sorun haline geldiler.

Normalde bu konuda Ehli Sünnet'in inancı şudur; hem Talha, Zübeyir ve Aişe hem de Muaviye tarafı kesinlikle hatalılar. Çünkü Ali meşru imam olmasına rağmen ona karşı ayaklandılar.

Ali'nin, İslam ümmetinin selameti için bunlara karşılık verip bu sorunu halletmesi gerekiyordu. Bunun için ilk olarak Mekke'ye daha yakın olması hasebiyle onlarla sorunu halletmek için Mekke'ye sefer düzenliyor. Bu arada onlar da Basra'ya gitmek için harekete geçmişler. Yani Talha, Zübeyir ve Aişe annemiz yer değiştirmişler. Ali bunlarla karşılaştığında ilk olarak konuşuyor ve anlaşmaya varıyorlar. Savaş olmadan taraflar geri dönecekler.

Ali bunlarla anlaşmak için konuşmaya başladığında Abdullah bin Sebe'nin tarihte şöyle bir konuşması var: *'Eğer Ali bunlarla anlaşırsa, bu bizim sonumuz olur.'* Bu söze dikkat edilmelidir. Çünkü Osman'ın katlinde bulunanlar, Ali'nin yanında savaşa katılmışlar. Demek ki Ali meşru halife olarak birilerinin üzerine yürüyünce Osman'ı katledenler toplanarak O'nun ordusuna katılmışlar.

İlk olarak taraflar arasında savaş olmadan anlaşma sağlandı. Sabah olunca herkes geri dönecekti. Gece, Ali'nin tarafından bir grup karşı tarafa saldırdı. Diğer taraf da intikam almak için Ali'nin ordusuna saldırdı. Bu şekilde sabahın ilk vakitlerinde iki ordu savaşmaya başlıyor. Gece baskını yapan insanlar Osman'ı katleden ve Ali'nin tarafında bulunanlardır. Bunlar da Haricilerdir.

Savaş Aişe annemizin devesinin etrafında gerçekleştiği için bu savaş Cemel Savaşı diye isimlendirilmiştir. Cemel Savaşı'nın sonucunda sahabenin seçkinlerinden çoğu şehit edildi. Bunların başında Talha ve Zübeyir gelmektedir. Aişe annemiz de yanlış yaptığını anlayarak İslam yurduna geri döndü.

Sıffın Savaşı: Ali *radıyallahu anh* bu sefer Şam ehlinin üzerine gidiyor. Oraya gittiğinde savaş başlıyor. Ciddi bir çarpışmanın sonunda Muaviye *radıyallahu anh* ordusu ağır bir yenilgi alacakken Amr bin As *radıyallahu anh*: *'Allah'ın kitabına muhakeme olalım.'* diye bir fikir ortaya attı. Doğruluğu tam olarak bilmemekle tarih kitaplarında meşhur olan, Kur'an'ın sahifelerini mızraklarının ucuna takarak sahabeyi Allah'ın kitabına çağırmışlar. Bunun doğruluğunu Allah bilir. Ama kesin olan muhakeme talep ettikleridir.

Ali bu talebi kesin bir dille reddediyor. Ali'nin bu talebi reddetmesinin haklı gerekçeleri vardır:

1. Şam ehli meşru olan halifeye karşı ayaklanmışlardı. Yani biat etmemişlerdi.

2. Başkalarını da ayaklandırarak halifeye kılıç çektiler.

3. Muhakeme savaşın sonunda değil başında olur. Bunlar da yenileceklerini anladıklarında bu talebi söylediler. Böyle bir durumda muhakeme olmayı kabul etmek siyasete uygun olmaz.

Bu üçüncü maddeyi şu an vakamızda çokça yaşamaktayız. Bir grup insan, Müslümanlardan ayrılıyor. Daha sonra o Müslümanları bölmek için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar. Normalde bu nifak ehli olan insanlar emellerine ulaşsalar ortada yan yana iki Müslüman kalmayacak. Ama emellerine ulaşamayınca bu sefer muhakeme olma talebinde bulunuyorlar.

Hariciler Ali'nin karşısına dikilip dediler ki: 'Ey Ali! Ya Allah'ın kitabına muhakeme olursun. Ya da Osman'ı öldürdüğümüz gibi seni de öldürürüz.'

Böyle bir şey olamaz. Çünkü muhakeme başta olur. Ayrıca bu talebin de itaatten el çekmeden yapılması gerekir. Yoksa iş bittikten sonra muhakeme olmaz.

Ali muhakeme olma talebini kabul etmeyince Hariciler Ali'nin karşısına dikilip dediler ki: '*Ey Ali! Ya Allah'ın kitabına muhakeme olursun. Ya da Osman'ı öldürdüğümüz gibi seni de öldürürüz.'* Ali, Haricilerin orduda sayılarını tam olarak bilmediğinden dolayı kabul etmek zorunda kalıyor. Bu şekilde Hariciler fırka olarak tarih sahnesine çıkmış oldu.

Tarihte Hakem Olayı ile Anlatılan Kıssalar

Birinci kıssa: Ali, hakem olarak Ebu Musa El Eş'ari'yi; Muaviye ise, Amr ibn As'ı *radıyallahu anhum* seçiyor. Bu iki hakem bir araya geldi. Birbirlerine dediler ki: *'Ben, Ali'yi hilafetten azledeceğim, sen de Muaviye'yi azlet. Sonra Müslümanlar, onların dışında başlarına bir halife seçsinler.'*

Hakemler insanların yanına geldiklerinde önce Ebu Musa minbere çıktı dedi ki: *'Ben yüzügümü/gömleğimi çıkardığım gibi Ali'yi halifelikten azlediyorum.'* Minberden indi. Sonra Amr bin As minbere çıktı dedi ki: *'Ben de Ebu Musa'nın, Ali'yi azledişini kabul ediyorum. Ben de yüzümü parmağıma taktığım gibi Muaviye'yi İslam ümmetine halife tayin ediyorum.'* Bu kıssa tarihte anlatılan meşhur olan kıssadır.

Allah en iyisini bilmekle beraber racih olan böyle bir kıssanın yaşanmamış olmasıdır. Çünkü bu kıssanın üç tane sıkıntısı var:

1. Bu kıssayı Ebu Mıhnef adında bir ravi rivayet etmiş. Tarih kitaplarında o döneme dair bu raviden yaklaşık beş yüz tane rivayet aktarılmış. Ebu Mıhnef, bütün hadis alimlerinin yanında kezzap olan bir ravidir. Yani yalancı, sözüne güvenilmeyen ve aşırı Şii olan biridir.

2. Bu ravi Şia olan birisidir. Anlattığı olayların hepsi Şiiliği ilgilendirmektedir. İnsanın taraftar olduğu bir konudaki rivayeti kabul edilmez. Çünkü insaf ve adalet insanın mutaassıp olduğu konuda rivayeti kabul etmemeyi gerektirir. Bu sebepten dolayı bu rivayet kabul edilmemelidir.

3. Bu olay akla aykırıdır. Çünkü şayet, Ali hilafetten azledilmeyi kabul etseydi. Savaşması ve kan dökmesi gereksiz olurdu. Ki savaşta galip taraf olmasına rağmen.

Yine Ebu Musa'nın şahsına dikkat edilmeli. Çünkü Allah Rasûlü'nün ve sahabesinin siyasetine ve fıkhına güvendiği birisidir. Üç yaşında bir çocuğun yapamayacağı bir hatayı yapması mümkün değildir.

İkinci kıssa: Şam ehli, Ali'yi *radıyallahu anh* hakem olayına zorladığında o da mecburiyetten kabul ettiği için taraflar bir araya gelmiştir. Savaşı durdurmak üzere anlaşmışlardır. Sonra Ali, Kûfe'ye, Muaviye *radıyallahu anhum* ise Şam'a dönmüştür. Bu mesele bu şekilde kalmıştır. Bu hakem olayında sahih olan kıssadır.

Ali'nin böyle yapmasının sebebi isteyerek değil zorla olmuştur. Çünkü kendi ordusunda güvenmediği ve her an Osman'ı katlettikleri gibi kendini de katletme ihtimali olan insanlar bulunduğundan dolayı Ali bunu kabul etti.

Bu iki kıssa arasında Allah en doğrusunu bilmekle beraber hem rivayet yönünden hem de akla uygun olması bakımından ikinci kıssa, birinci kıssaya nispetle daha sıhhatli gözükmektedir.

muratmuslihan@tevhiddergisi.com

MURAT MÜSLİHAN

Kavaidu'l Erba' -5-

Kişinin haramları farklı bir şekilde isimlendirmesi haramların ismini ve cezasını değiştirmediği gibi, şirki de farklı bir şekilde isimlendirerek yapması, onun hükmünü değiştirmez.

Allah'a hamd Rasûlü'ne salât ve selam olsun...

Metin

İkinci Kaide

'Müşrikler diyorlardı ki: 'Bizim onlara (putlara) dua etmemizin ve yönelmemizin tek sebebi; bizi Allah'a yaklaştırsınlar ve bize Allah katında şefaat etsinler diyedir.'

Allah'a yaklaşmak için bunu yaptıklarının delili şu ayeti kerimedir:

"...Allah'ı bırakıp kendilerine bir takım dostlar edinenler: 'Onlara, sadece bizi Allah'a yaklaştırsınlar diye ibadet ediyoruz.' derler. Doğrusu Allah ayrılığa düştükleri şeylerde aralarında hüküm verecektir. Şüphesiz Allah, yalancı ve kafir olan kimseyi doğru yola iletmez." ' [1]

Şerh

Mekkeli müşrikler Allah'ın uluhiyetini inkar etmemişlerdi. Bilakis Allah'ın ilah olduğuna, Allah'a yaklaşıp O'nun rızasının elde edilmesi gerektiğine inanıyorlardı. Fakat Allah'a yaklaşmaya çalışırken putları buna aracı kılıyorlardı. Ondan dolayı da müşrik diye isimlendirildiler.

Biz bu kaideden şunu öğreniyoruz; Bir insanın Allah'ın uluhiyetini ikrar etmesi, Allah'ın ibadeti hak ettiğine inanıyor olması onu Müslüman yapmaz. Böyle itikad etmekle beraber, amelî olarak da Allah'ı ibadette birlemesi gerekir. Kişi hangi gaye ile olursa olsun Allah'a yapılması gereken bir ibadeti O'ndan başkasına yaparsa İslam dininden çıkar.

Örneğin; Dua bir ibadettir ve sadece Allah'a yapılması gerekir. Allahu Teala şöyle buyuruyor:

"Rabbiniz şöyle buyurdu: 'Bana dua edin kabul

1. 39/Zümer, 3

edeyim. Bana ibadeti bırakıp büyüklük taslayanlar alçaltılmış olarak cehenneme gireceklerdir.' " [2]

Ayette önce: *"Bana dua edin"* hemen ardından: *"Bana ibadeti bırakıp büyüklük taslayanlar..."* deniliyor. Bu da Allah'ın yanında duanın ibadet olduğunu gösterir.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyuruyor: *"Dua ibadetin ta kendisidir."* [3]

Kişi duayı hak edenin Allah olduğunu bilir, fakat dua ederken salih insanlara, şeyhlere, yatırlara dua ederse şirke girer. Velev bunu Allah'a yaklaşma gayesi ile yapsa bile. Kişinin hangi gayeyle bunu yaptığı çok önemli değildir. Çünkü Mekkeli müşrikler putlara, Allah'a yaklaşmak gayesi ile dua ettiler ama bu onları müşrik olmaktan kurtarmadı.

Örneğin; Hakimiyet yetkisini Allah'a vermek bir ibadettir. Allahu Teala şöyle buyuruyor:

"Onlar, Allah'ı bırakıp rahipleri, papazları ve Meryem oğlu İsa'yı rabler edindiler. Oysa onlar tek ilah olan Allah'a ibadet etmekle emrolunmuşlardı. Allah onların şirk koştukları şeylerden münezzehtir." [4]

"Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bu ayeti okurken cahiliyede Hristiyan olan Adiyy bin Hatem *radıyallahu anh* boynunda gümüşten bir haç takılıyken geldi: *'Onlar haham ve rahiplere ibadet etmediler ya Rasûlullah' dedi. Rasûlullah şöyle dedi: 'Din adamları onlara Allah'ın helallerini haram, haramlarını da helal kıldılar. Onlar da buna tabi oldular. İşte bu, onların din adamlarına ibadetleridir."* [5]

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ehli kitabın din adamlarına Allah'ın haram ve helallerini değiştirme yetkisini vermelerini ibadet olarak isimlendirmiş ve bu yetkiyi onlara vermekle onları Allah'ın dışında ibadet ettikleri rabler edindiklerini söylemiştir.

Kişi hakimiyet yetkisinin Allah'a ait olduğunu bilir fakat bunu, *'Egemenlik kayıtsız şartsız milletindir'* diyen kurumlara verirse şirke düşer.

Bunu hangi gayeyle verdiği çok önemli değildir. İster bu partileri hüküm koyacak mercide gördüğü için versin, isterse de bunlar kötünün iyisidir düşüncesi ile versin fark etmez; bunlara hakimiyet yetkisini veren şirke girer.

Şüpheler

Bu konuyu anlatınca genelde ortaya atılan iki şüphe oluyor. Bunları zikredip cevaplamaya çalışalım:

Birinci şüphe: Bazıları: *'Bir insanın şirke düşebilmesi için şirke itikat etmesi gerekir. Kişinin itikadı düzgün olduğu müddetçe ne yaparsa yapsın, ne söylerse söylesin müşrik olmaz.'* diyorlar. Doğal olarak da kimseye müşrik demiyor ve kimseyi tekfir etmiyorlar.

Cevap: Şirke düşmek için şirke itikad etmek gerekli değildir. Kişi İslam'ın şirk dediği şeylerden birisini işler veya söylerse müşrik olur. Mekkeli müşrikler ibadeti hak edenin Allah olduğunu biliyorlardı. Fakat Allah'ı ibadette birlemedikleri için dinden çıktılar. Mekkeli müşriklerin bu anlamda itikadı düzgündü, fakat yaptıkları ameller şirk olduğu için müşrik oldular. Yine hatırlarsanız bir önceki yazımızda Mekkeli müşriklerin; yaratanın, rızık verenin, kâinatın işleri düzenleyenin Allah olduğunu bildiklerini söylemiştik. Fakat bu onları Müslüman yapmamıştı. Bunları bilmelerine rağmen Allah'ı ibadette birlemedikleri için dinden çıktılar.

Allah, Kur'an-ı Kerim'de kalben küfre girmeye itikad etmemelerine rağmen yaptıkları ve söyledikleri ile insanları tekfir etmiştir:

"Eğer onlara soracak olursan: 'Biz lafa daldık aramızda eğleniyorduk' derler. De ki: 'Allah

2. 40/Mümin, 60
3. Tirmizi, Ebu Davud
4. 9/Tevbe, 31
5. Taberi, İbni Kesir

ile Allah'ın ayetleri ile ve Peygamber ile mi alay ediyorsunuz? Uydurma bahaneler ileri sürmeyin. İman ettikten sonra tekrar kafir oldunuz. Bir kısmınızı affetsek bile, ağır suçlu olduklarından dolayı diğer kısmınızı azaba çaptıracağız." [6]

"Tebuk gazvesinde bazı insanlar sahabenin kurraları" [7] *hakkında: 'Biz bunlar kadar midelerine düşkün, dili daha fazla yalan söyleyen ve düşman karşısına çıkmaktan daha fazla korkan kimse görmedik.' dediler. Onların bu söylediklerinden Peygamberimizin haberdar olduğunu öğrendiklerinde, hemen onun yanına gelip: 'Ey Allah'ın Rasûlü biz lafa dalmıştık, eğleniyorduk.' dediler. Allah da buna cevap olarak şu ayeti indirdi: "Allah ile Allah'ın ayetleri ile ve Peygamber ile mi alay ediyorsunuz? Uydurma bahaneler ileri sürmeyin. İman ettikten sonra tekrar kafir oldunuz."* [8]

Dikkat edilirse Allah burada insanları söylediği bazı sözler ile tekfir etmiştir. Onlar küfre girmeye itikad etmemişlerdi. Fakat söyledikleri söz küfür olduğu için, Allah onlara kafir dedi. O zaman kişinin küfre girmesi için ona itikad etmesi gerekli değildir. Kişi küfür ameli işler veya küfür sözü söylerse kafir olur.

İkinci şüphe: Birinci şüphelerini çürütünce ikinci olarak ortaya şöyle bir şüphe atıyorlar: *'Mekkeli müşrikler yaptıklarının ibadet olduğunu bizzat kendileri söylüyorlardı. Allah onlardan bahsederken şöyle diyor: "Allah'ı bırakıp kendilerine bir takım dostlar edinenler: 'Onlara, sadece bizi Allah'a yaklaştırsınlar diye ibadet ediyoruz' derler."* Günümüzdeki insanlar bunu söylemiyorlar. Yani hiç kimse: *'Bizi Allah'a yaklaştırsın diye parlamentoya veya şeyhlere ibadet ediyoruz'* demiyor. Bilakis herkes: *'Biz Allah'a ibadet ediyoruz, ibadeti hak eden Allah'tır.'* diyor. Ondan dolayı her ne kadar Mekkeliler müşrik olsalar da günümüzdeki insanlar müşrik değildir.' diyorlar.

Bunun bizim konumuz ile bağlantısı şudur; Kişi Allah'a yapılması gereken bir ibadeti O'ndan başkasına yaptığında müşrik olur. İster bunu ibadet diye isimlendirsin, ister isimlendirmesin çok önemli değildir. İslam hakikatlere bakar.

Cevap: Bu şüpheye bir ayeti kerime üzerinden cevap vermeye çalışalım:

Allahu Teala şöyle buyuruyor:

"(Rasûlüm) Şüphesiz ki biz bu kitabı sana hak ile indirdik. O zaman sen de dini Allah'a halis kılarak ibadet et. Dikkat et, halis din yalnız Allah'ındır. O'nu bırakıp kendilerine bir takım dostlar edinenler: 'Onlara, sadece bizi Allah'a yaklaştırsınlar diye ibadet ediyoruz' derler. Doğrusu Allah ayrılığa düştükleri şeylerde aralarında hüküm verecektir. Şüphesiz Allah, yalancı ve kafir olan kimseyi doğru yola iletmez." [9]

"Şüphesiz ki biz bu kitabı sana hak ile indirdik."

Allah Kur'an'ı hak ile indirmiştir. Allah subhanehu ve teâlâ şöyle buyuruyor:

"Biz sana bu kitabı hak olarak indirdik ki, insanlar arasında Allah'ın sana öğrettikleri ile hükmedesin." [10]

"De ki: 'Hak geldi batıl yok oldu. Şüphesiz batıl yok olmaya mahkûmdur." [11]

"Bilakis biz hakkı batılın üzerine bırakırız da hak, onun beynini darmadağın eder; bir de bakarsın o yok olup gitmiş." [12]

Kur'an-ı Kerim, batılı ortadan kaldırdığından dolayı hak olarak isimlendirilmiştir. Biz buradan şunu öğreniyoruz; Hakkın, hak olabilmesi için batılı ortadan kaldırması gerekir. Batılı ortadan kaldırmayan, batıla müsaade eden şey hak değildir.

"O zaman sen de dini Allah'a halis kılarak ibadet et."

Ayetin ilk kısmında Allah Kur'an'ı hak olarak indirdiğini söylemişti. *'Peki, Kur'an-ı Kerim'in getirdiği hak nedir?'* diye soracak olursanız ayetin bu kısmı bu soruya cevap veriyor. Kur'an'ın

6. 9/Tevbe, 65-66
7. İlimle uğraşan ashab-ı suffa
8. Taberi

9. 39/Zümer, 2-3
10. 4/Nisa, 105
11. 17/İsra, 81
12. 21/Enbiya, 18

getirdiği hak; *'Dini Allah'a halis kılarak sadece O'na ibadet etmektir.'*

"O'nu bırakıp kendilerine bir takım dostlar edinenler"

Allah *subhanehu ve teâlâ* burada umumi lafız kullanmıştır. Yani Allah'ın dışında birilerini dost edinen kim olursa olsun fark etmez, herkes buna dahildir. Hiç kimse bundan müstesna değildir.

" 'Onlara, sadece bizi Allah'a yaklaştırsınlar diye ibadet ediyoruz' derler."

İslam'da *'İbret, hakikatlere göredir. İsimlere göre değildir.'* şeklinde bir kaide vardır.

İslam dininde meselelerin isimlerine değil hakikatlerine itibar edilir. Örneğin; Bir adam hırsızlık yaptı. Sonra çaldıklarını götürüp fakirlere dağıttı. Bu adam kendince bunu güzel bir iş olarak isimlendirse de bu onu hırsız olmaktan ve elininin kesilmesinden kurtarmaz. Kişi yaptığı şeyi nasıl isimlendirirse isimlendirsin, İslam olayların hakikatlerine bakar isimlerine bakmaz.

Örneğin; İslam devletinde kişi içki içti. Kendisine had uygulanacağı zaman *'Ben içki içmedim viski içtim veya votka içtim'* demesi ona had cezasının uygulanmasına engel olmaz. Kişi İslam'ın içki diye isimlendirdiği şeyi nasıl isimlendirirse isimlendirsin fark etmez, içtiğinde kendisine had uygulanır. Çünkü İslam hakikatlere bakar isimlere bakmaz. Zaten Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* de ahir zamanda insanların haramları farklı isimlerle işleyeceklerini söylüyor:

"Ümmetimden bir takım kimseler, içkiye başka isimler vererek onu içeceklerdir!" [13]

Kişinin haramları farklı bir şekilde isimlendirmesi haramların ismini ve cezasını değiştirmediği gibi, şirki de farklı bir şekilde isimlendirerek yapması, onun hükmünü değiştirmez.

Bunun bizim konumuz ile bağlantısı şudur; Kişi Allah'a yapılması gereken bir ibadeti O'ndan başkasına yaptığında müşrik olur. İster bunu ibadet diye isimlendirsin, ister isimlendirmesin çok önemli değildir. İslam hakikatlere bakar. Böyle bir adam da hakikatte Allah'a yapılması gereken ibadeti, O'ndan başkasına yaptığı için şirke girer.

Örneğin; Hakimiyet yetkisini Allah'a vermek bir ibadettir. Kişi bunu parlamentoya verdiğinde ister *'Ben parlamentoya ibadet ediyorum'* desin, ister demesin o kişi Allah'a değil parlamentoya ibadet ediyordur. Ondan dolayı da müşriktir.

Şirk ile ilgili konumuza Kur'an'dan bir örnek verelim:

"Sana ve senden önce indirilene inandıklarını iddia edenleri görmüyor musun? Tağutu inkar etmekle emrolundukları halde, onun önünde muhakeme olmak istiyorlar. Şeytan da onları derin bir sapıklığa düşürmek istiyor." [14]

Birileri tağuta muhakeme olmak istedikleri için Allah onların imanının zandan ibaret olduğunu söylemiş. Peki, bu kişiler yaptıkları şeye *'Tağuta muhakeme olmak'* ismini verdiler mi? Hayır. Bilakis onlar bunu şöyle isimlendirdiler:

"Kendi işledikleri yüzünden başlarına bir musibet geldiği zaman halleri nasıl olacak? Sonra sana gelirler de: 'Biz iyilik etmekten ve ara bulmaktan başka bir şey istememiştik' diye Allah'a yemin ederler." [15]

Onların tağuta muhakemeyi böyle isimlendirmeleri imanlarını zandan ibaret olmaktan kurtarmadı. Çünkü şeriat isimlere bakmaz, hakikatlere bakar.

İyi niyet yapılan kötü ameli meşru kılmaz:

"Bilakis biz hakkı batılın üzerine bırakırız da hak, onun beynini darmadağın eder; bir de bakarsın o yok olup gitmiş."

13. İmam Ahmed

14. 4/Nisa, 60

15. 4/Nisa, 62

Kişi İslam'da kötü olan bir şeyi iyi niyet ile yapsa bile bu onu meşrulaştırmaz.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor:

"*Allah, bir kısmına hidayet etti, bir kısmına da sapıklık layık oldu. Çünkü onlar Allah'ı bırakıp şeytanları dost edinmişlerdi. Kendilerinin de doğru yolda olduklarını sanıyorlardı."* [16]

İmam Taberi *rahimehullah* bu ayetin tefsirinde şöyle diyor: *'Bilakis onlar bu yaptıklarını hak ve hidayet üzere hatta doğrunun kendi yaptıkları olduğuna inanarak yaptılar. Bu ayet 'Allah hiç kimseye yaptığı masiyet veya itikad ettiği sapıklıktan dolayı azap etmez, ta ki onun doğru şeklini bilip Rabbine inat olarak yaparsa azap eder' diyenin hatalı olduğuna delildir. Çünkü öyle olmuş olsa, hak ehliyle, yolunun doğru olduğunu zannettiği halde sapıtan arasında fark kalmamış olur. Muhakkak Allah bu ayette iki taifenin ismini ve hükmünü ayırmıştır.'* [17]

Başka bir ayette Allah şöyle buyuruyor:

"Ey Muhammed! De ki: 'Size amelce en çok kayıpta bulunanları haber vereyim mi? Dünya hayatında, çalışmaları boşa gitmiştir; oysa onlar, güzel işler yaptıklarını zannediyorlar.' " [18]

Adamların amelleri boşa gitmiş fakat onlar güzel şeyler yaptıklarını zannediyorlar. Onların güzel şeyler yaptıklarını zannetmeleri, niyetlerinin güzel olması; amellerinin boşa gitmesine engel olmadı. İslam toplumunda buna örnek olarak Haricileri verebiliriz. Peygamberimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* onlardan bahsederken şöyle diyor:

"Namazlarınızı onların namazlarının yanında küçümseyeceksiniz. Oruçlarınızı onların oruçlarının yanında küçümseyeceksiniz. Onlar Kur'an'ı okuyacaklar fakat boğazlarından aşağıya inmeyecek..."

Hariciler kendilerince Allah'ı razı etmek için, O'ndan daha çok korkmak için bazı şeyler yaptılar. Fakat bunu yanlış bir yolla yaptılar. Ondan dolayı Peygamberimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* tarafından *"Ateşin köpekleri"* diye isimlendirildiler. Onların güzel niyetleri yaptıklarını meşru kılmadı. Bu ve benzeri şeylerden anlıyoruz ki; iyi niyet, yapılan kötü amelleri meşru kılmaz.

Bunun konumuzla bağlantısını kuracak olursak; Mekkeli müşrikler putlara *"Bunlar bizi Allah'a yaklaştırıyor"* diye ibadet ediyorlardı. Niyetleri, Allah'a yaklaşmaktı. Fakat Allah'a yaklaşma niyeti, putlara ibadeti meşru kılmadı. Kim hangi niyet ile olursa olsun Allah'a yapılması gereken bir ibadeti O'ndan başkasına yaparsa şirke girer.

"Doğrusu Allah ayrılığa düştükleri şeylerde aralarında hüküm verecektir."

Buradan anlıyoruz ki Müslümanlar ile müşrikler arasındaki bu ihtilaflar kıyamete kadar devam edecektir. Allah'ın El-Hakem isminin tüm açıklığıyla tecelli ettiği ahiret günü gelmeden bu ihtilaflar bitmeyecektir. Ondan dolayı bu tür ihtilaflardan dolayı kendimizi üzmemize, moralimizi bozmamıza gerek yoktur.

"Şüphesiz Allah, yalancı ve kafir olan kimseyi doğru yola iletmez."

Bu ayeti kerimede Mekkeli müşriklerin hem yalan söylediklerine hem de küfür işlediklerine deyinilmiştir.

16. *7/Araf, 30*
17. *Taberi Tefsiri*
18. *18/Kehf, 103- 104*

Yalan: Allah'a yaklaşmak için putlara ibadet ettiklerini söyleyerek yalan söylediler. Çünkü başkasına ibadet etmek insanı Allah'a yaklaştırmaz. Bilakis insanı Allah'tan uzaklaştırır. Allah'a yaklaşmak isteyen kişinin Allah'a ibadet etmesi gerekir.

Küfür: Allah'a yapılması gereken bir ibadeti O'ndan başkasına yaptıkları için de küfre girdiler.

Burada dikkat edilirse Allah, onlara yaptıkları fiillerden isim türetmiş. Onları yalan söyledikleri için yalancı, küfür işledikleri için de kafir olarak isimlendirmiş.

Biz buradan şunu öğreniyoruz; Herkes yaptığı fiile göre isim alır. Örneğin; araba sürene şoför, yemek yapana aşçı denilir. Şoföre aşçı diyemezsin çünkü o işi yapmıyor. Aşçıya da şoför diyemezsin çünkü o da o işi yapmıyor. Herkes yaptığı fiile göre isim alır.

Asrımızın en büyük bidatlerinden bir tanesi de fiiller ile isimleri birbirinden ayırmaktır. Örneğin; adam şirk fiilini işliyor ama ona Müslüman deniliyor. Araba sürene aşçı demek ne kadar akılsızlıksa, şirk işleyene Müslüman demek ondan daha büyük akılsızlıktır.

Asrımızın en büyük bidatlerinden bir tanesi de fiiller ile isimleri birbirinden ayırmaktır. Örneğin; adam şirk fiilini işliyor ama ona Müslüman deniliyor. Araba sürene aşçı demek ne kadar akılsızlıksa, şirk işleyene Müslüman demek ondan daha büyük akılsızlıktır.

Kişinin yaptığı fiillerden ona isim türetmek Ehli Sünnet'in yanında karar kılmış bir kaidedir. Buna şunu örnek verebiliriz; Mutezile Allah'ın sıfatları ile ilgili problem yaşayan bir fırkadır. Mutezile'nin yanında sıfatların taaddüdü, Allah'ın taaddüdü olduğu için Allah'ın sıfatlarını kabul etmiyorlar. Böyle bir itikat ortaya attıktan sonra Kur'an'da Allah'ın birçok sıfatının olduğunu gördüler. Bidatlerinden dönmek yerine Kur'anda geçen sıfatları hakikatlerinden kopardılar. Örneğin: *'Allah alimdir. Fakat ilimsiz alimdir.'* Diyerek kendilerinin dahi içinden çıkamadığı bir itikat ortaya attılar.

Ehli Sünnet alimleri bunlara reddiye verirken şöyle diyorlar: *'Bir varlıkta ilim sıfatı olmadan ona alim denmez. Allah kendisine alim demişse kendisinde ilim olduğundan dolayı böyle demiştir. İlim sıfatı olmasaydı kendisine alim demezdi.'*

Buradan anlıyoruz ki, bu kaide Ehli Sünnet'in yanında karar kılmış bir kaidedir.

İsimler ve Hükümler

İslam'da isimler ve hükümler diye iki mesele vardır.

İsimler: Allah'a iman edenin mümin, şirk işleyenin müşrik diye isimlendirilmesidir.

Hükümler: Her ismin kendisine ait bir takım hükümleri vardır. Müslümanın, kafirin, mübtedinin hükümleri birbirinden farklıdır.

Kişi ister bilsin ister bilmesin, ister Peygamber gelmiş olsun ister olmasın herkes yaptığı fiillerin isimlerini alır. Buna işaret eden birçok delil vardır. Bunlardan bazıları şunlardır:

1. Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor:

"Kitap ehlinden kafirler de müşrikler de, kendilerine apaçık delil gelinceye kadar (küfürden) ayrılacak değillerdi." [19]

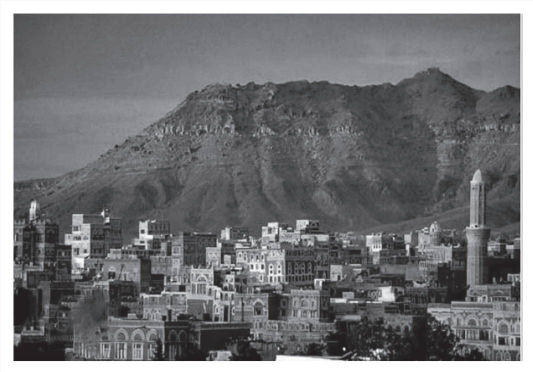
Daha Peygamber gelmemiş olmasına rağmen Allah *subhanehu ve teâlâ* onları kafir, müşrik olarak isimlendirmiş.

2. Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor:

"Daha önce Allah'tan başka taptığı şeyler ona engel olmuştu. Çünkü o kafir olan bir kavimden idi." [20]

Bu ayette Allah, Süleyman *aleyhisselam* zamanında yaşayan melikeden bahsediyor. Kadın

19. 98/Beyyine, 1
20. 27/Neml, 43

daha Süleyman'ı görmemiş olmasına rağmen Allah: *"O kafir olan kavimdendi."* buyuruyor.

3. Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor:

"Eğer müşriklerden biri senden eman talebinde bulunursa, Allah'ın kelamını işitebilmesi için ona eman hakkı tanı. Sonra da onu güven içinde olacağı yere ulaştır. Çünkü onlar bilmeyen bir kavimdir." [21]

Ayeti kerimeye dikkat edilirse Allah: *"Müşriklerden biri sana gelirse…"* diye başlıyor devamında ise *"Allah'ın kelamını işitinceye kadar onlara eman ver..."* diyor. Dikkat edilirse Allah'ın kelamını daha işitmemiş olmalarına rağmen Allah onlara müşrik demiştir. Hatta ayetin sonunda Allah onların bilmeyen bir kavim olduğunu söylemiştir. Demek ki kişinin bilmemesi, cahil olması, müşrik diye isimlendirilmesinin önünde bir engel değildir.

4. Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor:

"Hani Rabbin, Musa'ya: 'Zalimler topluluğuna git! Başlarına geleceklerden hâlâ korkmuyorlar mı?' diye seslenmişti." [22]

Musa *aleyhisselam* daha o kavme gelmeden Allah *subhanehu ve teâlâ* onları zalimler olarak isimlendirmiş.

Bu ayetlerden anlıyoruz ki bir kavme Peygamber gelmemiş olsa bile herkes yaptığı fiile göre isim alır.

Peki, kişi Peygamber gelmeden isminin hükümlerini alır mı? Yani şirk işlediğinden dolayı kendisine azap edilir mi? Hayır. Hükümlerin uygulanması için Peygamberin gelmesi gerekir. Allahu Teala şöyle buyuruyor:

"Biz, bir Peygamber göndermedikçe azap edici değiliz." [23]

İmam Ahmed, Nesai ve İbni Mace'den rivayeten Peygamberimiz: *"Allah kıyamet gününde dört sınıf insanı imtihan edecektir..."* Bunlardan bir tanesi de fetret döneminde yaşayıp da Peygamberlerin daveti kendisine ulaşmayan kimsedir. Bu dört sınıf imtihan sonucuna göre ya cennete ya da cehenneme gidecektir.

Sonuç olarak şunu söyleyebiliriz; Peygamber gelmemiş olsa bile kişi yaptığı fiillere göre isim alır. Azap görmesi için ise Peygamberin gelmesi gerekmektedir.

Bu konuda bir grup sapıtmıştır:

1. Kişi şirk işlese de biz ona müşrik diyemeyiz diyen anlayış.

Bu anlayış doğru değildir. İbni Teymiyye'nin *rahimehullah* de dediği gibi *'Allah isimler ile hükümleri birbirinden ayırmıştır. İsimler Peygamber gelmeden söylenir, hükümler ise Peygamber geldikten sonra uygulanır.'* Böylece bütün deliller ile amel etmiş olduk.

Davamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

21. 9/Tevbe, 6
22. 26/Şuara, 10
23. 17/İsra, 15

emreacar@tevhiddergisi.com
EMRE ACAR

Namazlarımızdan Nasıl İstifade Edebiliriz? -3-

Kişi namazı sevmeyi başardığında kalben ve bedenen onunla beraber olur. Gününe namazla başlar, gününü namazla bitirir. Namazı uykusuna, işine, hobisine, eğlencesine, çevresine tercih eder.

Allah sana rahmet etsin kardeşim! Namazlarımızdan istifade etmek için dikkat etmemiz gereken dördüncü unsur, namazlarımıza karşı sevgi beslemektir. Umumen her amelde, hususen de namazda sevginin rolü büyüktür. Bir bedende kalp neyse amellerde de sevgi odur.

İnsan uzvunda en önemli et parçası kalptir. Hem manevi hem de maddi sağlık için kalp olmazsa olmazlardandır. İnsan, kalbini ıslah ettiğinde bütün uzuv salih olur, o bozulduğu zaman bütün beden fesat üzeredir. Kalp ancak hayır amelleriyle onarılır. Hayır amellerinin tatbiki ise sevmekle mümkündür. Kalp, sevgisini namaza yönlendirmeli ki, onu ihya etsin, ondan faydalanabilsin.

Kardeşim! Sevgi, insanı sevdiği şeylere karşı iradeli kılar. Ona ulaşmak, ifa etmek için insanda azim oluşur. İbni Kayyım'ın *rahimehullah* dediği gibi: *'Muhabbet; dalları kalbe dikilen bir irade ağacıdır. Bu ağaç taat ve muvafakat meyvesi verir.'* [1]

Namazı ömür boyu kılmak irade ister, istikrar ister. İnsan sevmediği şeylerde iradeli ve istikrarlı olamaz. Bunun için namazlarımızı sevmeliyiz. İnsan onu sevdiğinde kalpte ona karşı irade oluşur. Nerede olursa olsun, zaman ve mekân farkı yapmadan namazlarını her gün beş vakit kılar. Namaz ile beraberliği sadece gündüz ve kolaylık anında değildir. Gece, kuşluk, kusuf, husuf ve vaktinin dar olduğu, hayatının

1. *Medaricu's Salikin*

tehlikede olduğu savaş gibi her zorlu halde ona muvafıktır. Allah'ın bu emrine karşı itaatkârdır. Sen de takdir edersin ki kardeşim, ancak namazı sevdiğimizde namazı bu şekilde muhafaza edebiliriz.

Sevmek ile alakalı Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* buyurur ki: *"Kişi sevdiğiyle beraberdir."* Bu hadis sevgide çok önemli bir yere sahiptir. İnsan biriyle beraber olmak istediğinde öncelikle onu sevmelidir. Mesela, evli olan kardeşlerimiz... Eşleriyle beraber uzun bir hayat sürebilmeleri, beraber olabilmeleri için birbirlerini sevmeleri gerekir. Ki o evlilikten faydalanabilsinler. Hakeza namazla beraber olmak isteyenler, öncelikle onu sevmelidir.

Kişi namazı sevmeyi başardığında kalben ve bedenen onunla beraber olur. Gününe namazla başlar, gününü namazla bitirir. Namazı uykusuna, işine, hobisine, eğlencesine, çevresine tercih eder. Ondan ayrı kalmayı büyük bir eksiklik olarak görür. Onsuz yaşamanın anlamsız olduğuna inanır. Her daim onunla beraber olmayı arzular. Haris El Muhasibi'nin dediği gibi: *'Muhabbet; bütün benliğiyle bir şeye meyletmen, sonra onu kendine, ruhuna ve malına tercih etmen, gizli ve aşikârda onunla birleşmen ve onun sevgisinde kendi noksanını bilmendir.'*

Bil ki kardeşim; namazı seven kişi, onun dışındaki şeylere karşı muhabbeti gereksiz görür. Kalp iki sevgiyi bir arada bulunduramaz. Birbirine zıt olan iki tane sevgi kalbi çökertir. Kalp, ya dünya amellerini sever ya da ahiret amellerini sever. Dünya ve ahiret amelleri birbirlerine karşı kıskanç ve haset içerisindedirler. Bu nedenle ikisinden birisinin sevgisini tercih etmek zorundadır.

Kalp, hayır amellerini sevdiğinde dünya ve metaını sevmez, onlara olan sevgiyi anlamsız bulur. Eğer namazlarımızı seversek namazın önünde engel olan dünya musibetlerini sevmez, namazımıza sapasağlam yapışabiliriz. İşte o zaman İslamımız güzelleşir. İmanımızın belkemiği sağlamlaşır. İslam dini emirlerine teslim olunması gereken bir dindir. Sevgi olmadan bir emri yerine getirmek mümkün değildir.

Kardeşim sevgi, sevilen şeye özlem ve hasret duymaktır. Kalp bir kere namazı sevdiğinde onu özler. Bu sevgiyle gerek bedenen, gerekse de zihnen hasretle namaz vakitlerini bekler. Bir sonraki namazı beklemek Allah yolunda ribattır. Allah yolunda ribat tutan gözlere ve ayaklara ateş değmez.

Cabir bin Abdullah'tan *radıyallahu anh* rivayetle:

"Peygamber şöyle buyurur: 'Allah'ın kendisiyle hataları yok edip affettiği şeyi size haber vereyim mi?' Oradakiler 'Evet ya Rasûlullah' dediler. Peygamber sözüne şöyle devam etti: 'Zorluklara rağmen güzelce abdest almak, mescide uzunca yürümek ve bir sonraki namazı beklemektir. İşte bu ribbattır/Allah yolunda nöbet tutmaktır.' "

Namazlarını sevip sevmediğinin sağlamasını yapmak istiyorsan, öncelikle ona duyduğun özlemi ve hasreti kontrol et. Eğer namazlarını özlüyor ve bir sonraki namazı hasretle bekliyorsan işte o zaman sen namazlarını seviyorsun demektir. Fakat namazlarını özlemiyorsan, vaktinde eda etmiyor hep erteliyorsan, başka şeyleri onun önüne takdim ediyorsan bil ki namazlarını sevmiyorsun demektir. Sevilen şeyler öne takdim edilmelidir. Ki Allah *subhanehu ve teâlâ* vaktinde kılınan namazı sevmekte ve kıyamette insanı ilk onunla sorgulamaktadır.

Kardeşim, hareketlerin temeli iki şeye bağlıdır; sevgi ve irade... İrade ve sevgi olduğu zaman insanın yapamayacağı hiçbir şey yoktur. Fakat burada insanlar iki kısma ayrılmaktadır. Birinci kısım insan vardır ki, yaptığı amelleri severek ve iradeli yapar. Olması gereken de budur. Kişi bu kısımdansa Allah'a ne kadar hamd etse azdır. Bir de ikinci kısım insan vardır ki, onlar amellerini zorla, mecburiyetten yaparlar. Bu kişi de amellerini zorla da olsa yaptığı için Allah'a hamd etmesi gerekir.

Bugün bizler de amel yapmaktayız. Namaz kılıyoruz, oruç tutuyoruz, infak ediyoruz... Fakat burada önemli olan şey: Namazı severek kılanlardan mıyız, yoksa namazı sevmeyerek, zorla kılanlardan mıyız? Bu sorunun cevabı bizde gizlidir.

Bunu sen de düşünüp, karar vermelisin. Fakat sana burada şunu hatırlatmak isterim ki; namazlarından istifade etmek, onun maslahatlarından faydalanmak istiyorsan namazı severek kılmalısın. Namazı zorla kılmak senin üzerinden borcunu düşürebilir. Fakat o namaz senin için sıkıcı, faydasız, en önemlisi işkence olur. Hiçbir şekilde namazdan faydalanamazsın.

Kardeşim sana birtakım örnekler vereceğim. Senden ricam bu örnekler üzerinden düşünmendir. Böylelikle sevmenin insanın amelleri üzerindeki tesirini idrak edebilesin.

Cahil bataklığında yok olan bir genci düşün. Âşık olduğu zaman zihnini meşgul eden tek şey sevgilisidir. Gece gündüz onu düşünür. Elinde telefon saatlerce onunla görüşür. Kimi zaman soğuk havada onunla buluşmak için saatlerce bekler. Hatta ailesi sevdiği kişi ile evlenmesine razı olmadığında başkasıyla evlenmez. Yıllarca onu bekler, bekârlığı başkasıyla evlenmeye tercih eder.

Birinci kısım insan vardır ki, yaptığı amelleri severek ve iradeli yapar. Olması gereken de budur. Kişi bu kısımdansa Allah'a ne kadar hamd etse azdır. Bir de ikinci kısım insan vardır ki, onlar amellerini zorla, mecburiyetten yaparlar. Bu kişi de amellerini zorla da olsa yaptığı için Allah'a hamd etmesi gerekir.

Bir halterciyi düşün 200-300 kilo halterini kaldırır. Sıkılmadan her gün halterine çalışır. Fakat hanımı, çocuğunu tutmasını söylediği zaman 2-3 kiloluk çocuk ona ağır gelir. Oflar, puflar çocuğu annesine geri verir.

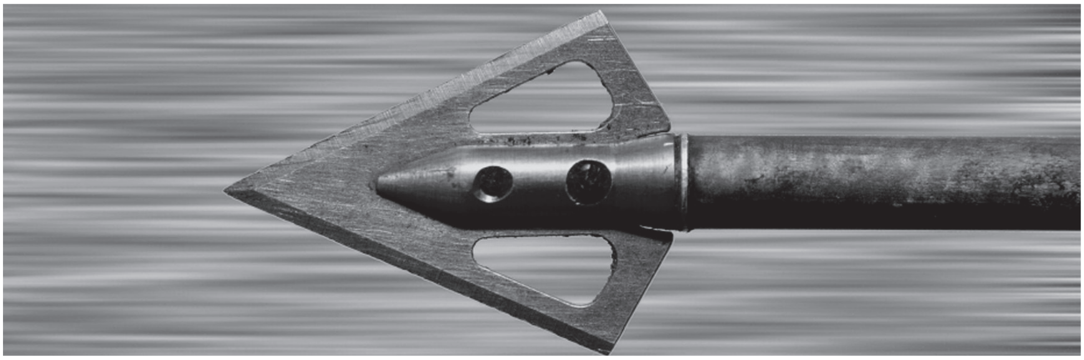
Hakeza bir futbolcuyu düşün. Saatlerce bir sahada durmadan, usanmadan topun peşinde koşar. Evine gelince televizyonun karşısında saatlerce hiç ayrılmadan onu izler. Kimi zaman on sayfalık fotomaç gazetesini yercesine okur veya onun takımı yenildiğinde sinirden bin liralık telefonunu yere fırlatır. Arkadaşlarıyla bir araya geldiğinde ayrılıncaya kadar maçın muhabbetini yapar. Fakat eşi ondan bakkaldan ekmek almasını rica ettiğinde veya hocası bir kitabı okumasını, bir derse katılmasını, herhangi bir işi yapmasını talep ettiğinde bunlar bu kişiye zor ve yorucu gelir.

Bir ünlüye hayran olan kişiyi düşün kardeşim. Bu ünlünün konseri olduğunda veya bir yerden şarkıcı geldiğinde insanlar iki ay öncesinden rezervasyon yaptırır. Ezilmeyi, sakatlanmayı göze alarak o izdihamın içinde ünlü olan kişiyle resim çekinir veya ondan imzalı resim ister. Daha ötesi bazıları o ünlüyü görünce çıldırır. Sesinin çıktığı kadar bağırır. Tipinde meymenet olmayan, bütün canlıların kendisine lanet ettiği bu şahsa değer veren insanlara dinin emirlerini anlatınca, din için yaşamasını, mücadele etmesi gerektiğini söyleyince; senden uzaklaşır.

Bu örnekleri düşündüysen kardeşim, şu soruyu kendine sormalısın; niye bu insanlar bir sevgili, bir ünlü, bir hobi için bu kadar şeyi yapıyor da hanımı ekmeğe gönderdiğinde, çocuğu tutmasını söylediğinde veya hocası İslam için bir şey yapmasını talep ettiğinde hiçbir şey yapmıyorlar? Bunu yapmak neden onlara ağır geliyor?

Çünkü bu insanlar birini seviyor, diğerini ise sevmiyor. İnsan bir şeyi sevdiği zaman onun için ölür ve öldürür. Sevdiği için her türlü zorluğa katlanır. Bu zorluğun acısını hissetmez, bilakis ona acı değil tat verir. Bu insanlar sevgilisini, futbolu, halteri ve ünlüleri seviyorlar. Onlar için her şeylerini feda ediyorlar. Bu nedenle yaptıkları şeyleri tuhaf karşılamamak gerekiyor.

Yukarıda örnek verdiğimiz dünya eğlencelerini seven insanlarla beraber bir de sahabeyi düşün. Onlar da İslam'ı seviyorlardı. Bundan dolayı İslam'ın emrettiği her ameli severek yerine getiriyor ve yaptıkları şeylerden lezzet alıyorlardı.

Abbad bin Bişr'in radıyallahu anh kıssasını biliyor musun kardeşim? Ok isabet etmesine rağmen namazını hiç bozmadan kılmasını duymuşsundur. Kıssa şöyle: *'Müslümanlar Zatu'r Rika gazvesinden dönerken müşriklerden bir kadını esir aldılar. Kadının kocası Muhammed'in ashabından birinin kanını dökmeden evine dönmeyeceği hususunda yemin etti. Gece oldu. O sırada Rasûlullah iki sahabeyi Müslümanlar lehine düşmanın durumunu öğrenmek için gözcü olarak görevlendirmişti. Bunlardan biri Abbad bin Bişr diğeri ise Ammar bin Yasir'di. Adam gizlice gözcülere yaklaştı. Ammar bin Yasir uyuyor, Abbad namaz kılıyordu. Abbad namaz kılarken düşman onu oku ile yaraladı. Abbad oku çıkardı, namazını bozmadı. Namazına devam etti. Adam Abbad'a üç tane daha ok attı. Abbad okları çıkarttı ama namazdan ayrılmadı. Yine namazına devam etti. Nihayet selam verip namazını tamamladı. Arkadaşını uyandırıp durumu haber verdi. Arkadaşı Ammar bin Yasir hayret ederek: 'Subhanallah! Beni uyandırsaydın ya' dedi. Abbad 'Ben öyle bir sure okuyordum ki onu yarıda kesmek istemedim'* dedi.

Hakeza tabiinden Said bin Müseyyeb... Bir arkadaşı Said'i ziyaret ediyor. Ziyaret eden kişi kıssayı şöyle anlatıyor: *'Said'in yanına geldim. Ben dedim ki: 'Ey Said! Buralarda sürekli kalıp ne yapacaksın. Halin perişan. Badiyeye/yazlığa çıksan. Orada yeşillikler, güzel hurmalıklar, hayvanlar var. Oranın havası çok temiz.' Ben bunu söylerken Said şunu tekrarlıyordu: 'Peki yatsı namazı ne olacak, peki yatsı namazı ne olacak?..'* selefin namaza karşı sevgisi böyleydi. Her şeylerini onun için feda etmişlerdi. Onunla rahatlıyorlar, onunla beraber dünya lezzet buluyordu. İşte dünya ile ahireti sevenlerin misalleri kardeşim.

İster dünya isterse ahiret ameli olsun fark etmez, insan her türlü zorluğa rağmen amellerini yapabilmesi ve ondan lezzet alabilmesi için o amellerini sevmelidir. Ona özlem ve hasret duymalı ve namazlarını her şeyin önüne takdim etmelidir.

Peki, kardeşim namazlarını nasıl sevebilirsin? Namazlarını sevebilmen için ne yapmalısın?

Namazı sevebilmek için birinci olarak, Allah'a subhanehu ve teâlâ dua etmek gerekir. Sevgi kalp amellerindendir. Kalpler ise Allah'ın elindedir. O dilemedikçe namaza karşı kalbinde sevgi beslemen mümkün değildir.

"Peygamber şöyle buyurur: 'Ey kalpleri çeviren Allah'ım! Kalbimi dinin üzere sabit kıl.' Ben (bir gün kendisine): 'Ey Allahın Rasûlü biz sana ve senin getirdiklerine inandık. Sen bizim hakkımızda korkuyor musun?' dedim. Bana şöyle cevap verdi: 'Evet! Kalpler Rahman'ın iki parmağı arasındadır. Onları istediği gibi çevirir.' " [2]

Allah subhanehu ve teâlâ kalbimize sevgi koyup dilemedikçe namazlarımızı sevmemiz çok zordur. Namazı severek kılmayı istiyorsak Allah'a: *'Rabbim kalpler senin elinde. Sen istemedikçe namazlarımı sevmem zordur. Ey Rabbim! Sen kalbime namazlarıma karşı sevgiyi yerleştir.'* şeklinde dua etmemiz gerekiyor.

Biliyorsun duada ısrarcı olmak esastır. Bir kere dua etmekle hemen namazlarımızı sevemeyiz. Her secdemizde sevgiyi talep etmeliyiz. Ki Allah samimiyetimizden dolayı kalbimize namaza karşı sevgi ve muhabbeti yerleştirsin.

Rabbimden isteğim kalplerimize namazın sevgisini yerleştirmesidir. Namaza karşı özlem duymayı ve bir sonraki namazı hasretle beklemeyi nasip etmesidir. Bir sonraki yazımızda namazı sevebilmenin yöntemlerini anlatma umudu ile...

Davamızın sonu âlemlerin Rabbine hamd etmektir.

---

2. Tirmizi, 2141

emreuyar@tevhiddergisi.com | Emre Uyar

-1- Müslümanların Kendilerini Yöneten Tek Bir Emire Olan İhtiyacı

İslam, ikinci bir kişinin söz hakkını kabul etmiyor. Çünkü bir yerde iki kafadan ses çıkarsa orada düzenin olması mümkün değildir.

Bir sistem olarak İslam şeriatına baktığımızda İslam'ın sadece gaybî alemle ilgili hükümler vazetmediğini bununla beraber dünyaya dair de bir takım hükümler ortaya koyduğunu görmekteyiz.

İslam'ın hem gaybî hem de dünyevi olan bu hükümleri vazetmesinin sebebi ise dünyada insanların hayatlarını bir düzene koyup onlara bir eman ortamı sağlamak, ahirette ise onları ebedi mutluluğa ulaştırmaktır.

İnsanların dünya hayatına müdahale eden bir din, şüphesiz ki onlar için en efdal olan yaşam sistemini de ortaya koymuş olmalıdır.

İslam, zikrettiği birçok nas ile Müslümanların başında Müslümanlardan olan tek bir kimsenin söz sahibi olacağı bir sistemi, insanlar için daha uygun bir sistem olarak isimlendirmiştir.

'Müslümanların kendilerini yöneten tek bir emire olan ihtiyacı' başlığıyla bu ihtiyacın şer'î karşılığını anlatmaya çalışacağız. Başarı Allah'tandır.

Bunun bilinmesi önemlidir. Çünkü bir insan bir şeye olan ihtiyacını doğru belirlerse, ona karşı takınacağı hassasiyet de o oranda doğru olacaktır. Mesela, suya duyduğumuz ihtiyacı çaya duymuyoruz. Doğal olarak bu onlara gösterilen hassasiyete de etki ediyor. Çay olsa da olur olmasa da olur birçoğumuz için. Oysa suya olan ihtiyacımız çok fazla olduğu için 'olsa da olur olmasa da olur' şeklinde değil de 'olmazsa olmaz' şeklinde bir tavır ortaya koyuyoruz.

Emire olan ihtiyacımızı öğrenebileceğimiz tek kaynak ise şeriattır. Bu ihtiyacı naslarla beraber zikretmeye çalışalım:

1. Allah *subhanehu ve teâlâ* Enbiya Suresi'nin 22. ayeti kerimesinde şöyle buyurmaktadır:

"Şayet yerde ve gökte Allah'tan başka ilahlar olsaydı yer ve gök fesada uğrardı." [1]

İmam Maverdi gibi yönetim fıkhı ile ilgili kitap yazan bazı alimler bu ayeti delil göstererek Müslümanların birden çok imamının olmasının caiz olmadığını, bunun bozgunculuğa sebebiyet vereceğini söylemişlerdir.

Bu ayetin konumuzla olan alakasını şöyle izah edebiliriz;

Yer ve gök Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yaratmış olduğu; aklı olmayan, şehveti olmayan, donuk olan bir takım varlıklardan müteşekkildir. Bunların başında bile söz sahibi olan varlık bir değil iki olduğunda fesad ortaya çıkıyorsa, insan gibi aklı olan, şehvetleri olan, istekleri olan ve bu istekleri de birbirinden farklı olan bir topluluğun başında iki varlık olduğunda durum ne olur?

Güneşi ve ayı düşünün. Her ikisi de Allah'ın yaratmış olduğu mükemmel varlıklardır. Mükemmellikleri bunları yöneten varlığın tek olması ile alakalıdır. Allah bu varlıkların başında iki yönetici olduğunda bunların fesada uğrayacağını söylemiştir. Ama biz biliyoruz ki bu varlıklar donuk olan, istekleri olmayan varlıklardır. Güneşin, aya *'Ben gündüzleri doğmayacağım sen doğ'* dediğine şahit olduk mu? Buna rağmen Rabbimiz fesada uğrayacağını buyurmuştur.

Aynısını yetmiş milyon insan için düşünün. Bu sefer durum farklıdır. İnsanlar güneş ve ay gibi donuk olan, istekleri olmayan varlıklar değillerdir. Aksine aklı ve istekleri olan varlıklardır. Bununla beraber bir de bu yetmiş milyon insanın başında birden fazla yönetici olduğunu düşünün. Şüphesiz ki bu durumda fesad daha fazla olacaktır.

Sonuç olarak İslam, ikinci bir kişinin söz hakkını kabul etmiyor. Çünkü bir yerde iki kafadan ses çıkarsa orada düzenin olması mümkün değildir.

2. Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor:

"Ey iman edenler! Allah'a ve Rasûlü'ne itaat edin ve sizden olan emir sahiplerine de (itaat edin)." [2]

Bir Müslümanın Allah'ın karşısına sağlam bir şekilde çıkabilmesi için Allah'a ve Rasûlü'ne itaat etmesi yeterlidir.

İnsanın ebedî mutluluğunu sağlayacak şey hayatını Kuran ve Sünnet'e göre tanzim etmesi değil midir?

Bu da sadece Allah'a ve Rasûlü'ne itaat ederek elde edilecek birşey değil midir?

Ama Allah sadece bununla yetinmeyip bir de *'emir sahiplerine'* itaat edilmesini istiyor. Demek ki ferdî olarak Kuran ve Sünnet'e uymak insanların kendilerini kurtarması için yeterli değildir. Sadece bunlar insanların kurtulabilmeleri için yeterli olsaydı; Allah, içerisinde ciddi manada zorluk olan *'emir sahiplerine itaat etmek'* meselesini emretmezdi.

İnsanlar yaratılışları gereği ihtilaf eden varlıklardır. İhtilaf etmeyen bir insan topluluğu mevcut değildir. Sahabe dahi aralarında Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* yaşamasına rağmen ihtilaf etmişlerdir.

İhtilaflarda emirin rolünü anlayabilmek için ihtilafların kısımlarını anlamamız gerekir. İnsanların hakkında ihtilaf ettiği meseleler iki kısımdır:

1. Kısım: Kur'an ve Sünnet'e dönüldüğü zaman çözülebilecek ihtilaflardır. Burada emire ihtiyaç yoktur. *'İçki içmeli miyiz, içmemeli miyiz?'* gibi bir meselede hiçbir beşere söz düşmez. Çünkü bu mesele kat'î bir mesele olup emir olsa da olmasa da şeriatın gerektirdiği şekliyle yerine getirilmesi gereken meselelerdendir. Dolayısıyla bu ihtilaflarda emire ihtiyaç yoktur.

1. 21/Enbiya, 22

2. 4/Nisa, 59

2. Kısım: Göreceli olan meselelerde ortaya çıkan ihtilaflardır ki; bu meselelerde herkesin mutlaka bir görüşü vardır. Birisi son sözü söylemediği müddetçe bu tür meseleler insanlar arasında ciddi boyutlara ulaşabilmektedir. Sağlam bir yönetici, sağlam bir irade ile bu gibi ictihadî ve göreceli meselelerde son sözü söylerse insanların fıtrî olarak içine düştükleri bu ihtilafların önünü kesebilir.

Bundan dolayı Allah mutlak mutluluk için Kuran ve Sünnet'e uymayı şart koşmakla yetinmemiş, bir de buna *'emir sahiplerine itaat etmek'* meselesini eklemiştir.

3. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyuruyor:

"Üç kişi bir seferde olduğunuzda içinizden birisi size emir olsun."

Bilindiği üzere yolculuk insan hayatının en basit meselelerinden birisidir. Üç kişi ile yapılan bir yolculuğun veya bu yolculukta çıkacak herhangi bir ihtilafın getireceği zarar çok hafiftir. Buna rağmen şeriatın, üç kişinin dahi başlarında bir emirin bulunmasını istemesi gerçekten düşünülmesi gereken bir meseledir.

Burada sorulması gereken soru şudur; İslam üç kişinin kısa bir süre içerisinde dahi başıboş yaşamalarına müsade etmiyorsa, bir ömür boyunca yığınlar halinde başıboş yaşamalarına müsaade eder mi?

4. İslam insanların *'özgürlük'* adı altında heva ve hevesine göre ve başıboş bir şekilde yaşam sürmesini kabul etmemiştir. Bu tarz bir yaşantıyı *'cahiliyye yaşamı'* diye isimlendirmiş, bu yaşantı üzerine ölümü ise *'cahiliyye ölümü'* olarak nitelemiştir.

"Kim itaatten çıkar, cemaatten ayrılır ve bu halde ölürse cahiliye üzere ölmüş olur." [3]

Bir insanın yaşantısı ve ölümü için en ağır ifade kullanılmıştır: *"Cahiliye yaşantısı"* ve *"Cahiliye ölümü"*...

Peki ama neden bu tarz bir yaşam ve ölüm İslam tarafından cahiliye olarak isimlendirilmiştir?

İslam, cahiliye ehlinin özelliklerine istinaden bu ismi kullanmıştır. Nefsinin ve hevasının istediği şekilde yaşaması cahiliye ehlinin özelliğidir. Başında, kendisini kısıtlayan, *'özgürlüğünü'* elinden alan, şehvetinin doğrultusunda yaşamasını engelleyen kuralların ve bu kuralları tatbik edecek mercinin bulunması cahiliye ehlinin hoşuna gitmez.

Burada hadis ile ilgili şu hatırlatmanın yapılmasını da faydalı görüyorum; Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* *"Cahiliye ölümü üzere ölmüş olur"* sözünden *'kafir olarak ölür'* manası anlaşılmamalıdır. Nasıl ki Allah Rasûlü *"Bunlar nifak alametleridir"* dediği zaman onu barındıran her insanın münafık olduğu anlaşılmıyorsa, bu mesele de böyledir. Kendisinde cahiliyenin özelliklerinden bulunan bir kimsenin yaşamı için *'cahili yaşam'* veya ölümü için *'cahili ölüm'* diyebiliriz ama bu yaşamı veya ölümü 'küfür' olarak nitelendiremeyiz.

Mesela; Ebu Zer *radıyallahu anh* sahabelerden bir tanesini annesinden dolayı küçümsediği zaman Rasûlullah, ona *"Ey Ebu Zer! Sen öyle bir adamsın ki sende cahiliye kalıntıları var"* demişti. Çünkü insanları neseplerine veya ırklarına göre yargılamak cahiliye ehlinin özelliklerinden sadece bir özelliktir. Ama Rasûlullah onu *'kafir'* olarak isimlendirmemiştir.

Bu hatırlatmayı yapmamızın sebebi bazılarının bu hadisi fehmedemedikleri için boynunda biat halkası olmayan ve bu halde ölen insanları *'kafir'* olarak isimlendirmesidir. İnsanları kendi emirlerine biat etmedikleri için tekfir etmek, bilgi eksikliğinden kaynaklı bir sapıklıktan başka birşey değildir.

Rabbimiz izin verirse bir sonraki yazımızda da *'Emire olan ihtiyaç nedir?'* konusuna devam edeceğiz.

Hamd âlemlerin Rabbi olan Allah'adır.

İslam üç kişinin kısa bir süre içerisinde dahi başıboş yaşamalarına müsade etmiyorsa, bir ömür boyunca yığınlar halinde başıboş yaşamalarına müsaade eder mi?

"Ey iman edenler! Allah'a ve Rasûlü'ne itaat edin ve sizden olan emir sahiplerine de (itaat edin)."

3. *Buhari, Müslim*

Kerem Çağlar | keremcaglar@tevhiddergisi.com

Naif'lere Mektup

Duyguları asil, karakteri sağlam ve kalbi selim bir civanmert olarak adeta tarihin kalbi olan bu süreçte tevhid akidesinin izzetini kuşanarak muvahhid bir mümine yakışan kararlılığı, duruş ve direnişi göstermelisin.

Bize bağışladığı İslam nimetinden dolayı yüce Allah'a hamd ederiz. O (İslam) ki, nimetlerin en büyüğü ve hayırların anasıdır.

Sevgili Naif,

Bedenen, ruhen, kalben ve itikaden afiyet üzere olman için her daim duacıyım. Epey uzun bir müddet sonra sana yazmak istedim. Zira sıhhatinin bozulduğunu ve dahi gulat-ı rey'e dûçar olduğunu öğrendim. Hatrı daima sayılacak güller ve lalelerle müzeyyen ömrünün şu deminde tutulduğun fırtına karşısında bünyenin zayıf kalmış olmasından ötürü derin teessürlerimi bildiririm.

Bazı hastalıklar vardır ki, dokuz ayın Çarşambası bir araya getirilse bir derman bulunmaz. Ümit ediyorum ki, sendeki hastalık böyle galiz ve şedid değildir. Kimi hastalıklar da eş-Şafi olan Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yardımıyla pîr-i fani'yi bile adeta fütuvvet devrindeymiş gibi eski sıhhatine ve kuvvetine dönmesine vesile olan sadra şifa reçetelerle sona erer.

Bil ki, hastalığın tedavisi için evvela doğru bir teşhis gerekir. Belirtilerden emin olunamıyorsa tahliller yapılmalıdır. Bundan da kesin bir netice elde edilemiyorsa daha ileri tetkiklerin yapılması zaruridir. Sen de durumuna bir bak. Halen İslam coğrafyasında kolgezen bulaşıcı ve mahsus bir hastalıktan virüs kapmış olmayasın? Her ne olursa olsun böyle bir hastalık seni asla ümitsizlik döşeklerine yatırmasın. Bununla beraber bu illeti tanımalısın. Tanımalısın ki, çaresine bakabilesin. Bundan nasıl korunmalı? Korunmaya muvaffak olmayanlar nasıl korunmalı? Bunları tahkik edip öğrenmelisin...

Naif Kardeşim,

Bu müptela olduğun, Dünya Sağlık Örgütü'ne kayıtlı yeryüzündeki tüm tabipler bir araya gelse dahi çare bulamayacakları vehamette fena bir marazdır. Bu menhus hastalığın şifası aslında o kadar kolaydır ki, bundan muzdarip olan yeryüzündeki tüm hastalıklar için de afiyet ve kurtuluşu müjdeler. Kolay diyorum, çünkü bu hastalıktan kurtulman aynı zamanda senin elindedir, hatta dilindedir. Öncelikle tüm bildiklerini yeniden gözden geçirmen gerekecektir.

Biraz yakın biraz da uzak tarihe ders nazarıyla odaklanmalısın. Ak sakaldan yok sakala nasıl sürüklendiğinin resmini daha da netleştirmelisin. Doğruların eğrilere nasıl da denk getirildiğini hatırlamalısın.

Seni böyle şiddetli hastalıklara mahkum eden sebeplerden birisi ve belki de en başta geleninin; bir gassalı ve gömücüsü dahi bulunamadığı için, sandık teneşirinde bekleyen, çürüyen, kokan, çevreye mikrop yayan ve en nihayetinde bu kahrolası virüsü sana da bulaştıran asrın vebası, demokrasinin ta kendisi olduğunu bilmelisin.

Naif Hoca,

Demokrasinin tarihi; trajediler, komediler, telafisi mümkün olmayan vahim hatalar ve cümleler tarihidir. İslam coğrafyasında girdiği her toplumda evvela tevhid kalesini *'Özgürlük, eşitlik, laiklik, hoşgörü ve diyalog'* gibi mancınıklarla dövüp yıkmaya yönelmiştir. Beraberinde getirip takdim ettiği fikrî ve siyasi azgınlıklar İslam coğrafyasındaki halkların, ipi kopmuş tespih taneleri gibi dağılmasına ve daha da parçalanmasına sebep olmuştur.

Demokrasinin, girdiği toplumlarda ekonomik sistem olarak mecburen uygulatıp himaye ettiği kapitalizm; sistemin sahiplerini ve işbirlikçilerini ihya edip semirtirken, hakların ekseriyetinin emeklerini büyük bir ustalık gerektiren ve şeytanı dahi afallatan günyüzü görmemiş usullerle sömürmektedir.

Demokratik haklar ve özgürlüklerin geliştirilmesi adına İslam coğrafyasında, tarihte eşi benzeri görülmemiş den'iyette ahlakî yozlaşmanın hızla yayılmasına neden olan her türlü marazın bulaştırıcısı işte bu bir mikrobik demokrasidir.

Demokrasinin çağrıcıları ve savunucuları, bâtılı hak sûretinde göstermeye çalışıp tevhidin özünde olmayan bir şey söyleyerek iyiden ve doğrudan yüz çeviren dayanaksız ve bulanık düşünceleri pazarlama misyonlarını ifa eden şirk ağalarıdır. Önde veya ortada, hangi pozisyonda olursa olsun bu şirk ağalarının çağrılarına kulak verip yönelenler de ağır yaralar aldılar. Açıkça söylemeye cesaret edemiyor olsalar da bu icraatlarıyla, İslam'da birtakım eksiklikler bulunduğunu, bunların tamamlanması için demokratik sistemin en elverişli araç olduğunu iddia etmiş olurlar. Halbuki İslam'ın özünde ve menhecinde hiçbir eksiklik bulunmadığı açık naslarla sabittir.

Naif Ağabey,

Demokrasi, Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* gereği gibi tanımayan, tevhidi de doğru bir şekilde tanımlamaktan uzaklaşan, vücutlarının dörtte üçü sudan, kalpleri ise seranser şüpheden ibaret; sahabe ismiyle müsemma olup kalemlerini ve lisanlarını şeytanın mismarı gibi kıvrak bir şekilde kullanarak tevhid davetini ve mücahidleri hevâ-u hayal mahsulü tezviratlarla tezyif etmeye cür'et eden '*mülhid adayları'* nın barındığı genişçe bir kusmuk torbasıdır.

Demokrasi, en zinde halkları dahi hasta ve hatta meflûç eder. Çünkü demokrasi, Aziz ve Celil olan Allah'ın emrettiklerini, daha çok oy alanlar, yani çoğunluk yani mebzul miktar kelleler öyle istiyor diye ortadan kaldırmanın şu ana dek bilinen en risksiz ve zahmetsiz yöntemidir. Bu öyle sinsi bir şirktir ki, kendisini sahil-i selamete ulaştırmayı vaad ettiği adamı, dibine yetmiş yıllık mesafe katedilerek ancak ulaşılabilecek derinlikteki cehennem vadilerine itiverir.

Demokrasi, Allah'ın haramlarını serbest kılarak, göstere göstere alıştıran, alıştıra alıştıra sindiren, sindire sindire aynılaştırmayı hedefleyen; muvahhid ile müşriği, muttaki ile müfsidi, mümin ile kafiri, hidayet ile sapıklığı, Resulullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* vârisleri olan ilim ve cihad ehli ile şeytanın dostları olan şirk ehli ile askerlerini eşit gören ve hatta şeytanî olana, daha çok değer vermek suretiyle pozitif ayrımcılık yapan gayr-ı fıtrî, iblisî bir sistemdir.

Şeyh Naif,

Demokrasi çağrıcıları, toplumu anlayış ve yaşayışta derin sapmalara yöneltmektedir. Bir an dahi olsa düşününüz. Yeryüzünde halen farklı şekillerde devam etmekte olan işgal, sö-

mürü, devlet terörü, hak ihlalleri ve mevcut tağutî düzenlerin himayesi gibi zulümlerin her türlüsünü bizzat icra eden veya perde gerisinde destekleyip yönlendiren Batılı küfür devletlerinin hemen hemen tamamında bir çeşit demokrasi uygulanmaktadır. Tüm cürümlerini de o lanetli demokrasilerinin yol göstericiliğinde icra etmektedirler.

Demokrasi, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* hüküm koymadığı herhangi bir meselede, kötü örnekleri model olarak alıp uygulamaya başladıktan sonra bu kararın ne denli derin hikmetler barındırdığının açıklanmasına dair sığ sularda çırpınan, çırpındıkça da kendisine muhalefet edenlere salya salya sövgü ve adavet püskürten acziyet fıkıhçılarının yağlarının eritildiği *'Sistem'* markalı uzlaşı potasıdır.

Demokrasi, Rasûlullah'ı *sallallahu aleyhi ve sellem* Allah'ın bir sûreti, ilk yaratılan ve mahlukatın kendisinden yaratıldığı çekirdek, kâinatın asli unsuru olacak bir varlık olarak görüp takdim eden küfür ve ilhad anlayışının sahibi Hallac-ı Mansur'un gellacına bulanarak başlarında kavak yelleri esen *'Hakikat-ı Muhammediye'* (!) sufistlerinin serhoşluk tekkesidir.

Naif Efendi,

Demokrasi, zulmün her türlüsüne destek olup mazlumları uyutan, insanları Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yoluna tabi olmaktan alıkoyan ve tevhidin hakikatini değiştirmeye niyetlenip teşebbüs edenleri daha da cür'etlendirmek gibi cürümlerin, devletin korumasında ve rahatlıkla gerçekleştirilebileceği, şirk ideolojilerinin harman yeridir.

Demokrasi, bir mısır koçanındaki taneler kadar İslamî cemaatlerin bulunduğu ülkemizde en büyük zulüm olan şirke karşı gösterilmesi gereken buğz ve adavetin millik ayarlarla kontrol edilip zararsız(!) mecralara kanalize edilmesinin en etkin vasıtasıdır.

Demokrasinin çağrıcıları ve savunucuları, bâtılı hak sûretinde göstermeye çalışıp tevhidin özünde olmayan bir şey söyleyerek iyiden ve doğrudan yüz çeviren dayanaksız ve bulanık düşünceleri pazarlama misyonlarını ifa eden şirk ağalarıdır.

Demokrasi, hem yerli hem de küresel küfre karşı sahih İslamî duruşun sergilenmesine engeldir. Tevhidî davete yönelik düşmanlık yapanların tuğyanlarının sürdürülmesini ise teşvik eder. Onlara yol gösterir, güç verir, geniş imkanlar sunar, bu amaçla hazırlanmış fesat projelerini destekler.

Molla Naif,

Demokrasi, tevhid akidesini bildiği halde çevresinin baskısı veya dünyanın geçici menfaatlerinden dolayı bilinçli ve hesaplı bir direnç gösterip taşkınlıkta bulunarak *'Cuhûd bataklığına'* saplanan nasipsizlerin mazeret bankasıdır.

Demokrasi, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ*, kulları üzerindeki *"Ancak O'na ibadet etmek ve hiçbir şekilde şirk koşmamak"* hakkını ifa etmediği halde, bunu yerine getirmiş gibi kulun Allah üzerindeki *"O'na şirk koşmayana azap etmemesi ve cennete koyması"* hakkını dile pelesenk eden, servetini kaybetmiş *'müflis tüccar'*ların lebaleb dolu ham hayaller kasasıdır.

Demokrasi, kalplerini dünyaya kazık gibi çakarak tûl-i emel deryasına dalan haris ve saptırıcı önderleri ile onlara tâbi olanların, günümüzdeki mevcut manzaraya bakarak işleri sonsuza dek bu şekilde devam edeceği zannına kapılmalarına sebep olan çöl serabıdır.

Demokrasi, serbestlik adına bir toplumun lanet ve gazaba uğramasına sebep olacak *'münkerin yasaklanmayıp, marufun emredilmemesi'*ni temel prensip olarak kabul eder. Halbuki sen, İslam'a göre *"İnsanlar için çıkarılmış en hayırlı ümmet"*in bir ferdi olarak marufu (tevhidi) emredip münkeratı (şirki) nehyetmekle emrolunmuş değil miydin?

Kalender Naif,

Demokrasi, birkaç hususta İslam ile özdeşleştirilmeye çalışılmaktadır. Bil ki bu hezimet ideolojisinin Aziz İslam ile ortaklaştığı hiçbir yönü yoktur. İkisi de taştır diye kömür ile

yakût-i rummanînin[1] aynı olduğunu söyleyebilen ise ehli hamakattır. Zifiri karanlıkta yakılan bir kibrit çöpünün ışığıyla, yeryüzünü aydınlatıp ısıtan, hayat kaynağı güneş, hiç aynı nitelikte, değer ve önemde olabilir mi?

Demokrasi dininin mezhepleri olan partiler yoluyla senin gibi, hakikatte temiz fıtrat sahibi binlerce pırıl pırıl genç yüce Allah'ın rızasına ulaşmak için en üstün amellerden olan davet, ıslah ve cihaddan geri bırakılmakta, ürkütülüp korkutulmaya çalışılmaktadır.

Duyguları asil, karakteri sağlam ve kalbi selim bir civanmert olarak adeta tarihin kalbi olan bu süreçte tevhid akidesinin izzetini kuşanarak muvahhid bir mümine yakışan kararlılığı, duruş ve direnişi göstermelisin.

Demokratik sistemin ayrılmaz birer parçası olan partilere yönelerek yüce Allah'ın sana bahşetmiş olduğu gençlik dinamizmini, enerjini, bilgi, birikim ve yeteneklerini heder etme. Şüphesiz ki kişi, dünyası için ebedî hayatı (ahireti) harap ederse bu onun için en büyük musibettir. Bundan çok daha büyüğü ise kişinin, başkalarının dünyası/dünyalığı için ahiretini harap etmesidir.

Demokrasi, partiler yoluyla her köye ve kasabaya ulaşabilen, hem eyere hem de semere gelebilen bir şeytan bineğidir.

Bahadır Naif,

Demokratik sistemin başına geçen her kim olursa olsun tağutun ta kendisidir. Allah'ın subhanehu ve tala hakimiyetini *'Oy'* yoluyla gasp ettikten sonra insanlar arasındaki muamelelerde kısmen de olsa hakkaniyete riayet ediyor olması, o yöneticinin tağut olduğu gerçeğini (bu hali devam ettiği müddetçe) asla değiştirmez.

İnsan, fıtrî olan korku veya ümit; tehdit ya da vaadlere kapılabildiği için tağutun hükmüne boyun eğebilmektedir. Zira tağutlar, 12 Eylül 1980 darbesi benzeri olağanüstü dönemlerde olduğu gibi baskı ve korkuyla, veyahut yaşadığımız şu süreçte *'Yumuşak Güç'* ile icra ettikleri gibi ümit veya vaadler yoluyla şirk düzeninin tahakkümünü muhafaza ederler.

1. *Nar tanesi gibi olan çok değerli yakut*

Demokrasi, düşünce kuruluşları ve kanaat önderleri gibi yerli ve uluslararası alanda faaliyet gösteren şebekelerin, İslam'ı sadece ahiret ile ilgilenip dünya hayatına sırt çeviren *'Kilise Dini'*ne dönüştürme projesidir. Demokrasi, Batılılarca gayrımeşru olarak doğurulan; ulusalcılık, laiklik (ilmaniye), yurtseverlik, humanizm, milliyetçilik, faşist sosyalizm (baasçılık) ve ateizm gibi şeytanî ideolojilerin döl yatağıdır.

Naif, Evladım,

Bil ki çoğu necis olan bir şeyin azından da istifade edilmez. Tahir olan İslam'a particilik gibi kurumlarıyla demokrasi necasetini sıçratmaya cür'et edenlerin nasıl da zelil olduklarının örnekleri bugün capcanlı bir şekilde müşahade edilmektedir. Cezayir (FIS), Filistin (HAMAS), Türkiye (RP), Mısır (İHVAN) ve Tunus (NAHDA) birer ibret vesikası olarak halen güncelliğini korumakta ve akıl sahipleri için öğreticiliğini sürdürmektedir.

Yarın mahşer gününde müflisane bir ahvalde ilahi gazap ve azaba sebep olacak meş'um ve menhus demokrasi menheci üzere ve demokratik düzenin vazgeçilmez kurumlarından olan herhangi bir partinin kartvizitiyle huzur-u Rabbu'l âlemin'e vardığını düşün...

Ürperdin, değil mi?

"Müminler ancak, Allah anıldığı zaman yürekleri titreyen, kendilerine Allah'ın ayetleri okunduğunda imanlarını arttıran ve yalnız Rabblerine dayanıp güvenen kimselerdir." [2]

2. *8/Enfal, 2*

"Müminler ancak, Allah anıldığı zaman yürekleri titreyen, kendilerine Allah'ın ayetleri okunduğunda imanlarını arttıran ve yalnız Rabblerine dayanıp güvenen kimselerdir."

mahi@tevhiddergisi.com

Mahi

Kendi için Yaşamak...

'Kadının yeri evidir. Evi cennet bahçesidir. Dışarıdan korkar kadın... Evinde mutludur... Evinin çiçeklerini yetiştirmekle meşguldür. O çiçekler ki İslam'ın tanımlamasıyla gözlerin nurudur...'

Yoğun bir tempoya girmişti Fatime Hanım. Derneğin hemen hemen her faaliyetine katılıyor bir çok alanda aktif rol alıyordu. Çevresi bir anda değişmiş, bir çok arkadaş da edinmişti. Her biri farklı kültüre sahip olan bu kadınların ortak noktaları dernek faaliyetleriydi. Haftanın altı günü seminerlere, düzenlenen sanatsal ve kültürel aktivitelere katılıyor, kendilerini geliştiriyorlardı. Tabi bu yoğunlukta evin işlerine yetişmek mümkün değildi. Gerçi Fatime Hanım hiçbir işi yokken de evde iş yapmıyordu ya...

Dernek hemen hemen her hafta bir seminer düzenliyordu. Bu seminerlere, alanında ehil kimseler davet ediliyordu. Sıklıkla kişisel gelişim uzmanları ya da kadın hakları savunucuları oluyordu davetliler. Bu kişilerin anlattıkları Fatime Hanım ve onun gibi olanların yaralarına tuz basıp, onları daha fazla evden soyutluyordu.

Kadının erkek üzerindeki haklarına vurgu yapan feminist yazarlar, mutlu bir yuvanın formüllerini değil de evde iktidarı nasıl ele geçireceklerinin formüllerini sunuyorlardı. Balın içinde sunulan zehir misali ağır ağır ve sinsice bu zehir, kadınların bünyesini ele geçiriyordu. Kulağa hoş gelen çoğu tespitin, yuvalarını yıkacak birer dinamit olduğunun farkında olmadan, hayranlıkla dinliyordu kadınlar bu uzmanları. Kişisel gelişimcilerin; içi boş, dışı süslü sloganları cabasıydı bu işin. Feministler İslamî değerlerin mevcut olduğu bir toplumda hayata

geçmesi mümkün olmayan şeyler anlatıyor, kişisel gelişim uzmanları da sloganlarıyla bu ütopik hayaller için gerekli olan alt yapıyı (gereksiz özgüven) hazırlıyorlardı.

İlk zamanlar bunu geçici bir heves zanneden Remzi Bey, evin işlerinin ertelenmesi hatta yapılmamasından geçmiş, karısının bu feminist söylemlerinden rahatsız olmaya başlamıştı. İşin garibi tüm sıkıntılara rağmen karısına hiç baskı yapmamış hep alttan almıştı. Evde zaten baskıcı bir koca yoktu ki! Bu neyin mücadelesiydi anlayamıyordu!

Bir gün Remzi Bey, çok yorgun eve gelmişti. Çocuklar geç saate rağmen bilgisayarda oyun oynuyorlardı. Fatime Hanım ise düzenleyecekleri yeni bir gezinin bildirisini hazırlıyor, kalem kağıdı önüne dökmüş bir yandan yazıyor, bir yandan da siliyordu.

Remzi Bey anahtarı ile içeri girmişti. Salona geçince içerideki dağınıklık, havasızlık onu rahatsız etmiş olacak ki: 'Açın şu camları, hiç havalandırmadınız mı bu evi sabahtan beri?' demişti. Demez olaydı.

— Sen ayaktasın sen aç.

— Ne güzel karşılama. Kocam gelmiş diye kılını kıpırdatmıyorsun bir de iş buyuruyorsun.

— Ne var ne olmuş. Sen de bu evde yaşıyorsan tabi ki bir işin ucundan tutacaksın. Erkeksin diye evden soyutlanamazsın.

Remzi Bey'in yüzü buruştu. Sustu.

— Evden soyutlanmak mı? Hangi evden bahsediyorsun sen? Burası ev değil, Fatime Hanım'ın oteli.

— Ne demek istiyorsun sen?

— Ne demek istediğim gayet açık. Hele sen bir kadın olarak bu evin işlerine bir el at, sıramız gelince senin talimatlarına gerek kalmadan biz yaparız.

— Nankör. Kim yapıyor bu evin işlerini? Dışarıdan bir kadın mı geliyor? Allah'tan kork.

Fatime Hanım duyduklarına inanamıyordu. Bu sözler kocasına ait olamazdı. Sinirlenmişti. Susamazdı.

— Demek ev değil otel. İster adına ev de, ister otel; kim kullanıyor ona bak.

— Sen ve çocukların kullanıyor. Ben de hizmetçizadeniz. Yıkayayım, ütüleyeyim, yedireyim. Aldığım karşılığa bak.

Remzi Bey gayri ihtiyari güldü.

— Sen neden bahsediyorsun Fatime? Bu söylediklerine inanıyor musun sen? Velev ki bunları yapıyor olsan da bir yük olarak görüyor, mecburiyetten yapıyorsun. Bak kendin söylüyordun sizin hizmetçinizim diye. Sen anne olamadın bu evde Fatime, anne...

Çocuklar suspus olmuştu onlar da alışık değildi bu sahneye. İlk kez babalarını anneleri ile tartışırken görüyorlardı.

Fatime Hanım daha da hırslandı.

— Anne olamadıysam nasıl büyüdü bu üç çocuk?

— Bedenlerini büyüttün, ruhlarını değil. Hatta aslında bedenleri de büyümedi. İkizler yaşıtlarından daha çelimsiz. Neden? Sabah öğle akşam kahvaltılık yemekten olabilir mi?

— Sana ne olmuş böyle? Annenle mi konuştun sen?

— Keşke annemle konuşup, onu dinleseydim.

— Ya demek onu dinlemediğin için hayıflanıyorsun...

Remzi Bey, karısının sözlerini bitirmesine fırsat vermeden kalktı odaya gitti. Kapıyı hız-

la kapatmıştı. Çocuklar bu hareketle hepten korkmuştu. Fatime Hanım sinirden tırnaklarını yiyor, söylenmeye devam ediyordu. Hırsını çocuklardan çıkardı. Onlara bağırarak hemen yatmalarını söyledi. Kendi önce mutfağa girip bir şeyler atıştırdı, ardından da kanepeye geçip oturdu. Öfkesi hâla dinmemişti. İnsan bu kadar nankör olabilir mi? diyordu. Bir de sesini yükseltiyor. Sanki karşısında çocuğu var. Saygı yok ki. İçinde tarifsiz bir öfke kabarıyordu. Söylendikçe, yatışacağına daha da kızışıyordu. Kalktı, elini yüzünü yıkadı. Telefonu eline alarak kurcalamaya başladı. Kulaklığı takıp radyo frekanslarında dolaşıp durdu. Gürültü yığınıydı tüm kanallar. Kimi çılgın müzikler, kimi damar parçalar çalıyordu. Hızla geçti hepsini. Bir ara durdu. Sakin, yumuşak bir seste takılı kaldı. Ne hoş bir tondu bu. Sanki insanın içine ılık ılık akan bir suydu... Dinlemeye başladı. Hızla atan kalp ritmi yavaşlamaya yüz tutmuştu çoktan. Konuşmacı, bir kadındı. Anlamak için iyice dikkat kesildi. Aişe *radıyallahu anh* annemizden bahsediyordu kadın. Cemel vakasında devesi ile savaşa katılmıştı. Fatime Hanım bu olayı bir seminerde dinlemişti. Aişe annemiz Ali *radıyallahu anh* ile savaşmıştı. Semineri veren bayan bunu bir başarı olarak sunmuş, kadının savaşta dahi etkin olması gerektiğine vurgu yapmıştı. Dinlemeye devam etti.

'Devesiyle çıktığı savaş, Aişe'yi Aişe yapmadı. Onun kadınlığına kadınlık katmadı. Bilakis bu onun şanına, kadınlığına hiç ama hiç yakışmadı. Kendi dilinden dökülen ifade ile bunu söyleyecek olursak Aişe annemizin bu yaşadığı acı tecrübe, eşarbını ıslatacak şekilde ağlayıp pişman olmasına sebep olmuştur.'

Pür dikkat kesilmişti Fatime Hanım. Şaşırdı da aynı zamanda. Hiç bu pencereden bakmamıştı olaya. Eşarbını ıslatıncaya kadar ağlamış annemiz... Bu cümle dolandı diline... Az evvelki kavgayı çoktan unutmuştu bile. Yumuşak sesi ve hüzünlü ifadesi ile anlatmaya devam ediyordu sunucu bayan.

'Aişe annemizin devesiyle katıldığı savaşı alıp da bunu bir başarı olarak gösterenlere aldanmayın. İhtiyacı dışında dışarı çıkmayan, çıksa da hayasından fark edilmemek için duvar kenarlarını kendine siper eden, rivayetlerde dış kıyafetinin omuz kısımlarının duvara değmesi nedeniyle çabuk yıprandığı söylenen annemiz, bir kez çıktı ama fesada sebep oldu aslında. Demek ki kadının yeri evidir.'

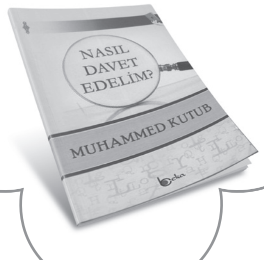
'Kadının yeri evi olduğu gibi onun yanında evinin şekli, şemali, döşemesi de çok önemsizdir. Hasırda da yatsa, minderde de otursa kadının evi cennetinin bahçesidir. Dışarıdan korkar kadın. İhtiyacı dışında dışarıda olmaktan korkar. Evinde mutludur, huzurludur. Evinin çiçeklerini yetiştirmekle meşguldür. O çiçekler ki İslam'ın tanımlamasıyla gözlerin nurudur...'

Cennet bahçesi mi? Bizimki cehennem köşesi mübarek... Evin çiçekleri de yok, hepsi zebani... Babalarının töremesi...

Ne güzel tespitlerdi bunlar. Ama Fatime Hanım'dan ne kadar da uzaktı. Hıh dedi sessizce... Cennet bahçesi mi? Bizimki cehennem köşesi mübarek... Evin çiçekleri de yok, hepsi zebani... Babalarının töremesi... Kulağa çok hoş geliyordu ama, ütopik şeyler bunlar diye düşündü. Çevresinde de hiç görmemişti ki... Amaan diyerek kapattı radyoyu. Biraz daha oyalandı. Yatak dolabından bir yorgan çıkarıp koltukta öylece uyuyakaldı.

Sabah erken kalkmaya çalışmıştı. Çünkü artık mühim bir görevi vardı. Alelacele hazırlanıp çocukları uyandırdı. Her birini çekiştiriyor ve servisi kaçıracaksınız diyerek hız vermeye çalışıyordu. Evden birlikte çıktılar. Her birine harçlık vermiş ve el sallayarak ters istikamete doğru hızla yol almaya başlamıştı. Bir pastaneye uğrayarak poğaça, simit ve meyve suyu almıştı. Program başlamadan kantinde atıştırırım diye düşündü. Pastanede dün gece azıcık dinlediği radyo çalıyordu. Cıngılından tanımıştı. Yolda programda duyduklarını düşünmeye başladı.

'Kadının yeri evidir. Evi cennet bahçesidir. Dışarıdan korkar kadın... Evinde mutludur... Evinin çiçeklerini yetiştirmekle meşguldür. O çiçekler ki İslam'ın tanımlamasıyla gözlerin nurudur...'

Veysel Türk
veyselturk@tevhiddergisi.com

Nasıl Davet Edelim?

Kitap: Nasıl Davet Edelim?
Yazarı: Muhammed Kutub
Yayınevi: Beka

Hamd ancak alemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Ancak O'na ibadet eder, ancak ondan yardım ve mağfiret dileriz. Şehadet ederim ki, Allah'tan başka ilah yoktur ve yine şahadet ederim ki Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem* O'nun kulu ve Rasulüdür.

"Ey iman edenler! Allah'a yaraşır şekilde korkun ve ancak Müslümanlar olarak can verin." [1]

Yeni bir kitap tanıtma imkanı veren Allah'a *subhanehu ve teâlâ* hamdolsun. Bu ay tanıtımını yapacağımız kitap, Muhammed Kutub'un *'Nasıl Davet Edelim'* adlı kitabı olacaktır.

İnsanları nasıl davet edeceğimizi bilmemiz son derece önemlidir. Çünkü *'İslam beldeleri'* diye adlandırılan şehirlerin karşı karşıya kaldığı bu sorun, son derece ciddidir.

Bir taraftan İslam beldelerinde kontrolün kafirlerin elinde oluşunu fırsat bilen bâtıl ehli bütün imkanlarıyla İslam'a savaş açmıştır.

Bugün; Afganistan'a, 140 Birleşmiş Kafirler (BM) ülkesinin savaş açması, Irak'a 40'tan fazla ülkenin müdahalesi, Suriye'deki İslam-Küfür savaşına batının göz yumması, Yemen hükümetinin müslümanlarla mücadele için batıdan yardım istemesi, Mali'ye, Somali'ye, Filistin'e, Keşmir'e, Moro'ya, Çeçenistan'a ve daha bir çok belde de müslümanlara karşı sürdürülen bu savaş bize şunu gösteriyor ki, daha önce bu kadar geniş çaplı ve ısrar ile İslam düşmanları bir araya gelmemiştir.

Diğer taraftan bu İslam beldelerinde yaşayıp, bâtılın *'müslüman'* diye müdahale ettiği bu toplulukların karşı karşıya kaldığı cehalet krizi, batılın bu denli geniş çaplı müdahalesinden daha ciddi bir krizdir. Kur'an'ı, hadis kaynaklarını ellerinde bulundurdukları halde, onlardan yüz çevirip hak kendilerine anlatıldığında da *'biz atalarımızdan böyle birşey görmedik, duymadık'* diyerek tevhid ehline savaş açan ve onları yeni bir din getirmekle suçlayan toplumlara daveti götürenler!

Bu kitap, *'neden davet edelim, nasıl davet edelim?'* sorularına ışık tuttuğu gibi, sizden önce bu daveti yapanların ibretli tecrübelerini de aktarmaktadır.

Kutlu yolun davetçilerine güzel bir azık, güzel bir katık olması dileğiyle...

1. Al-i İmran,103

03.Aralık.2013

Nur Partisi'nden Darbeci Cuntaya Teşekkür!

Mısır'daki askeri darbeyi destekleyen Selefi Nur Partisi, askeri yönetimin hazırladığı anayasaya 'evet' derken, cuntaya teşekkürü de ihmal etmedi!

06.Aralık.2013

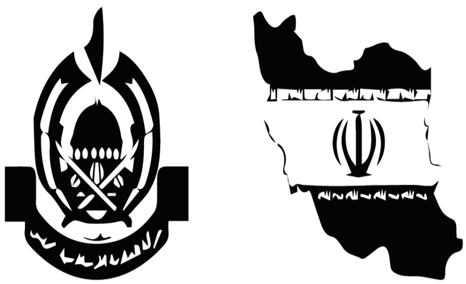
Esed'in Yabancılardan Oluşan Katiller Ordusu

Mart 2011'den itibaren iç savaşın hakim sürdüğü Suriye'de Şii, komünist ve sosyalistlerden oluşan, Rusya, Venezuela, Yunanistan, K. Kore, Litvanya, İran, Lübnan ve Yemen'den binlerce asker ve militan Esad'la omuz omuza Suriye halkını öldürüyor.

Mandela Yaşamını Yitirdi

Özgürlüğüne kavuştuktan sonra hücre numarası olan '46664' ile anılan Mandela'nın ölümünü saat 22.45'te Devlet Başkanı Jacob Zuma 'Ulusumuzun en kıymetli evladını kaybettik' sözüyle duyururken ulusal yas ilan edildi. Güney Afrikalı lider 95 yaşındaydı.

Hamas, İran ile İlişkilerine Kaldığı Yerden Devam Ediyor

Hamas üyelerinden Mahmud al-Zahar Hamas Hareketinin, İran ile ilişkilerine Suriye meselesinden dolayı kısa süreli bir aradan sonra kaldığı yerden devam ettiğini söyledi.

11.Aralık.2013

İsrail Esed'i Tercih Ediyor

İsrail ordusu (IDF) eski komutanı Dan Halutz, İsrail'in Suriye'de 'Radikaller tarafından doldurulacak bir güç boşluğu yerine Beşar Esad'ın başkanlığını tercih edeceğini' açıkladı.

Muhalifler Türkiye Sınır Kapısını Ele Geçirdiler

Suriyeli gözlemciler, salı günü muhalif güçlerden olan İslam cephesinin Esed rejimine düzenlemiş olduğu operasyon sonucunda Türkiye sınırında bulunan Bab el-Hava Sınır Kapısını ele geçirdiğini söylediler.

Alman Bakan Afganistan'da İken Saldırı Yapıldı

Alman Savunma Bakanı De Maiziere'nin Afganistan'daki ziyareti sırasında Alman askeri konvoyuna saldırı düzenlendi.

12.Aralık.2013

Abdülkadir Molla'nın İdam Cezası Onandı

Bangladeş'te Yüksek Mahkeme, Cemaat-i İslami Partisi Genel Sekreter Yardımcısı Abdülkadir Molla'ya verilen idam cezasını onadı.

ÖSO Komutanı Selim İdris'in 'Suriye'den Kaçtı' İddiası

Özgür Suriye Ordusu'nun en üst düzey komutanı Salim İdris'in, baskı sonucu Suriye'den kaçtığı açıklandı. Wall Street Journal'ın haberine göre ise İdris, Irak Şam İslam Devleti'nin saldırı tehdidi nedeniyle Suriye'den çıkmak zorunda kaldı.

16.Aralık.2013

ABD: Suriye'de İslamî Gruplar ile Görüşebiliriz

ABD Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Harf, Suriye'nin kuzeyine öldürücü olmayan yardımlarını durdurması konusunda 'İslami Cephe terörist grup olarak ilan edilmediği için onlarla temasta bulunabiliriz' dedi.

16.Aralık.2013

Mukteda El-Sadr: 'İhvan Şiddete Son Vermeli'

Iraklı Şii lider Mukteda El Sadr'ın Mısır'daki darbeye verdiği destek ve Müslüman Kardeşleri 'şiddete son vermeye çağırması' darbecilerin katliamlarına şahit olan Mısırlılar arasında ve Arap kamuoyunda şaşkınlıkla karşılandı.

19.Aralık.2013

El Nusra lideri Cevlani'den Yeni Açıklama

El-Nusra lideri Ebu Muhammed El-Cevlani, birey ve toplumların acımasızca kafir ilan edilmesine karşı olduklarını belirtti.

23.Aralık.2013

El Kaide O Saldırı için Özür Diledi

El Kaide, 3 hafta kadar önce Yemen'in başkenti Sana'da Savunma Bakanlığı baskını sırasında yaptığı 56 kişinin ölümü, 156 kişinin de yaralanması ile sonuçlanan hastane saldırısı için özür diledi.

24.Aralık.2013

Irak Savunma Bakanına Saldırı

Yol kenarına yerleştirilen bomba ile düzenlenen saldırıdan bakan yara almadan kurtuldu, korumaları yaralandı. Irak ordusu Suriye sınırına takviye birlik gönderdi.

25.Aralık.2013

Irak'ta Saldırı

Irak'ın El-Enbar kentinde askeri birliğe, El-Kaide'nin düzenleniği bombalı saldırıda ölenlerin sayısının 15'e, yaralananların sayısının ise 34'e yükseldiği bildirildi. Ölenlerin arasında bir Tümgeneral ile 7 Subay var.

Eski Mısır Başbakanı Kandil Yakalandı

Mısır İçişleri Bakanlığı, Mısır'da ordunun yönetime el koymasıyla görevinden uzaklaştırılan ve hakkında kesinleşmiş 1 yıl hapis kararı bulunan, Cumhurbaşkanı Muhammed Mursi döneminin Başbakanı Hişam Kandil'in Sudan'a kaçma girişimi esnasında yakalandığını bildirdi.

25.Aralık.2013

Halep'te Varil Terörü

Halep'te, 10 günde 512 kişinin ölümüne yol açan varil bombası saldırılarından daha çok soğuktan ölmektense çaresizlik içinde evlerinde kalmayı tercih eden sivillerin etkilendiği bildirildi.

ETA Tarihinde Bir İlk! Resmen Özür Diledi

Hapisteki ETA militanlar tarafından kaleme alınan ve yaklaşık 500 mahkumun imza attığı açıklamada, iki yıl önce silahlı mücadeleyi bırakan ETA tarihinde ilk kez yaptığı saldırıları kınayarak toplumdan özür diledi.

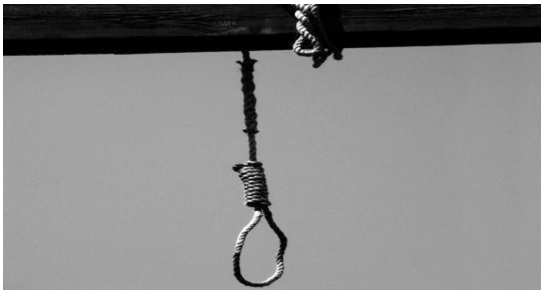
28.Aralık.2013

Irak Polisi Milletvekilinin Evini Bastı!

Güvenlik güçleri, hükümet karşıtlığıyla bilinen Iraklı milletvekili Ahmed el-Alvani'nin evini bastı. Çatışma sırasında milletvekilinin kardeşi ve 5 koruması öldürüldü.

30.Aralık.2013

Suudi Arabistan Prensi İdam Edilecek

Suudi Arabistan Veliaht Prensi, Başbakan Yardımcısı ve Savunma Bakanı Prens Salman, ismi açıklanmayan Suudi prensin idamının onaylandığını açıkladı. Prens Salman'ın konuya ilişkin İçişleri Bakanı'na gönderdiği mektup, Arap medyasında yayınlandı.

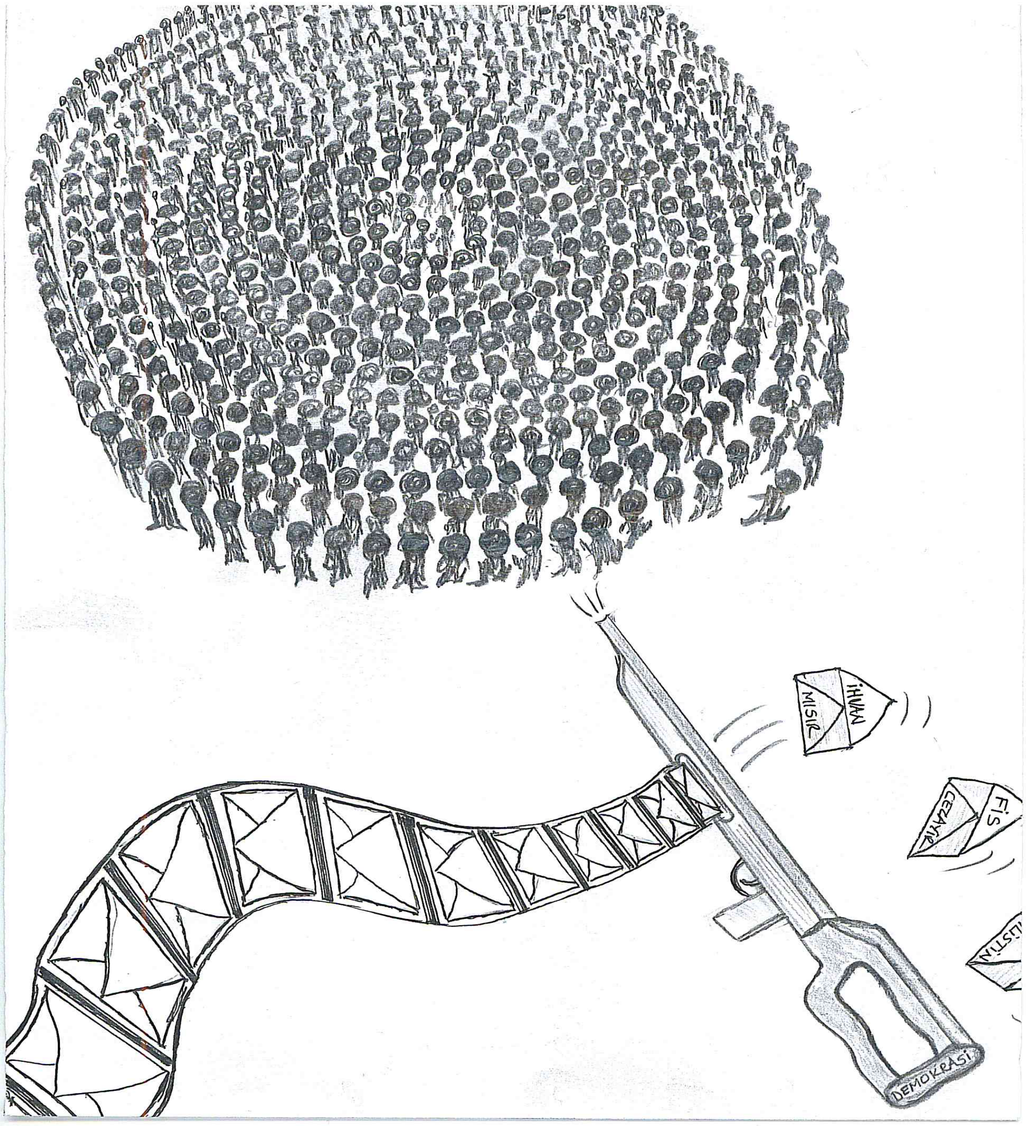
29.Aralık.2013

Tren İstasyonunda Patlama: En Az 35 Ölü

Rusya'nın Volgograd şehrinde bir tren istasyonuna düzenlenen saldırıda ölü sayısı dakika dakika artıyor. Yetkililer son olarak 35 kişinin öldüğünü açıklarken, saldırıyı düzenleyenin bir kadın olduğu kesinleşti.

İHVAN
MISIR
FİS
CEZAYİR
LİSTİN
DEMOKRASİ

Her Pazar
Kur'an Kıssaları
ve
Davet Fıkhı

Pratik Arapça Dersleri

